RACHEL CAINE

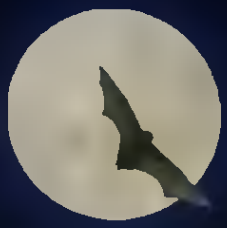
ARTEMİS

DİŞLER
KAMERA
AKSİYON

KARARTMA

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 7

KARARTMA

MORGANVILLE VAMPİRLERİ - KİTAP 7

Bishop'ın demir yumruğu kasabanın üstünden kalkmış, Morganville'li vampirler, insanlara bazı ayrıcalıklar tanımaya karar vermiş ve böylece de Claire Danvers ile arkadaşları güçbela kazandıkları özgürlüğün tadını çıkarmaya başlamıştı.

Artık Claire çalışmalarına odaklanabilir, Eve de hayallerini gerçekleştirip kasabanın tiyatrosunda oyunculuk yapabilirdi. Ne var ki Eve'in rol arkadaşlarından biri, belgesel hazırlığına girişmişken aniden ortadan kaybolacak ve çok geçmeden, vampirleri konu alan bu belgeselin, herkesin sandığından çok daha büyük ve son derece tehlikeli bir proje olduğu anlaşılacaktı. Morganville'in geleceği tek bir sorunun cevabına bağlıydı... Kim daha acımasız? Vampirler mi, yoksa şov dünyası mı?

RACHEL CAINE, "Morganville Vampirleri", "Weather Warden" ve "Outcast Season" gibi dünya çapında çok satan seriler yazdı. Caine, kendisi gibi sanatçı kocası R. Cat Conrad'la birlikte Forth Worth, Teksas'ta yaşıyor.

Facebook: Artemis Severler!
ISBN 978-605-4377-96-1
ARTEMİS
9 786054 377961
www.artemisyayinlari.com

KARARTMA

MORGANVILLE VAMPİRLERİ
KİTAP 7

RACHEL CAINE

KAKTUSUN
TELEGRAM

ŞİMDİYE KADAR

Morganville'e hoşgeldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

Demek Morganville'e yabancısın. Hoşgeldin yeni Morganvilleli! Küçük, sakin kasabamızda rahat etmek için birkaç basit kurala uyman yeterli.

- Hız sınırını aşma,
- Yerlere çöp atma,
- Ne yaparsan yap, vampirleri kendine düşman etme.

Evet, yanlış duymadın. Vampirler diyoruz.

Buraya yeni gelen bir insan olarak kendine bir vampir koruma bulman gerekecek. Seni ve sahip olduklarını -özellikle de diğer vampirlerden- korumak için seninle sözleşme imzalamaya yanaşacak bir vampir bulmalısın. Karşılı-

ğında sen de vergi ödeyeceksin. Bütün şehirlerde olduğu gibi. Ama tabii diğer şehirlerde vergiyi Kanarabası'yla toplamazlar.

Koruma istemediğine karar vermen de mümkün. O zaman hızlı koşmayı öğrenip gölgelerden uzak dursan ve sana yardımı dokunacak dostlar edinsen iyi olur. Mesela Cam Ev'de oturanlarla bağlantıya geçmeye çalışabilirsin. Michael, Eve, Shane ve Claire. Sürekli kendilerini belanın ortasında bulsalar da onlar buraları iyi bilir.

Morganville'e hoş geldin. Buradan hiç gitmek istemeyeceksin.

İstesen de gidemezsin zaten.

Kusura bakma.

1

Eve'in tiz çığlığı bütün evi inletti. Duvarlara çarparak yankılanan ses, Claire'in, sevgilisinin kollarındaki huzurlu, tembel anlarına bir son verdi.

"Tanrım, ne oldu?" Claire, doğrulmakla düşmek arası bir hareketle kanepeden kalktı. Dört kişi yaşadıkları bu evde, hayati tehlike onlara çok tanıdıktı. Zaten artık böyle durumlarda kimse kılını kıpırdatmıyordu bile.

"Eve? Ne oldu?"

Çığlıklara şimdi bir de gümbürtü eklenmişti. Sanki Eve tepiniyordu.

"Kahretsin," dedi Shane Collins ayağa kalkarak. "Nesi var bu kızın? Ceset Dünyası mağazasının indirimini mi kaçırmış?"

Claire, Shane'in koluna vurup koridora yöneldi. Çığlık en çok orada yankılanıyordu. Eve'nin çığlığı, kız çok da korkmuş gibi gelmediği için, Claire acele etmedi.

Belki de Eve... sevinç çığlığı atıyordu.

Eve koridorda bağırıyor, delirmiş, gotik bir tavşan gibi zıplayarak kendi etrafında dönüyordu. Giysileri de durumu iyice tuhaflaştırıyordu. Fırfırlı, siyah bir mini etek, pembe kurukafa desenli siyah bir tayt, tokalı, karmakarışık görünen bir korse ve kocaman Doc Marten botlar. Atkuyruğu yaptığı saçları, zafer dansı sırasında sağa sola savruluyordu.

Claire'le Shane göz göze geldi. Shane parmağını, 'delirmiş' anlamında, sessizce şakağına götürüp çember çizdi.

Gözlerini iri iri açan Claire başını salladı.

Çığlıklar küçük, coşkulu haykırışlara dönüşürken Eve dönmeyi bıraktı ve hoplayarak onlara doğru yanaştı. Elindeki kağıt parçasını öyle bir sallıyordu ki onun bir kağıt parçası olduğunu anlayana kadar Claire'in göbeği çatladı.

"Bir şey diyeyim mi?" dedi Shane sakin bir sesle. "Galiba Morganville'in eski halini özlüyorum. O zamanlar korkunç canavarlar ve ölümcül tehlikelerle uğraşıyorduk. Eskiden böyle bir şey asla olmazdı. Hale bak."

Claire homurdanarak Eve'in sağa sola savrulan bileklerini yakaladı. "Eve! Ne oldu?"

Eve durup Claire'in ellerini tuttu. Kağıt da buruştu tabii. Kaslarının gerginliğinden hala zıplamak istediği, kendini zor tuttuğu anlaşılıyordu. Bir şey söylemeye çalıştı ama yapamadı. Ağzından sadece bir yunusun anlayabileceği bir ciyaklama çıktı.

Claire sıkıntıyla iç çekip Eve'in elinden aldığı kağıdı düzeltip yüksek sesle okudu. "Sevgili Eve. *Arzu Tramvayı* oyunu-

muzun seçmelerine katıldığınız için teşekkür ederiz. Size Blanche DuBois rolünü vermekten büyük memnuniyet..."

Yeniden başlayan çığlıklar ve hoplamalar kızın sesini bastırdı. Claire kalanını da okuyup mektubu Shane'e verdi.

"Vay be," dedi Shane. "Kasabanın tiyatrosu ha? Her yıl bir oyun sahnelerler."

"Seçmelere bin yıldır giriyordum," dedi Eve, koyu renkli gözlerini bir anime karakteri gibi açarak. "Bin yıldır. On iki yaşımdan beri. Şimdiye kadar aldığım en iyi rol, *Fındıkkıran*'ın Noel gösterisinde Rus dansçılardan biri olmaktı."

"Sen ve dans," dedi Shane alayla.

Eve alınmış gibiydi. "Benimle partilere hiç gelmedin mi? Dans edebildiğimi biliyorsun, gerzek."

"Kıç sallamakla bale arasında fark var."

Eve siyah ojeli elini Shane'e doğru salladı. "Parmak uçlarımda nasıl durabildiğimi sana gösterirdim ama şimdi konu o değil. *Arzu Tramvayı*'nda *Blanche*'ı oynayacağım. Bu ne kadar muhteşem bir şey, farkında mısınız?"

"Tebrikler," dedi Shane. Claire bunun samimi bir kutlama olduğunu biliyordu. Eve'le Shane hep kapışırdı ama birbirlerine değer verirlerdi. Shane bir erkek olduğu için elbette konuyu bu noktada kapatamazdı. "Ben de mi seçmelere girsem acaba? Seni seçtilerse, benim Marlon Brando taklidime bayılırlar."

"Canım benim, kimse senin Brando taklidini beğenmiyor. Adam Sandler taklidinden farkı yok, ki zaten o da bir

felaket." Eve sakinleşiyordu ama bir manyak gibi gülümsemeye de devam ediyordu. Yeni bir zıplama nöbetine tutulması an meselesiydi. Claire'e göre hava hoştu. Eve'in coşkusuna tanık olmak eğlenceliydi. "Tanrım, provalar ne zaman..."

"İkinci sayfaya bak," dedi Claire. Kağıdın arkasında, yazılarla dolu bir çalışma programı vardı. "Amma da çok prova varmış."

"Öyle olacak tabii," dedi Eve dalgın dalgın. "Oyuna bütün kasaba geliyor. Of, patronumu aramalıyım. Bazı günler vardiyamı değiştirmem gerekecek."

Eve, kağıda ciddiyetle baka baka gitti. Claire sıkıntıyla iç çekip duvara yaslandı. Shane de karşı duvara geçti.

"Şu tiyatro işi gerçekten o kadar önemli mi?" diye sordu Claire.

Shane omuz silkti. "Duruma bağlı. Herkesin izlemeye gittiği doğru. Vampirler bile. Müzikallere bayıldıkları söylenemez ama iyi bir oyun izlemeyi severler."

"Müzikal," diye tekrar etti Claire. "Ne gibi? *Operadaki Hayalet* gibi mi?"

"Benim son izlediğim, *Zafer Mükafatı*'ydı. Keşke *The Rocky Horror Picture Show*'u sahneleseler de izlesem ama cesaret edebileceklerini hiç sanmıyorum."

"İçinde travesti ve elektrikli testere olmayan müzikalleri sevmiyor musun?"

Shane, iki eliyle birden kendini işaret etti. "Ben erkeğim. Unuttun mu?"

Gülümserken Claire'in içini hoş bir heyecan kapladı. Soğukkanlı görünmeye çalışarak, "Unutmadım," dedi ama pek başarılı olamadı. "Neyse, bu konuyu kapatıyorum çünkü işe gitmeliyim." Pencereyi açınca havanın buz gibi olduğunu anladı. Baharın soğuk rüzgarı, dökülen yaprakları sokaklarda sürüklüyordu. "Sen de gitmelisin."

Shane aralarındaki mesafeyi hızla kapatıp Claire'i duvara yaslayarak onu kollarının arasına hapsetti. Dirseklerini büküp yaklaşarak kızı öptü. Dudaklarından gelen sıcaklık Claire'in dudaklarından her yerine yayıldı ve onu kor gibi yaktı.

Uzun uzun öpüştüler. Claire sonunda ellerini onun göğsüne koyup yalvarır gibi inledi.

Shane geriledi. "Özür dilerim. Gıda sektöründeki heyecan dolu yeni bir güne daha katlanabilmem için beni yüreklendirecek bir şeye ihtiyacım vardı." Shane, Bryan's Barbecue'da çalışıyordu. Morganville için kötü bir iş sayılmazdı bu. Eve elinde hamburger ve sosis dolu poşetlerle dönüyordu. Shane'in dediğine bakılırsa hem iyi para alıyordu hem de bütün gün elinde keskin bir bıçak oluyordu. İşi eğlenceli buluyordu anlaşılan. Patronun kendilerini görmediği zamanlarda, iş arkadaşlarıyla arkada bıçak fırlatarak hedef tutturmaca oynuyorlardı.

Claire oğlanı burnundan öptü. "Gelirken biraz göğüs etiyle o sostan getir. Bu hafta, ömür boyu yetecek kadar sosisli yedim."

"Aaa, benim sosisliler kasabanın en iyisidir."

"Burası çok küçük bir kasaba."

"Hain," dedi Shane gülerek. Sonra ciddileşti. "Dikkatli ol."

"Olurum."

Shane bıçaklarla oynuyordu ama işi asıl tehlikeli olan Claire'di.

Claire vampirlerle çalışıyordu.

Claire, hem deli hem de vampir bir bilim adamının asistanıydı. Düşününce durum ona bile garip geliyordu ama böyleydi işte. Myrnin'in Frankenstein'ına *Igor* olmak istememişti ama düzenli bir gelir de çok cazipti.

Hem çok şey öğreniyordu. Claire için paradan daha değerliydi bu.

Claire birkaç aydır izindeydi. Vampirler bu süre içinde, şehirdeki hasarı gidermekle meşgul olmuştu. Kasırga ortalığı yerle bir etmişti. Şehri yakıp yıkan vampir savaşıyla, isyan eden insanlar da cabası. Olayların büyüklüğü düşünüldüğünde, onarım çalışmalarının iyi gittiği söylenebilirdi. Claire bir süredir laboratuvara gitmemişti. Myrnin'in notuna göre o gün "büyük yeniden-açılış" vardı. Claire ise yıkık dökük bir kulübenin altına gizlenmiş bir sığınakta, böyle bir açılışın nasıl yapılacağını bilemiyordu. Pasta da olacak mıydı?

Day'lerin evinin -perdeler ve mobilyalar dışında, Claire'in oturduğu Cam Ev'in bire bir aynısıydı- yanındaki sokak eskisi gibi görünüyordu. Ev, bembeyaz bir Viktorya

binasıydı. Gölgeli sokak, insana gittikçe daha çok daralıyormuş gibi geliyordu. Adeta bir bacayı andırıyordu. Ya da bir boynu. Off! Claire bunu aklına getirdiğine pişman oldu.

Geçidin ucundaki terk edilmiş, viran kulübe de bıraktığı gibiydi. Kapısına ise yeni bir kilit vurulmuştu. Claire sıkıntıyla iç çekti. Myrnin ona anahtar vermeyi unutmuştu elbette. Gerçi bu büyük bir sorun değildi. Claire kulübe duvarlarında, içeri girebileceği kadar kımıldayan birkaç tahta bulmayı başardı.

Tam Myrnin'e göre bir plan.

Aşağı inen merdivenler, bir metro istasyonu gibi kulübeyi neredeyse tamamen kaplıyordu. Aşağıdan ışık geliyordu.

"Pasta da olsun," diyen Claire, çantasını yüklenip laboratuvara yöneldi.

Claire buraya son geldiğinde laboratuvar tanınmaz haldeydi. Kırılmadık tek bir cam parçası, parçalanmadık tek bir mobilya kalmamıştı. Kırık laboratuvar gereçlerini, mobilyaları ve en kötüsü de kitapları süpürmek için biri -büyük ihtimalle Myrnin'in ta kendisi- bir süpürge ve bir çöp kamyonuyla gelmişti. Laboratuvarda daima Jules Verne'in çılgın profesörlerini anımsatan bir hava vardı. Şimdiki haliyse tıpatıp öyle olmuştu. Yeni ahşap, mermer ve metal masalar getirilmişti. Yağ lambaları, mumlar ve Edison'dan kalma büyük ampuller, yerlerini elektrikli, modern ama retro bir aydınlatmaya bırakmıştı.

Zemin hala kaldırım taşndandı ve Myrnin'in açtığı deliğin üstü halıyla kapatılmıştı. Claire o halının altında *bir şey*

tg: kaktusunx

olduğunu umuyordu ama Myrnin'in ne yapacağını bilmek imkansızdı. Halıya ayak basmadan önce bunu mutlaka hatırlamalıydı.

Myrnin en az üç metre yüksekliğindeki yeni kitaplığa bir şeyler yerleştiriyordu. Kitaplığın, kaydırılabilen bir merdiveni de vardı. Claire etrafına bakınca, odanın aynı kitaplıklarla çevrelendiğini ve merdivenin, raylarda kayarak hepsini dolaştığını gördü. "Aaa," dedi patronu. Uzun, düzgün burnunun ucunda antika, kare bir gözlük vardı. "Geç kaldın." Yerden iki metre yüksekte, merdivenin tepesindeydi ama hop diye atlayıp bir kedi gibi yere kondu ve dalgın dalgın yeleğini düzeltti.

Myrnin çok uzun sayılmazdı ama tuhaf bir karizması vardı. Uzun, dalgalı, siyah saçları omuzlarına düşüyordu. Vampir beyazı yüzü, her nasılsa kendine yakışıyordu. Bu keskin hatlı yüz, istese Myrnin'i bir film yıldızı bile yapabilirdi. Gözleri iri ve dokunaklı, dudakları dolgundu. Moda dergilerinin kapağına çıkabilecek bir vücudu vardı.

Laboratuar gibi Myrnin de toparlanmıştı. Hala eski moda kıyafetler giyiyordu. Koyu yeşil, kadife ceketi dizlerine geliyordu. Beyaz bir gömleği, parlak mavi bir yeleği, zinciri saten kumaşta ışıldayan bir cep saati vardı. Siyah, dar bir pantolon ve...

Claire gözlerini onun tavşanlı terliklerinden alamadı.

Myrnin de yere baktı. "Ne var? Çok rahat." Bir ayağını kaldırınca, tavşanın kulakları hopladı.

"Eminim öyledir," dedi Claire. Tam aklı başına gelmiş derken, böyle bir şey yapmasa olmazdı. Belki de Claire'le

dalga geçiyordu. Kara gözlerini Claire'e dikmiş, kızın şaşkın suratına bakıyordu.

Ama Myrnin'in diğer sürprizlerinin yanında hiçbir şey değildi bu.

"Tavşanlı terlikleri severim. Vampir dişlisini bulmadığına şaşırdım," dedi Claire içeriye bir göz atarak. "Vay be, burası müthiş olmuş."

Myrnin'in gözleri parladı. "Dişlileri de mi var? Harika." Bir an dalıp gitti, sonra geri geldi. "Teşekkürler. Gerekli alet edevatı bulana kadar canım çıktı. Yeni bilgisayar ağı interweb'de neredeyse her şeyi bulabileceğini biliyor muydun? Hayret ettim."

Myrnin herhalde yüz yıldır, olup bitenlere pek dikkat etmemişti. Gerçi Claire adını yanlış bilse bile onun interneti keşfetmesine şaşırmamıştı. *Pornoyu keşfedince acaba neler olacaktı?* Onu çok rahatsız edici bir sohbet bekliyordu. "Evet, çok iyidir. Biz de çok severiz," dedi Claire. "Bana bugün ihtiyacın olduğunu söylemiştin..."

"Evet, kesinlikle," dedi Myrnin. Kutu ve tahta sandık dolu bir masaya doğru ilerledi. "Bunları gözden geçirmen gerekiyor. Bak bakalım hangilerini kullanabiliriz."

"İçlerinde ne var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi, tarih öncesinden kalmışa benzeyen bazı zarfları düzenlerken. "Onlar benim. Sanırım. Eskiden Klaus adında birine ait olabilirler ama o başka bir hikaye. Şimdilik sen orasını boş ver. Bak bakalım, işe yarar bir şey çıkacak mı. Çıkmazsa hepsini atabilirsin."

Bu umursamaz tavır da Myrnin için pek alışıldık değildi. Claire neredeyse eski Myrnin'i tercih edecekti. Hastayken kendine özgü bir çılgınlığı vardı. Bir türlü kendine hakim olamazdı. Yeni hali ise daha kontrollüydü ve ne yapacağını kestirmek daha güçtü. Öfkeli ve saldırgan değildi ama Claire'in tanıdığı kişi de değildi. Örneğin Myrnin hiçbir şeyi kolay kolay atamazdı. Diğer vampirlerden çok daha duygusaldı ve eşyalarını yanında tutmayı severdi.

Bu bahar temizliği ihtiyacı da nereden çıkmıştı?

Claire yıpranmış kanvas çantasını bir sandalyeye koydu ve bir bıçak alıp ilk kutunun iplerini kesmeye başladı. İp bile tozlu olduğu için, anında hapşırdı. Hemen bir mendil bulup burnunu silmesi iyi oldu çünkü kocaman, siyah bir örümcek dışarı fırlayıp kutunun yan tarafına doğru hızla ilerledi.

Claire küçük bir çığlık atıp geriye kaçtı. Myrnin bir anda orada bitti ve eğilip örümceği inceledi. "Sadece bir avcı örümcek," dedi. "Bir şey yapmaz."

"Olsun!"

"Of! Bir canlı işte," dedi Myrnin elini uzatarak. Örümcek bir an durup ön bacaklarını kararsızca oynattı ve Myrnin'in solgun parmaklarına dikkatle tırmandı. "Nasıl davranacağını bildikten sonra korkmana gerek yok." Myrnin örümceğin kıllı sırtını okşayınca, Claire az daha bayılacaktı. "Ona Bob diyelim mi? Örümcek Bob."

"Sen manyaksın."

Myrnin gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. Şirin görünmeliydi ama Myrnin'in gülümsemeleri asla o kadar

basit olmuyordu. Bunda da açlığın ve kibrin izleri vardı. "O da çekiciliğimin bir parçası sanıyordum," dedi ve örümcek Bob'u laboratuvarın başka bir köşesine götürdü. Örümcekle ne yaptığı Claire'in umurunda değildi. Onu küpe diye kulağına, şapka diye başına falan koymadığı sürece tabii.

Gerçi Myrnin onu da yapardı.

Claire kutuya yaklaşırken bu kez çok dikkatliydi. Neyse ki Bob'un bir akrabası ortaya çıkmadı. Kutu karmakarışıktı ve içindekileri birbirinden ayırması hayli zaman aldı. Düğüm olmuş yün yumakları, altın işlemeli danteller, fildişine benzeyen sararmış fil heykelleri...

Sonraki katman, kağıtlardan oluşuyordu. Kağıtlar zamanla sertleşip kararmıştı. Üstlerindeki yazılar güzel, belirgin ve sıktı ama Myrnin'e ait değildiler. Claire onun yazısını tanıyordu. Myrnin'in elyazısı bu kadar özenli değildi.

Sevgili dostum, yazıyordu ilk kağıtta. *New York'a geleli hayli zaman oldu ve seni çok özledim. Prag'da bana kızdığını biliyorum ve bunun için seni suçlamıyorum. Babama karşı aceleci ve akılsızca davrandığımın farkındayım ama onun bana başka şans bırakmadığına yürekten inanıyorum. Sevgili Myrnin, sana yalvarıyorum. Lütfen yola çık ve beni görmeye gel. Yolculuklarla aranın artık iyi olmadığını biliyorum ama bir yılı daha yalnız geçirirsem tamamen pes edeceğim. Ziyaretime gelirsen beni çok mutlu edersin.*

Mektubun altında süslü bir imza vardı. *Amelie.* Morganville'in kurucusu Amelie. Claire'in -Claire öyle düşünmek istemese de- en büyük patronu.

Claire soru sormak için ağzını açtığı anda, Myrnin elini uzatıp mektubu ondan aldı. "İşe yarar şeyleri bul dedim, özel mektuplarımı oku demedim."

"Hey! Amerika'ya bu yüzden mi geldin? Amelie mektup yazdığı için mi?"

Myrnin bir an mektuba baktıktan sonra, kağıdı buruşturup duvar dibindeki plastik çöp kovasına attı. "Hayır," dedi. "O çağırdığı için gelmedim. Mecbur kaldığım için geldim."

"Ne zaman?" Claire, mektubu okumadan, işe yarayıp yaramayacağına nasıl karar verdiği konusunda patronuna itiraz etmedi. Bunca zaman sakladığına göre, mektubu atmadan önce Myrnin'in durup bir düşünmesi gerekirdi.

Claire elini sonraki kağıda uzattı.

"Ben o mektubu aldıktan beş yıl sonra geldim," dedi Myrnin. "Başka bir deyişle, geç geldim."

"Ne için geç?"

"Kişisel sorularla kafa şişirmeye devam mı edeceksin yoksa sana dediğimi mi yapacaksın?"

"Yapıyorum ya," dedi Claire. Myrnin'in rahatsız olmasını aldırmamaya kararlıydı. Onun söylediği hiçbir şeyi üzerine alınmıyordu. "Soru sormaya hakkım var, değil mi?"

"Neden? Bana katlandığın için mi?" Claire cevap veremeden, Myrnin elini şöyle bir salladı. "Tamam tamam.

Amelie kötü günler geçiriyordu. Her şeyini kaybetmişti. Tekrar en baştan başlamak bizim için zor olacaktı. Sonsuz gençlik, sonu gelmeyen engellerden yorulmayacağın anlamına gelmiyor. Bana bir daha yazdığında, çılgınca bir şey yapmıştı."

"Ne?"

Myrnin etrafını işaret etti. "Sağına soluna bak."

Claire öyle yaptı. "Şey... Laboratuvar mı?"

"Arazi satın almış ve Morganville kasabasını inşa etmeye başlamıştı. Burası halkımız için bir sığınak, bir özgürlük alanı olacaktı." Sıkıntıyla iç çekti. "Amelie çok inatçıdır. Ona aptallık ettiğini söylemek için geldiğimde, her şey çoktan başlamıştı. Elimden sadece durumun kötülüğünü azaltmak, Amelie'nin ölümümüze sebep olmasını engellemek geldi."

Claire kutuyu (ve hatta Örümcek Bob'u) unutmuş, Myrnin'in sesine odaklanmıştı. Bir anlık sessizlik olunca, Claire ne yaptığını hatırlayıp kutuya döndü ve altın bir el aynası çıkardı. Tam kız işiydi. Aynası da tam ortadan kırıktı. "Çöpe mi?" diye sordu aynayı göstererek. Myrnin aynayı alıp bir kenara koydu.

"Kesinlikle hayır. Annemindi."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Senin annen mi?" Myrnin, cümlesini tamamlaması için gözleriyle kıza meydan okudu. "Şey, peki. Annen nasıl biriydi?"

"Kötü. Çok kötü. Aynayı onun ruhunu uzak tutmak için saklıyorum."

Bu da ancak Myrnin'in söylediği diğer şeyler kadar mantıklıydı. O yüzden Claire fazla üstelemeyip kutuyu kurcalamayı sürdürdü. İçinde çoğunlukla kağıt parçaları kalmıştı ama ilginç birkaç ıvır zıvır da vardı. "Belirli bir şey mi arıyorsun yoksa öylesine mi bakıyoruz?"

"Öylesine bakıyoruz." Ama Claire, Myrnin'in yalan söylediğini sesinden anlayabiliyordu. Asıl soru şuydu. Yalan söylemesinin bir sebebi mi vardı yoksa eğlenmek için mi yalan söylüyordu.

Claire'in eli küçük bir şeye değdi. Altın bir zincir. Kağıt yığınının arasına sıkışmış kolyeyi çekip çıkardı. Bir madalyondu. İçinde Viktorya dönemini anımsatan genç bir kadın portresi vardı. Camın altından bir tutam saç görünüyordu.

Claire kaşlarını çatıp cama dokunurken, o yüzü birden tanıdı. "Aaa! Bu Ada!"

Myrnin kolyeyi alıp baktı ve gözlerini kapadı. "Kaybettim sanıyordum. Belki de hiç benim olmamıştı ama şimdi burda."

Ada birdenbire laboratuvarın ortasında belirdi. Artık canlı değil, iki boyutlu bir görüntüydü. Laboratuvarın altındaki buharlı, garip, Frankenstein'ı hatırlatan bilgisayardan çıkan bir çeşit projeksiyon. Hala Viktorya dönemi eteği ve yüksek yakalı bir bluz giyiyordu. Saçı karmaşık biçimde tepede toplanmıştı ve yüzüne tutamlar düşüyordu. Tam bir insan denemezdi ona. Bilgisayar yaratısı olduğu anlaşılıyordu. "Resmim," dedi. Sesi elektronikti çünkü yakındaki hoparlörlerden çıkıyordu. Claire'in telefonundan da ses geliyordu. Claire ürküp telefonunu kapattı.

Ada masaların, sandalyelerin, ışıkların yanından süzülürken, Claire'e ters ters baktı.

"Evet," dedi Myrnin, her gün elektronik hayaletlerle konuşuyormuş gibi. Aslında gerçekten de konuşuyordu. "Kaybettiğimi sanıyordum. Görmek ister misin?"

Birden duran Ada'nın gölgesi yoktu. "Hayır." Sesi laboratuarın arka kısmındaki cızırtılı bir telsizden gelmişti. "Gerek yok. Onu sana verdiğim günü hatırlıyorum."

"Ben de." Myrnin usulca konuşuyordu. Claire onun iyi mi yoksa kötü bir anıdan mı bahsettiğini anlayamadı.

"Neden arıyordun?"

"Aramıyordum." Claire bunun da yalan olduğundan emindi. "Ada... Ben seni çağırmadan buraya gelmemeni söylemiştim. Ya başka ziyaretçilerim olsaydı?"

Ada'nın zarif, cansız yüzünde bir küçümseme ifadesi belirdi. Seni *kim* ziyaret eder?"

"Çok doğru. Ama yine de ben çağırmadan buraya gelmeni istemiyorum. Anlaşıldı mı? Yoksa seni yeniden programlamam mı gerekiyor?"

Ada ona buz gibi gözlerle baktı ve dönüp -iki boyutlu bir dönüştü bu, arkası çevrilen bir iskambil kağıdı gibi- hızla duvarda kayboldu.

Myrnin nefesini koyuverdi.

"Bu da neydi?" dedi Claire. Ada, kızın ödünü patlatmıştı. Claire'i *hiç* sevmiyordu. Claire, Myrnin için bir bakıma Ada'nın rakibiydi. Ada...

Ada, Myrnin'e aşık sayılırdı.

Myrnin kolyeye ve avucundaki portreye baktı. Adam konuşmayınca, Claire onun olanları umursamadığını düşündü. "Ona değer veriyordum," dedi Myrnin başını kaldırmadan. Bunu Claire'den çok kendine söylemiş gibiydi. "Ada onu dönüştürmemi istedi, ben de yaptım. Neredeyse yüz yıl benimleydi, sonra..."

Sonra onu ısırdı, diye düşündü Claire. Ada ölmüştü. Myrnin, yakınında dolaşmasının tehlikeli olduğunu ve yanından çok asistanın gelip geçtiğini, daha ilk gün Claire'e söylemişti.

Ada, Myrnin'in öldürdüğü asistanların ilkiydi.

"Suç sende değil," dedi Claire birden. "Hastaydın."

Myrnin belli belirsiz bir hareketle omuz silkti. "Bahane değil bu, bir açıklama," dedi Claire'e bakarak. Vampirin insani ifadesi Claire'i şaşırttı.

Derken o insani ifade yok oldu. Myrnin başını kaldırıp kolyeyi yelek cebine koydu ve başıyla kutuyu işaret etti. "Devam," dedi. "Böyle duygusal saçmalıklardan daha önemli bir şeyler çıkabilir o kutudan."

Vay be. Claire, Ada'yı sevmiyordu bile ama yine de içi cız etti. Bilgisayarın bunları duymadığını umdu.

Ama bu pek olası değildi.

Vakit öğleden sonrayı geçmişti. Claire kağıtları okumaktan çok, hızla elden geçirdi. Çoğu mektuptu. Myrnin'in çoktan ölmüş olan insan ya da hala ortalardaki vampir arkadaşlarıyla ilgili bir arşiv. Amelie'den çok mektup gelmişti. İlginçti ama hepsi tarih olmuştu ve tarih de *sıkıcılıkla* eş anlamlıydı.

İkinci kutunun dibinde, ne olduğunu anlayamadığı bir şey gördü. Bir heykel miydi bu? Tuhaf şekilli nesneyi avucuna aldı. Metaldi ama şaşılacak kadar hafifti. Belli belirsiz parlıyordu ama kesinlikle demir değildi. Üstünde simya sembolleri vardı. "Ne bu?"

Daha cümlesi bitmeden, avucu boşaldı. Myrnin göz açıp kapayana kadar gelmişti. Garip nesneyi elinde evirip çevirerek sembolleri inceledi. "Evet," dedi fısıltıyla. Sonra sesi yükseldi. "Evet!" Oyuncu seçmesini kazanan Eve gibi zıplayıp o şeyi Claire'e doğru salladı. "Gördün mü?"

"Evet. Ne o?"

Myrnin'in dudakları aralandı. Claire beklentiyle bakarken, vampirin gözleri kurnazca parladı. Myrnin nesneyi tutan elini kapattı. "Hiç," dedi. "Lütfen sen devam et. Ben... Şuradayım." Laboratuvarın deri koltuklu, vitray lambalı okuma köşesine gitti. Koltuğun arkasını özenle Claire'e çevirdi ve elindekini incelemek üzere, tavşan terlikli ayaklarını kaldırıp koltuğa kuruldu.

"Manyak," dedi Claire.

"Seni duyuyorum!"

"İyi." Claire son kutunun da iplerini çözdü.

Ve kutu patladı.

2

Claire gözlerini açınca, karşısında üstüne eğilmiş üç surat buldu. İçlerinden biri, endişeyle bakan Myrnin'di. İkincisi, altın gibi parıldayan saçlarıyla, ev arkadaşı Michael Glass'tı. Michael çok yakışıklıydı ve elinin onun avcunda olması Claire'in içini ısıttı. Diğer yüzü tanımak, diğerlerinden uzun sürdü. "Ah," dedi Claire sonunda. "Merhaba, Doktor Theo."

"Merhaba, Claire," dedi Theo Goldman, parmağını dudağına götürerek. Yaşça diğerlerinden büyük, biraz yıpranmış, yumuşak başlı bir adamdı. Kulaklarında siyah, antika bir stetoskop vardı. Claire'in kalbini dinliyordu. "Ah! Çok güzel. Kalbin hala atıyor. Bunu duyduğuna sevineceğinden eminim."

"Yaşasın," dedi Claire, doğrulmaya çalışarak. Ama bu pek de iyi bir fikir değildi. Dengesini kaybedince Michael ona yardımcı oldu. Hemen ardından da kafasının içinde volkan patlamış gibi başı ağrımaya başladı. "Of."

"Düşünce başını vurmuşsun," dedi Theo. "Kalıcı bir hasar aldığını sanmıyorum ama doktoruna görünüp bazı testler yaptırmayı ihmal etme. Gözümden kaçan bir şeyler olduysa çok üzülürüm."

Claire derin bir nefes aldı. "Her ihtimale karşı Doktor Mills'e görünürüm. Bir dakika. Ben neden düştüm?"

Herkes birbirine baktı. "Hatırlamıyor musun?" dedi Michael.

"Neden? Hatırlamamam kötü bir şey mi? Beynime bir şey olduğu anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi Theo hemen. "Böyle bir olayın, hafıza kaybına yol açması çok doğal."

"Nasıl bir olay?" Yine sessizlik olunca Claire, alarm seviyesini sarıdan turuncuya çıkardı. "Kimse konuşmayacak mı?"

"Bomba patladı," dedi Myrnin.

Claire kulaklarına inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Bomba. Bombanın ne olduğunu bildiğinden emin misin? Çünkü..." Claire önce kendine, sonra da derli toplu görünen odaya baktı. "Çünkü bombalar genelde patlar."

"Etkili bir bomba değildi," dedi Myrnin. "Yüzüne dokun."

Claire dikkatini oraya verince, yüzünün yandığını farketti. Elini yanağına götürdü. *Hem de nasıl* yanıyordu. "Bana ne oldu?" Korkusu, sesine yansıyordu.

Theo ve Michael aynı anda konuşmaya çalıştı. Michael kazandı. "Güneş yanığı gibi bir şey," dedi. "Yüzün biraz pembe, o kadar."

Michael yalan söylemeyi beceremiyordu. "Harika. Vişne gibi kıpkırmızıyım, değil mi?"

"Hiç de değil," dedi Myrnin neşeyle. "Ne vişne ne de elma gibi kırmızısın. Henüz."

Claire daha önemli olduğunu umduğu konuya odaklandı. "Ertkisiz bir bomba, öyle mi?"

Myrnin birden ciddileşti. "İnsanlara pek bir şey yapmaz," dedi. "Beni ya da bir başka vampiri öldürebilirdi. İyi ki kutuyu ben açmamışım."

"Bombayı sana kim gönderdi?"

Myrnin omuz silkti. "Çok eski bir olay. Klaus olabilir. Ben bile kendime yollamış olabilirim. Eskiden, şimdiki kadar mantıklı biri değildim, biliyorsun. Yerinde olsam diğer kutuyu açmazdım."

Claire ona sessiz, uzun bir bakış attı ve ayağa kalkması için elini uzatan Michael'ın yardımını kabul etti. Başı dönüyordu ve -evet- güneşte fazla kalmış gibiydi. Çok da kirlenmişti. "Harika. Kendi kutularına bubi tuzakları koyuyorsun, öyle mi? Böyle bir şeyi neden yaptın ki?"

"Mükemmel bir soru." Myrnin masaya gidip kutudan, birbirine dolanmış metal parçalarıyla kablolar çıkardı -Viktorya çağında yaşayan bir mucidin elinden çıkabilecek bir bombaya benziyordu- ve dikkatle bir kenara koydu. "Kutudaki diğer şeyleri korumak dışında bir amaç düşünemiyorum."

Myrnin kıpırdamadan kutunun içine bakıyordu. Claire sonunda gözlerini devirip "Eee?" demek zorunda kaldı.

"Ne?"

"Kutuda ne var, Myrnin?"

Vampir cevap olarak kutuyu kaldırıp gösterdi. Toz bulutu dağıldığında, Claire kutunun içini gördü.

Bomboştu.

"Ben eve gidiyorum," dedi öfkeyle. "Bu işte çalışmak tam bir rezalet."

Michael, kızı Cam Ev'e bıraktı. Kağıt üstünde orada oturmamasına rağmen, Claire de ev derken zaten orayı kast etmişti. Annesiyle babasının evinde hala bir odası vardı ve eşyaları da oradaydı. Çoğu. Daha doğrusu az bir kısmı. Aralarındaki anlaşmaya göre Claire her gece orada uyuyordu. Hiç değilse birkaç saat.

Bunların hepsi Shane'le kızı belli bir mesafede -şey, *ayrı* demek ağır kaçabilirdi- tutmak içindi. Küçük kızlarının, kasabanın kötü çocuğuyla takılmasını istemiyorlardı. Shane'in aslında kasabanın kötü çocuğu olmadığı ve birbirlerine aşık oldukları gerçeği, umurlarında değildi.

Aşık. Bunu her düşündüğünde Claire'in içi bir hoş oluyordu.

"Anne babalar," dedi Claire yüksek sesle. Michael ona baktı.

"Ne olmuş?"

"İnsanı delirtirler. Shane evde mi?"

"Daha gelmedi. Eve'i ilk provasına bıraktım." Michael hafifçe gülümsedi. "Mektubu aldığında sahiden o kadar heyecanlandı mı?"

"Heyecandan ne anladığına bağlı. Kafası güzel bir çizgi film karakteri gibi miydi dersen, evet. Oyunculuğa bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum."

"Bayılıyor. Odasında filmlerden sahneler falan canlandırıyor. Lisedeyken hepimizi çalışma salonuna toplayıp elimize yazdığı replikleri tutuştururdu. Ne olup bittiğini, öğretmenin ruhu bile duymazdı. Çılgınca ama eğlenceliydi." Michael fren yaptı. Claire, siyah camların arkasını iyi göremiyordu. Kırmızı bir ışık görür gibi oldu. Michael iyi ki vampirlerin üstün görüş gücüne sahipti yoksa o an arabadan inmiş, diğer arabanın şoförüyle sigorta meseleleri konuşuyor olurdu. "Anlayacağın, bu tiyatro işi Eve için çok önemli yani."

"Evet, anladım. Hey, yarın TPÜ'nün tiyatro salonunda çalacağını duydum."

Michael'ın kulakları kızardı. Bir vampir için bile sevimli bir görüntüydü bu. "Evet. Galiba Common Grounds'taki son üç programı duymuşlar." Common Grounds'taki geceler çok tutmuştu. Çok sayıda vampir bile gelmiş, uslu uslu onu dinlemişti. "Büyütülecek bir şey değil."

"Biletler tükendi diye duydum," dedi Claire gururla. "Yani gayet önemli bir şey. Bunu kabullen."

Michael'ın yüzünde karmakarışık bir ifade vardı. Gurur, gerginlik, saf korku. Başını iki yana sallayıp iç çekti. "Hiç hayatının kontrolünü kaybettiğin hissine kapıldın mı?"

"Daha bu sabah bir vampirin yanında çalışmaya gittim, bir örümceğin saldırısına uğradım ve suratımda bir bomba

patladı. Üstelik bunlar sadece bir günde oldu, bir haftada bile değil."

"Tamam, anladım." Michael direksiyonu çevirip yine frene bastı. "Evine geldin, pembe."

"Sakın bana bir daha öyle deme."

Ama üst kata çıkıp aynanın başına geçince, o lafı daha çok duyacağını anladı. Yüzü pembe pembe parlıyordu. Allığa bulanıp naylonla kaplanmış gibiydi. Parmağını bastığı yerler bembeyaz oluyordu. "Onu *öldüreceğim*," dedi kendi kendine. Banyo kapısını çarpıp kilitledi ve duşu açtı. "Onu bir şezlonga bağlayıp çölün ortasında bırakacağım. Myrnin, sen yandın."

Kıyafetlerini çıkarınca, durum iyice kötüleşti. Solgun teni, yanık yüzüyle korkunç bir zıtlık yaratıyordu. Daha önce farketmemişti ama elleriyle kollarının üstü de kızarmıştı. Işık patlamasına maruz kalan her yeri yanmıştı.

Radyasyon. UV radyasyonu. Henüz canı yanmıyordu ama Claire, çok geçmeden acı da çekeceğini biliyordu. Hızlıca duş aldı. Su, tenini rahatsız etmeye başlamıştı bile. Gardırobunda yeni ten rengine uyacak bir kıyafet aradı.

Monica bu duruma bayılacaktı.

Sutyenini takıp külotunu giydi ve kendini yatağa bırakıp tavana baktı. Saçını kurutması gerektiğini biliyordu ama hiçbir şeyi umursayacak havada değildi. Parlak, güzel saçlar işini kolaylaştırmayacaktı. Dağınık, pespaye saçlar, ruh haline daha çok uyuyordu.

On beş dakikayı kara kara düşünerek harcadıktan sonra -limiti buydu zaten- kulaklıklarını taktı ve Myrnin'in sicim teorisiyle ilgili son dersini dinlemeye koyuldu. Gerçi konunun sicim teorisi olduğu, Claire'in varsayımıydı. Myrnin her şeye mitoloji, simya, büyü ve kim bilir daha neler neler katmadan duramıyordu. Bir kısmını bir profesörden daha iyi anlatıyordu, bir kısmı ise tamamen anlaşılmazdı.

İşin özü, bu kısımları birbirinden ayırmaktı.

Yatak bir yana eğilene kadar, Claire içeri birinin girdiğini farketmemişti bile. Gözlerini açtığında etraf neredeyse zifiri karanlıktı. Nasıl olmuştu bu? Claire'in eli hemen örtüye gitti ama örtü altında kalmıştı. Neredeyse çırılçıplaktı. Birden paniğe kapıldı. Kulaklıkları çıkarıp yatağın kendi tarafına çekildi.

Başucu lambası yandı. Eve bütün gotikliğiyle yatağın kenarında oturuyordu. Hala mor ağırlıklıydı ama daha günlük şeyler giymişti. Mor tayt, siyah şort, her yanı gotik yazılar dolu mor bir tişört.

Eve başını bir yana eğip Claire'e baktı. "Vay be," dedi. "Saygı duydum. Amma yanmışsın. Kuzenim dört temmuzda güneşin altında uyuyakaldığından beri bu kadar kötü bir yanık görmemiştim."

Hala kalp çarpıntısıyla uğraşan Claire odanın köşesinden bornozunu aldı. Giymeye çalışırken elleri ve kolları acıyınca az daha çığlığı basıyordu. Yüzünde sanki yangın vardı.

"Güneş yanığı değil bu," dedi. "UV ışık bombası gibi bir şey yüzünden oldu. Myrnin'e gönderilmiş."

"Of. Anlaşıldı. Sana bidonla güneş kremi almamız lazım. Notunu aldım."

Claire bornozun kemerini bağladı. "Gösteriyi izlemeye mi geldin?"

"Her ne kadar eğlenceli olsa da, hayır. Akşam yemeğinin hazır olduğunu haber verecektim ama sen kendini müziğe kaptırmışsın."

Claire kıza ders dinlediğini söyleyip söylememeyi düşündü. Eve o kadar bilgiye gerek duymazdı. "Özür," dedi.

"Masayı Shane hazırlamasa gelemezdim." Eve göz kırptı. "Onu yollasam zaten yemek soğurdu, değil mi?"

Tanrım. Shane. Shane onu bu halde görecekti. Macenta Gezegeni'nden gelen bir uzaylı gibi. "Şey... Kendimi yemek yiyecek kadar iyi hissetmiyorum," diye yalan söyledi. Karnı gurulduyordu. "Sen bir şeyler getirirsen, belki..."

"Giderek kötüleşecek," dedi Eve, acımasız bir neşeyle. "Evet. Hem de nasıl. Önce kızarır, sonra kabarır, en son da soyulur. İnan bana. Eğer en az bir hafta saklanmayı göze almıyorsan, aşağı gel. Taco yiyoruz."

"Taco mu?" dedi Claire iştahla.

"Senin sevdiğin o acayip pirinçli şeyden bile yaptım. Şey, su kaynatıp içine pirinçleri doldurdum. Yemek yapmış sayılır mıyım?"

"Eh." Claire iç çekti. Karşısındaki aynada gördüğü bornozlu kızın, kendisi olduğunu kabul etmek istemiyordu. "Peki. Biraz sonra geliyorum."

"Gelsen iyi olur." Eve ona bir öpücük yollayıp çıktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Claire hala pembe tişörtünün onu daha iyi mi yoksa kötü mü gösterdiği konusunda karara varamamışken, birden ürperdi. Üşüdüğünden falan değil, içten gelen bir şeydi bu. Evin ona yolladığı bir uyarıydı.

Evin içinde bir terslik vardı.

Claire odadan çıkarken acil durum savunma çantasını -içinde biber gazından, gümüş kaplı kazıklara kadar her şey vardı- kaptı. Merdivenlerden aşağı koştu ve Michael da dahil, herkesin sakince masada oturduğunu gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Eve. Michael onun yüzünü okuyup anında ayağa fırladı.

"Sana ne oldu be?" dedi Shane. Normal şartlarda Claire kendini kötü hissederdi ama o an dikkati başka yerdeydi.

"Bir terslik var," dedi. "Kimse hissetmedi mi?"

Herkes birbirine baktı. "Neyi?" diye sordu Michael.

"Şeyi... Soğuğu. Bir soğuk dalgası gibi." Kimse tepki vermeyince, sesi giderek kısıldı. "Hissetmediniz demek. Nasıl olur? Michael?" Ne de olsa ev Michael'ındı. Claire artık orada oturmuyordu bile. Ev ondan önce Michael'la konuşurdu.

"Bilmiyorum," dedi Michael. "Hala aynı şeyi hissediyor musun?"

"Evet." Claire tepeden tırnağa ürpermeye devam ediyordu. Ağzından buhar çıkmadığına şaşırıyordu. "S-S--Soğuk,"

dedi. Shane güneş yanığının şokunu atlatıp geldi ve onun elini tuttu. Eli acıyan Claire irkildi ama Shane'in kendisine sunduğu sıcaklığa minnettardı.

"Donuyorsun," dedi Shane. Kanepenin arkasından bir battaniye alıp ona sardı. "Belki de güneş yanığı..."

"Güneşten değil," dedi Claire, takırdayan dişlerinin arasından. "Ev yüzünden. Ev yüzünden olmalı!"

"Sanmıyorum," dedi Michael, yavaşça sandalyesine otururak. "Öyle olsa anlardım, Claire. Kesinlikle anlardım. Başka bir şeydendir."

Claire battaniyeye sarınarak başını iki yana salladı. Yüzü yanıyor, vücudu donuyordu.

"Bir şeyler yemeye çalış," dedi Eve, tabağına taco koyarak. "Sıcak bir şey içmek ister misin?"

Claire başıyla onayladı. Soğuk yoğunlaşıyor, kemiklerine işliyordu. Bunun sonu iyi bir yere varamazdı.

Sağ eliyle battaniyeyi tutarken, sol eliyle tacoya uzandı. Titremesi yüzünden her şeyi masaya dökmemeyi umuyordu. Shane kolunu tuttu. "Bak," dedi, Claire itiraz edemeden. "Bilekliğe bak."

Amelie'nin, Claire'in sol kolundaki bilekliği. Claire'in çıkaramadığı, herkese (ve her saniye Claire'e) onun kime çalıştığını bildiren bileklik.

Altın rengi bilekliğin ortası, kristale dönüşmüş gibi beyazlaşmıştı.

Ya da buza.

Havaya buharlar saçıyordu.

"Çıkarmalıyız," dedi Shane, bilekliği evirip çevirerek. Claire ona bunun mümkün olmadığını söylemeye çalıştı ama Shane dinlemiyordu. "Michael, bileklik buz gibi. Bir şeyler oluyor dostum."

Hepsi sandalyelerinden kalkmış, Claire'in etrafını sarmıştı. Michael bilekliğe dokunup anlamlı bir biçimde Shane'e baktı. "Çıkmaz."

"Çıkmaması gerekiyorsa bile umrumda değil!" diye çıkıştı Shane. "Yardım edin!"

"İşe yaramaz. Kurucunun bilekliği bu." Michael, Shane'in kolunu tuttu. "Shane, beni dinle! Onu çıkaramazsın! Tek yapabileceğimiz Amelie'ye ulaşmak. Ancak o çıkarabilir."

"Amelie," dedi Claire. Konuşabilmek için, titrememeye çalışıyordu. Bütün dünya buza dönüşüyordu. "Amelie'ye... bir şey... oldu..."

Shane, Michael'a baktı. "Bırak artık." Michael onun sözünü dinleyince, Shane kıza bakmayı sürdürdü. "Sen Amelie'nin *şeytani çocuğu*sun. Bir sorunu olsyadı, sen bilmez miydin?"

"O işler öyle değil," dedi Michael. Öfkelenmeye başlıyordu. "Ben onun çocuğu değilim."

"Şeytani kısmına bir itirazın yok yani. Sonuçta seni o vampir yaptı. Ona bir şey olsa hissetmez misin?"

"Vampirleri Örümcek Adam mı sandın?" dedi Michael. Telefonunu çıkarıp tek tuşla bir arama yaptı. "Oliver. Amelie'nin yanında mısın? Hayır mı? O nerede?"

Michael, cevabı aldıktan sonra konuşmadan telefonu kapatıp Shane'e baktı. "Gidelim."

"D-d-durun," dedi Claire, Shane'in kolunu tutarak. "N-n-nereye..."

"Ben de onu soracaktım. Nereye gidiyorsunuz? Ben de geliyorum da," dedi Eve, kurukafa desenli, deri çantasını alarak.

"Olmaz. Birinin Claire'in yanında kalması gerek."

"O zaman o da geliyor. Kadınlar artık geride kalmıyor, Mikey. Geçen yüzyılda değiliz," dedi Eve. Claire başını sallayarak ona katıldı. Gerçi titrediği için başını salladığı anlaşılmıyor da olabilirdi. "Evet. Hadi gidiyoruz, çocuğum."

3

Michael'ın arabasındaki yolculuk kabustan farksızdı. Claire, Eve'in getirdiği battaniyelerin altında neredeyse boğulacaktı ama hala üşüyordu. Sanki termostatı bozulmuştu. Teni beyazlaşıyor, tırnakları ve dudakları morarıyordu.

Giderek... Ölüye benziyordu.

Ne yöne gittiklerine bakmayı denedi ama çabası boşa gitti. Michael'ın arabası vampir standartlarındaydı ve camlar simsiyahtı. İnsan gözü ancak belirsiz ışıklar görebiliyordu. Claire dikkatini nefes alıp vermeye yöneltti.

"Hey, Michael?" dedi Eve. "Daha hızlı gitsek?"

"Hız sınırını zaten aştım."

"Daha hızlı git."

Arabanın ivmesi Claire'i koltuğa yapıştırdı. Shane ona sarılıyordu ama Claire hiçbir şey hissetmiyordu. Titremesi neyse ki geçmişti ama kendini çok yorgun hissediyordu.

Gözlerini güçlükle açık tutuyordu. Titrerken, hiç olmazsa tutunabileceği bir şey vardı. Şimdiyse soğuktan ve sessizlikten başka bir şey kalmamıştı. Sanki her şey Claire'den uzaklaşıyor, kendisi giderek geride kalıyordu.

"Hey!" Yüzünde bir sıcaklık hissetti. Gözünü açınca Shane'in yüzüne çok yaklaştığını gördü. Korkmuşa benziyordu. Elleri Claire'in yanaklarında, onu ısıtmaya çalışıyordu. "Claire! Gözlerini kapatma. Yanımda kal. Tamam mı?"

"Tamam," dedi Claire fısıltıyla. "Yorgunum."

"Farkındayım ama sakın bir yere gitmeye kalkma, duydun mu beni? Aklından bile geçirme." Claire'in yüzünü, saçlarını okşayan elleri, neredeyse kızın az önce titrediği kadar titriyordu. "Claire?"

"Buradayım."

"Seni seviyorum." Shane bunu alçak sesle, neredeyse bir fısıltıyla, aralarındaki bir sırmış gibi söylemişti. Claire belli belirsiz bir sıcaklığın göğsüne yürüdüğünü hissetti. "Beni duydun mu?"

Claire başını sallamayı başardı. Gülümsemeyi de başardığını düşünüyordu.

Michael arabayı durdurdu ve daha Claire bir şey anlayamadan dışarı fırladı. Eve, "Hey!" diyerek itiraz edip onun peşinden gitti. Shane arka kapıyı açtı ve kendini bir çamaşır yığını gibi hisseden Claire'i kollarına aldı.

Mavi beyaz ay ışığı çimlere, ağaçlara ve mezar taşlarına vuruyordu.

Morganville mezarlığındaydılar.

"Lanet olsun," dedi Shane. "Gece gezmesinden benim anladığım bu değil. Claire? Hala bizimle misin?"

"Evet." Sebebini bilmese de kendini biraz daha iyi hissediyordu. *İyi* olduğu söylenemezdi tabii ama hiç değilse kendindeydi.

Önlerinde Michael'la Eve'in, eğik mezar taşları, haçlar ve mermer heykeller labirentinde ilerlediğini gördü. Tepenin hakimi, en yukarıdaki büyük beyaz mozoleydi. Onlar başka tarafa gidiyordu – sağa döndüler.

Claire ne tarafa gittiklerini tahmin edebiliyordu. "Sam," dedi fısıltıyla. Shane derin bir nefes alıp verdikten sonra aynı tarafa yöneldi.

Michael'ın büyükbabası Sam herkesi, özellikle de Amelie'yi kurtarmak için canını vereli aylar olmuştu. Claire'in bildiği kadarıyla, bu mezarlığa gömülen tek vampirdi o. Arkasından gerçek bir cenaze töreni düzenlenmiş, yas tutulmuştu. Morganville'de iki tarafın da saygı duyduğu belki de tek vampir Sam'di.

Aynı zamanda sevilen bir vampirdi. Amelie tarafından. Vampir standartlarında, Amelie'yle Sam fırtınalı bir ilişki yaşamıştı. Sam, Morganville'de doğmuştu. Öldüğünde yüz yaşında bile yoktu ama Claire'in gördüğü kadarıyla ikisi arasında eski, büyük efsanevi aşklar gibi bir aşk patlak vermişti. Duygularını birçok kez inkar etmeye çalışmışlardı.

Amelie'yi, Sam'in mezarına diz çökmüş halde buldular.

Uzaktan, mermer melek heykellerini andırıyordu. Yüzü solgun, giysileri beyazdı, kıpırdamıyordu. Serin rüzgarla bir

bayrak gibi dalgalanan uzun, soluk sarı saçları yüzüne ve sırtına düşüyordu.

Claire donuyordu ama Amelie, kızdan daha kötüydü. Yüzünde keder dahil hiçbir şey yoktu. Sanki dört kişi gelip yanında durmamıştı. Ne hareket etti ne konuştu. Hiç tepki vermedi.

"Hey," dedi Shane. "Her ne yapıyorsan, dur artık. Claire'e zarar veriyorsun."

"Öyle mi?" Amelie'nin yılgın sesi uzaklardan geliyordu. Sanki kendisi kilometrelerce ötedeydi de sesi önlerindeki bedenden çıkıyordu. "Kusura bakmayın."

Kımıldamadı. Başka bir şey söylemedi. Shane'le Michael bakıştı. Michael, kendisi bir şey yapmazsa Shane'in yapacağı ve işin sonunun hiç de iyi olmayacağı mesajını aldı.

Michael, ayağa kalkmasına yardım etmek için Amelie'nin yanına gitti. Amelie birden canlanarak, porselen beyazı yüzünde parlayan kan kırmızı gözlerle ona döndü. Sivri dişleri birden ortaya çıktı. "Sakın bana dokunma, çocuk!"

Michael ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırarak geriledi. Amelie bir süre ona -onlara- baktı. Ardından yine önündeki mezara döndü. Gözlerindeki kırmızılık yok oldu ve yerini az önceki çaresiz griye bıraktı.

Amelie'nin ani öfkesi bir sıcak hava dalgası gibi Claire'i sarmış, onu soğuktan kurtarmıştı. Shane kızı bıraktı. Claire biri hariç, üstündeki battaniyeleri bıraktı ve Amelie'nin önüne eğildi.

Claire ona bilekliği gösterdi ama Amelie'nin bakışları, sanki Claire'in içinden geçip onun arkasındaki bir yere sabitlenmişti. Altın yine donmaya başlamıştı. Claire o berbat soğuğun geri döndüğünü hissediyordu.

"Sen korkağın tekisin," dedi Claire.

Amelie'nin gözleri birden Claire'in yüzünü buldu. Vampir başka bir tepki vermedi ama bu kadarı bile, Claire'i söylediğine pişman etmeye yetti.

Ama Claire geri adım atmadı. Derin bir nefes alıp devam etti. "Sam, senin bu mezarda oturup ölümü beklemeni mi isterdi sanıyorsun? Acı çektiğini anladım ama bu yaptığını ancak lise öğrencileri yapar."

Amelie kaşlarını gözle zor görülecek kadar çattı. "Yüzüne ne oldu?"

Ah! Şu yanık. "Beni boşver. *Sana* ne oluyor? Çok... Soğuk."

Claire konuşurken Amelie'nin ellerinde bir tuhaflık olduğunu farketti. Kadın, eldiven giymişti. Siyah eldivenler. Hayır, başka bir şeydi bu. Arada beyaz lekeler de göze çarpıyordu.

Kan! Elleri kana bulanmıştı. Bileklerinde derin yarıklar vardı. *İyileşmeleri gerekirdi*, diye düşündü Claire, tüyleri diken diken olurken. O yaraların neden hala kanamaya devam ettiğine akıl erdiremiyordu. Vampirlerde öyle olmazdı ki.

Ama Amelie bir yolunu bulmuştu. Kendini öldürmeye kararlıydı demek. Amelie yardım istemiyordu.

O yüzden kızmıştı.

Claire dehşete düştü. *Ne yapacağım? Ne diyeceğim?* Michael'a baktı ama o Amelie'nin arkasında ve uzaktaydı. Claire'in gördüklerini görmemişti.

Öte yandan, Eve görmüştü. Claire'in aksine o duraksamadı. Soğuk çimlere diz çöküp Amelie'nin sol kolunu tuttu ve bileğine baktı. Yaranın içinden bir şey çıkıyordu. Claire, yara iyileşmesin diye Amelie'nin oraya gümüş bir madeni para soktuğunu anlayınca, bayılacak gibi oldu.

Eve parayı çekip çıkardı. Amelie titrerken, yara saniyeler içinde kapandı ve kan durdu.

"Aptal çocuk!" diye hırladı Amelie, diğer koluna uzanan Eve'i iterek. "Ne yaptığının farkında mısın?"

"Hayatını kurtarıyor olabilir miyim? Ben durumu çözdüm. *Uslu dur.* Beni ısırırsan kazığı yersin."

Amelie'nin gözlerinden bir alev geçti ve sonra o her zamanki insanüstü grilik geri geldi. "Senin kazığın yok."

"Vay! Her kelimeyi olduğu gibi mi anlıyorsun sen? Şu an kazığım yok belki ama beni ısırırsan eninde sonunda bir tane bulurum, cadı. Cadı derken, sen cadısın demek istemiyorum. Mecazi bir şey bu. Anladın mı?" Eve onun dikkatini dağıtmaya çalışıyordu. Konuşmayı sürdürürken, Amelie'nin sağ bileğindeki parayı da çıkardı.

Amelie'nin ellerinden mezara akan kanlar yavaş yavaş tükendi.

Amelie iyileşirken Claire'i titreten soğuk da yok oldu. Claire nihayet yine yaşadığını -vücudunun sıcaklığını, kalp

atışlarını- hissetti. Acaba Amelie de tüm o süre boyunca Claire'le aynı şeyleri mi yaşamıştı?

Gerçekten öyleyse, Amelie'nin neden burada olduğunu anlayabiliyordu.

Ağaç dallarını sarsıp yaprakları hışırdatan rüzgar Amelie'nin kır saçlarını savuruyor, yüzünü gizliyordu. Kolundaki yaralar önce kırmızı çiziklere dönüştü, sonra da gözden kayboldu.

"Ne yapıyordun sen?" dedi Michael.

Amelie omuz silkti. "Eski bir gelenek. Yitene kan vermek... Güçlü bir irade ve beceri ister."

"Aptallığı da unutmayalım," dedi Eve. "İnsanı da vampiri de öldürür bu."

Amelie yavaşça başını salladı. "Öldürebilirdi."

Hepsinden daha şaşkın olan Michael, sonunda söyleyecek bir şey bulmuştu. "Neden? Neden böyle bir şey yaptın? Sam için mi?"

Amelie'nin soluk dudakları, bir gülümsemeyi andıracak biçimde kıvrıldı. "Sebebin kendisi olduğunu düşünse, büyükbaban çok kızardı. Beni aciz bir romantik olarak görürdü."

Eve kıkırdadı. "Romantik başka, dramatik başka. Enayilikse bambaşka. Seninki hangisi acaba?"

Gözlerindeki alev az da olsa canlanan Amelie, Eve'e dik dik baktı. "Sen neden her gün kalkıp yüzünü palyaço gibi boyuyorsun? *Kişi kendinden bilir işi,* diye bir laf duymadın mı?"

"O laf on dört nesil önce çok tutuluyordu herhalde. Ama ben seni anladım. Ben de dramaya biraz gönül vermiş olabilirim ama hiç değilse ben façacı değilim."

"Neci?"

"Façacı." Eve, Amelie'nin bileklerini işaret etti. "Anla işte. Kötü şiir, emo müziği, *bir şeyler hissetmek için kendime zarar vermek zorundayım çünkü dünya berbat bir yer* saçmalıkları..."

"Ben hiç de..." Amelie bir an duraksayıp başını salladı. "Tamam, ben de biraz öyle hissetmiş olabilirim."

"Çok yazık," dedi Eve. "Sevgilinin mezarında eriyip gitmek isteyebilirsin. Ben gotiğim, bunu anlayabilirim. Ama sakın Claire'i de yanında götürmeye kalkma yoksa seni cehennemde de takip edip kazığı saplarım."

Shane bile, Eve'e, sanki kızı ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Claire bir şey söylemek için ağzını açtı ama açtığıyla kaldı. Sessizlik uzadıkça uzadı, derken Amelie başını Claire'e çevirdi. "Bileklik. Seni benim... Durumumla ilgili uyardı."

"*Uyardı* mı? Onu az kalsın öldürüyordu," dedi Shane. "Onu da yanında götürüyordun ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Amelie başını iki yana salladı. "Bilmiyordum." Sıkıntıyla iç çekti. Çok genç görünüyordu. Bir insandan farksızdı. Üstelik çok da yorgundu. "Öyle bir şey olabileceği aklıma gelmedi ama şimdi düşününce, çok mümkün görünüyor. Senden özür dilemeliyim, Claire. Şimdi daha iyi misin?"

Claire hala üşüyordu ama bunun sebebi, büyüden çok dondurucu rüzgar ve soğuk çimlerdi. Titrememeye çalışarak başını salladı. "İyiyim. Ama sen çok kan kaybettin."

Amelie bunu önemsemiyormuş gibi omuz silkti. "Düzelirim." Sesinden anlaşıldığı kadarıyla bunun için sabırsızlandığı söylenemezdi. "Şimdi beni yalnız bırakın. Samuel için yapmam gereken şeyler var."

"Kanını onun mezarına daha sonra boca edersin," dedi Eve. "Haydi, hanımefendi. Kalk da seni evine götürelim."

Eve elini uzattı ve Amelie bir kez daha kendisine dokunulmasına izin verdi. *Tuhaf*, dedi Claire içinden. Vampir olan Michael'dı ama Amelie o an, Eve'e daha çok güveniyordu. Michael da bunu hissetmiş olacak ki yüzünde endişeli bir ifade belirdi.

"Isırmak yok," dedi Eve, Amelie'nin kalkmasına yardım ederken. Vampir ona ürkütücü bir bakış attı. "Hey, bütün öğretmenlerim 'tekrar, öğrenmenin tek yoludur,' deyip durdu. Araban falan var mı?"

"Yok."

"Hmmm... Ya adamlarında? Gölgelere gizlenmiş bir limuzin olabilir mi mesela?"

Amelie tek kaşını kaldırdı. "Yanımda birilerini getirseydim, yapacağım işe karşı çıkarlardı."

"O dramatik ölüm sahnesine mi? Mantıklı. Tamam, seni biz bırakırız o zaman. Önce kan bankasına, değil mi?"

"Siz bağış yapmayacaksanız..."

"Of! Hayır. Claire'e bakma bile."

"Ben de yapmam," dedi Shane. "O yollar bize yokuş."

"Bazen sizin neslinizin başka bir dil konuştuğuna inanasım geliyor," dedi Amelie. "Öte yandan, evet, beni kan bankasına gönül rahatlığıyla bırakabilirsiniz. *Adamlarım...*" Bu sözcüğü gülünç bulduğunu belli edecek şekilde vurguladı. "...beni oradan alır."

Grup halinde Sam'in mezarından yavaşça uzaklaşırlarken, tepedeki büyük mermer mozolenin arkasından bir gölge öne çıktı. Bir vampirdi ama Claire'in Morganville'de görmeye alışmadığı bir haldeydi. Bir süredir duş yapmadığı, zor şartlarda yaşadığı belliydi.

Aklı başında birine de benzemiyordu.

"Amelie," dedi adam. Claire, gelenin bir erkek olduğunu düşündü ama geçen yüzyıldan beri taranmamış kalıp gibi saçları ve kirli yağmurluğu yüzünden emin olamadı. "Eski günlerdeki gibi vatandaşlarını ziyaret edip bağışta mı bulunuyorsun?" Koyu bir aksanı vardı. İngiliz olabilirdi ama Oliver'ın kibar sesiyle konuştuğu da söylenemezdi. "Lütfen, efendim. Şu fakire bir sadaka." Güldü. Ses büyüyüp etraflarındaki karanlığa yayıldı.

Etrafta başkaları da vardı.

Michael dönüp karanlığı taradı. Belki de bir şeyler görüyordu ama Claire'e kalsa gölgeler ve mezar taşlarından başka bir şey yoktu.

Amelie, ona destek olan Eve'in kolunu itip gruptan ayrıldı. "Morley," dedi. "Bakıyorum kanalizasyonundan çıkmışsın."

"Siz de fildişi kulenizden inmişsiniz, leydim. İnsanların leşlerini attığı bu yerin ortasında karşılaştık. Hem bize yemek de getirmişsiniz. Ne kadar düşüncelisiniz."

Karanlıktan gülüşmeler geldi. Michael dönüp Claire'in görmediği bir şeye baktı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Claire'in tanıdığı Michael'dan daha korkunç bir şeye dönüşüyordu. Claire *onu* tanımıyordu. Eve de bunu hissedip Shane'e doğru bir adım geriledi. Sakin görünüyordu ama ellerini iki yanında yumruk yapmıştı.

"Bir şey yap," dedi Amelie'ye. "Bizi buradan çıkar."

"Nasıl yapacakmışım onu?"

"Bir şeyler bul!"

"Sen hiç rahat durmaz mısın, çocuk," dedi Amelie, gözlerini Morley'den ayırmadan. Vampir, mermer mezarın korkuluğu gibi karşılarında dikiliyordu. "Sana neden sabrediyorum, bilmem ki."

"Ben de bilmiyorum," dedi Morley. "Aramızda kalsın ama sevgili baban haklıydı. Hepsini ya öldüreceksin ya da kanları için hapsedeceksin. Bu eşit yaşama hikayesi tam bir saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Asla bizimle eşit olamazlar."

"Sana öyle geliyor," dedi Eve orta parmağını göstererek. Shane onun kolunu tutup indirdi. "Ne var? Başımıza Bay Sağduyu mu kesildin?"

"Kes sesini," dedi Shane. "Farketmediysen ben söyleyeyim, sayımız az."

"Eee? Ne zaman değildi ki?"

Shane Claire'e bskınca, kız omuz silkti. "Haklılık payı var. Genellikle öyleyiz."

"Hiç yardımcı olmuyorsun. Michael? Ne görüyorsun, dostum?"

"Bela," dedi Michael. Sesi de farklıydı, daha derinden geliyordu. "Hepsi vampir. En az sekiz tane. Kızların yanından ayrılma."

"Umarım anladığım şeyi kastetmiyorsundur. Bana ihtiyacın var. Amelie zayıf düştü. Senden çok güçlüler."

"Öyle mi?" Michael dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen kızların yanında kal, Shane."

"Sana gıcıksın derdim ama, malumu ilan etmenin ne anlamı var?" Shane dalga geçer gibi konuşuyordu ama gerginliği sesinden belliydi. "Dikkatli ol, dostum. Çok dikkatli ol."

"Kavga etmeyeceğiz," dedi Amelie.

Tepeden onlara bakan Morley başını yana eğdi. "Etmeyecek miyiz?"

"Etmeyeceğiz," dedi Amelie. "Sen arkadaşlarını da alıp gideceksin."

"Yanında bu kadar lezzetli arkadaşlar getirmişken neden çekip gideyim? Adamlarım aç, Amelie. Sıçanlar ve ayyaşlar, sağlıklı bir beslenme düzeni sağlayamıyor."

"Sen ve çakalların, her vampir gibi istediğiniz zaman kan bankasına gidebilirsiniz," dedi Amelie, duruma tamamen hakimmiş gibi. Claire ise onun ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordu. "Sen sadece inadından gitmiyorsun."

"Sizin gibilere boyun eğmem. Benim bir şerefim var."

"Öyleyse sıçanların keyfini sür," dedi Amelie, diğerlerine bir komutan edasıyla bakarak. "Gidiyoruz."

Morley güldü. "Öyle mi sanıyorsun?"

"Evet." Amelie gülümseyince sanki hava sıcaklığı birkaç derece düştü. "Aynen öyle sanıyorum çünkü bütün oyunlarına ve havana rağmen, sen bile bana karşı gelmenin cezasız kalmayacağını bilmeyecek kadar gerzek olamazsın."

Bu kez etraflarından kahkahalar yerine garip bir uğultu geldi.

"Bizi tehdit ediyorsun," dedi vampir, arkasındaki mezara yaslanarak. "Hem de kendi kanın ve güçsüzlüğün buram buram kokarken. Üstelik yanında yalnızca taze bir vampir ve üç çerez varken. Sahiden mi? Hep cesurdunuz, soylu leydim. Ama cesaretle çılgınlık arasında ince bir çizgi vardır ve dikkatle bakarsanız, o çizgiyi arkanızda bıraktığınızı göreceksiniz."

Amelie cevap vermeden sakince bekledi. Morley sonunda doğruldu.

"Ben senin kölen değilim," dedi. "Yemleri teslim edersen, çocukla ikinizi bırakırım."

Claire, *yem*in kendisi, Eve ve Shane olduğunu tahmin edebiliyordu. Görebildiği kadarıyla Shane de bu durumdan hoşlanmamıştı.

"Neden teslim edeyim?" diye sordu Amelie. Bu sorun, kendisini çok da ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu.

"Sen usta bir satranççısın. Piyonları kurban etmenin önemini iyi bilirsin." Morley koyu lekelerle kaplı keskin

dişlerini göstererek gülümsedi. "Önemli olan strateji değil, taktik."

"Strateji dersine ihtiyaç duyarsam savaş kazanmış birine giderim, savaştan kaçanlara değil."

"Lafı koydu," dedi Eve.

"Neden bahsettiklerini biliyor musun?" diye sordu Shane.

"Bunu anlamak için bilmeme gerek yok. Lafı öyle bir koydu ki, bu tepedekinin annesi bile hissetmiştir."

Morley de hissetmişti. Onlara doğru bir adım attı. Bu sefer dişlerini gösterdiğinde gülümsemiyordu. "Son şansın," dedi. "Git buradan, Amelie."

"Bir geçit açabilirim," dedi Claire fısıltıyla, sesini beş metre ötedeki Morley'e duyurmamaya çalışarak. Amelie yine o bakışlarından birini attı.

"Gidersem, sizi de yanıma alsam bile, beni yenilgiye uğrattığını iddia eder. Öylece kaçmak yetmez."

"Kesinlikle," dedi Morley alkışlayarak. Mezar taşlarından yankılanan ses, kulakları çınlatıyordu. Ağaçlardan bir kuş sürüsü havalandı. "Bana yanıldığımı göstermelisin, leydim, ki hiç kolay olmayacak. Bir tek konuşmayı bilirsiniz. İş harekete geçmeye gelince..."

"Sıkıldım artık. Ya saldır ya da her zamanki gibi hiçbir şey yapma," dedi Amelie. "Ne yaparsan yap, biz gidiyoruz." Diğerlerine döndü ve son derece soğukkanlı, sakin bir sesle konuştu. "Onu görmezden gelin. Morley korkağın, yalancının biridir. Buralarda saklanıyor çünkü yanımıza gelirse onun zavallı bir..."

"Öldürün!" diye bağırdı Morley. Birden Amelie'ye doğru yerinden fırladı ve bir karaltıya dönüştü.

Michael karşısına dikilince birlikte yere yuvarlandılar. Karanlıktan ok gibi çıkan gölgeler, Claire'in başını döndürdü. Kavgaya hazırlanırken, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu.

Derken Amelie ağzını açtı. "Oliver. Morley'e neden fena halde yanıldığını gösterir misin?"

Gölgelerden biri ay ışığına çıktı. Hiç de yabancı değildi. Oliver yine kafe çalışanı kılığındaydı. Common Grounds logolu batik bir tişört ve kot pantolon. Kırlaşmaya başlayan saçlarını da atkuyruğu yapmıştı. Onu herhangi bir garsondan ayıran şey ise yüz ifadesiydi. Amelie'nin çağrısına uymak zorunda kalmaktan hoşlanmamış, Morley'i karşısında gördüğüne de hiç sevinmemişti. Karanlıktan çıkanlar Morley'nin değil, Oliver'ın adamlarıydı. Şık giyimli, ciddi, Claire'in tüylerini ürperten vampirlerdi bunlar. Kibar olabilirlerdi ama sonuçta katildiler.

"Michael," dedi Oliver. "Bırak o gerzeği." Olanlara en az Morley kadar şaşıran Michael, geri çekildi. Morley ayağa kalkıp etrafına bakınca kalakaldı. "Takipçilerin -aç bir köpek sürüsüne böyle denebilirse tabii- gitmeye ikna oldu. Tek başınasın, Morley."

"Şah mat," dedi Amelie usulca. "Taktik değil, strateji. Mantığı artık kavradığına inanıyorum."

Morley kavramış olacak ki mezar taşlarının arasına dalıp gözden kayboldu.

tg: kaktusunx

Kriz sona ermişti.

"Şey," dedi Eve. "Hayal kırıklığı oldu. Filmlerde en azından birkaç tekme sallanırdı."

Oliver gözlerini Amelie'nin ellerindeki kana dikmişti. İğrenir gibi dudaklarını büzdü. "Burada işin bitti mi?"

"Öyle görünüyor."

"O zaman sana evine kadar eşlik etmeyi teklif edebilir miyim?"

"Benim için endişelendin mi, dostum? Ne kadar düşüncelisin."

"Hiç de değil. Onurunu koruyabildiğime memnun oldum sadece."

"Beni Michael korudu. Sen sadece boy gösterdin."

Lafı koydu, dedi Claire içinden. Eve'in de aynı şeyi düşündüğünden emindi ama ikisi de düşündüklerini sesli söyleyecek kadar cesur değildi.

Oliver omuz silkti. "Strateji ve taktik. Aradaki farkı biliyorum. Morley'nin aksine ben savaşlar da kazandım."

"Bu yüzden sana itibar ediyorum, Oliver. Etmeyi de sürdüreceğime inanıyorum."

İki vampir bakışırken, Claire endişeyle bekledi. Morley blöfçüydü, Oliver ise sonunda yakasını sıyıracağını bilirse, dediğini yapacak biriydi. Morganville'i de kendine istiyordu. Amelie'yi öldürecek kadar değil belki ama aradaki çizgi çok inceydi.

Hatta Claire o an bu çizgiyi, Amelie'nin bileklerindeki yok olmaya yüz tutan izlerde görebiliyordu.

"Michael ve arkadaşları bana kan bankasına kadar eşlik etme inceliğini gösterecekler," dedi Amelie. "Ben onlarla gideceğim. Sen de arabamı alıp oraya gelebilirsin."

Oliver kurnazca gülümsedi. "Her zamanki gibi, daima hizmetinizdeyim."

"Bundan cidden şüpheliyim."

Michael, Amelie'nin yanına geçti ve beş kişi dolambaçlı yoldan arabaya doğru yürüdüler. Claire arkasına dönüp baktı. Oliver ve adamlarından ya da Morley'den hiç iz yoktu. Sessiz mezarlık ve tepede ışıldayan mozole yine eski sakin hallerine dönmüştü.

"Bir tuhaflık olduğunu düşünen benim dışımda kimse yok mu?" dedi Shane, arabaya binerlerken. Eve ona sinirle baktı. Üçü arkaya geçmişti elbette. Amelie, Michael'ın yanında, öndeydi.

"Ne gibi? Genel olarak mı yoksa belli bir şeyden mi bahsediyorsun?"

"Belayı atlattık ve ben, neyse ki, kimseye vurmak zorunda kalmadım."

Bir an sessizlik oldu. "Haklısın, Shane. Bu gerçekten tuhaf," dedi Michael ve arabayı çalıştırdı.

Michael kan bankasının önüne park ettiğinde her şey hazırdı ve limuzin yol kenarında duruyordu. Claire, bekleyen vampirlerin kulaklarında, korumaların taktığı cihazlardan olup olmadığına baktı. Anlaşılan vampirlerin birbirlerini duymak için özel bir teçhizata ihtiyaçları yoktu. Ama siyah

takım elbise giyip güneş gözlüğü takmayı ihmal etmemişlerdi. Araba stop eder etmez içlerinden biri gelip Amelie'nin kapısını açtı. Amelie korumanın uzattığı elini zarifçe tuttu ve dönüp arkaya baktı. "Teşekkür ederim. Her birinize."

Bu kadar. Ama söz konusu Amelie olunca bu teşekkür bile beklenmedikti.

"Ön benim," dedi Eve'le Shane aynı anda. Meseleyi taş-kağıt-makas oynayarak çözdüler. Shane kazandı.

"Sen geç," dedi, eli hala makas işareti yapan Eve'e.

"Cidden mi?" Eve'in gözleri büyüdü. "Ön koltuğu bana mı bırakıyorsun? Sen kazanmıştın."

"Biliyorum," dedi Shane. "Burada kalmayı tercih ederim."

Yani Claire'in yanında. Eve hiç vakit kaybetmeden ön koltuğa geçip keyifle oturdu ve kendisine gülümseyen Michael'ın elini tuttu.

Shane, kolunu Claire'in boynuna doladı, Claire de başını onun göğsüne yasladı. Sıcak, güvenli ve sevgi dolu. "Of, yemek soğumuştur," dedi Shane. "Kusura bakmayın. Taco'yu ne kadar sevdiğinizi biliyorum."

"Soğuk taco da iyidir," dedi Claire.

"Hasta." Bunu iyi anlamda söylemişti. "Yemekten sonra film falan izlemek ister misin?"

Claire olur anlamında bir ses çıkardıktan sonra gözlerini kapattı ve Shane'in kollarında, ne olduğunu anlamadan uyuyakaldı. Bir ara Shane'in, "Onu eve götürsek iyi olur," dediğini duyar gibi oldu. Oğlanın dudaklarını dudaklarında hissetti ve...

Sonrası yoktu.

Sabahleyin annelerinin evindeki ikiz yatakta uyandı. Önce Shane'le kalma fırsatını kaçırdığına üzüldü ama yüzündeki yanma hissi her şeyi unutturdu. Güneşin altında uyuyakalmıştı sanki. Ama oda loştu.

Yataktan kalkınca, yerdeki giysi yığınına takıldı. Soyunduğunu hatırlamıyordu ama üstünde annesinin çok seveceği pamuklu bir gecelik vardı. Demek ki giysilerini çıkaran *Shane* değildi. Claire banyonun yolunu tuttu.

Parlak ışık, işkence gibiydi. Sıcak su ise nükleer bomba gibi bir etki yarattı. Claire patronuna sövüp sayarak dişini sıktı. Duştan sonra kendini biraz daha iyi hissetti ama görüntüsü daha beterdi.

Koridorda, çarşaf ve havluları üst kata çıkaran annesiyle karşılaştı. "Ah, kalktın mı, hayatım?" dedi annesi gülümseyerek. "Havlularını değiştirmemi... Ah, Tanrım. Yüzüne ne oldu senin?"

Claire annesinin elinden düşen çarşafları tuttu. "O kadar kötü değil," diye yalan söyledi. "Şey oldu... Güneşte uyuyakaldım."

"Canım, çok tehlikeli! Cilt kanseri olursun!"

"Biliyorum biliyorum. Özür dilerim. Kazayla oldu. Bunlar havlu dolabına mı?"

"Ah, dur. Sen bana ver. Benim bir düzenim var." Annesinin itinayla katlanmış çarşaflarını alacakmış gibi yapmak, Claire'in istediği etkiyi yarattı. Kadın, Claire'in yüzünü

düşünmeyi bırakıverdi. "Kahvaltı aşağıda hazır, tatlım. Canım benim, yüzün için krem getireyim mi?

"Yok, bende var. Sağol." Claire, odasına dönüp giyindi ve çantasını açtı. Doğrusu bu çanta daha iyi günler görmüştü. Artık kenarları lime limeydi ve arkasında Claire'in kan olduğundan korktuğu lekeler vardı. Kayışlar da kendilerini bırakmak üzereydi. Claire çantayı hep çok yüklüyordu. *İleri Parçacık Fiziği*'ni ve ne yazık ki içeriği yetersiz olan *Matris Hesaplamalarının Temelleri*'ni bulana kadar kitapları karıştırdı. Onların arkasında, omurga çatlatacak ağırlıktaki İngiliz Edebiyatı kitabı ve renk renk defterler duruyordu. En dipte de diğer şeyler vardı. Myrnin'in önermediği *Simya ve Büyü Sanatları* kitabını Claire internetten, paranoyak bir adamın sitesinden almıştı. Adam, Claire'in bildiklerini bilse, arkasına bile bakmadan kaçar, paranoyasının da haklı olduğunu anlardı.

Çantanın arkasındaki cırtcırtlı bir cepte *özel* eşyalar vardı. Vampirlerle ilgili olanlar. Hiç kullanmamayı umduğu gümüş kaplı iki kazık. Hala tedavi olmamış vampirler için, Doktor Mills'in serumuyla dolu, kalem şeklinde iki enjektör. Claire mezarlıktayken Morley'e, bu eşyalara gerek duyacak kadar yaklaşmadığına şükrediyordu.

Cebin en dibinde, Myrnin'in kağıda yazıp verdiği sembol dizisi vardı. Claire sembolleri çizip kağıttakilerle karşılaştırarak diziyi ezberlemişti. Myrnin bilgisayarı sıfırlayacak şifrenin sadece acil durumlarda kullanılacağını söylemişti

ama Claire, o noktaya gelinirse, sembolleri kağıttan bakarak girmekle uğraşamayacağını tahmin ediyordu.

Çantasını yeniden toplayıp kitapların rahatça çıkabileceği kadar boşluk kaldığından emin oldu ve ağırlığını tartmak için şöyle bir kaldırdı. Kayışlar gıcırdarken Claire bir tutam ipliğin daha koptuğunu duydu. *Sanırım sahiden de bana yeni bir çanta lazım.* Eve, o pembe kedili ya da sevimli kurukafalı deri çantaları nereden alıyordu acaba? Herhalde kasaba dışından alıyordu. Morganville, bir moda merkezi sayılmazdı.

Danvers'ların evinde kahvaltı, ailevi bir meseleydi. Aslına bakılırsa Claire bu durumdan hoşnuttu. Öğle ya da akşam yemeklerinde orada olamıyordu ama her sabah kahvaltıda anne babasıyla okuldan, işten konuşmayı seviyordu. Morganville'deki diğer aileleri bilmiyordu ama kendi ailesi hayatından memnun gibiydi. Hiç değilse genel olarak. Her şeyi fazla deşmemek gerekiyordu.

Claire nefis kahvaltıdan sonra okulun yolunu tuttu. Morganville, yürümeyi sevenleri mutlu edecek küçüklükte bir kasabaydı. Claire de genellikle yürümeyi tercih ediyordu. Şimdi yüzü bu haldeyken ise zamanında babasının, kıza bir araba alma teklifini reddettiğine yanıyordu. Ama kabul etmesi, sevgilisini daha az göreceği anlamına geliyordu. Shane'e, araba sahibi olmayı umursamadığını, oğlana bu tip şeylerden daha fazla önem verdiğini söylememişti. Böylesi bir bağlılık, bir erkeğin gözünü korkutabilirdi.

Claire gördüğü ilk açık dükkanda durdu. Üniversite bölgesine yakın bir marketti burası. Pablo'nun Marketi. Siperliği yüzünü gizleyen bir şapka alınca, kendini daha iyi hissetti. Ta ki arkasından gelen kornayı duyana kadar. Kırmızı, spor bir araba yanına yanaştı.

Claire önüne dönüp hızlandı.

"Bu ne?" dedi bir ses arka koltuktan. Gina ya da Jennifer'dı. Claire onların sesini ayıramıyordu. "İnsana benziyor ama..."

"Bilmem. Zombi mi ki? Kasabamızda zombi vardı, değil mi?" diye karşılık verdi Gina (ya da Jennifer). "Zombi olabilir. Hey, bir zombiyi nasıl öldürürsün?"

"Kafalarını kesmen gerekiyor," dedi üçüncü bir ses. Bu sesin kimden geldiğine şüphe yoktu. Monica. Buyurgan, sert, kendinden emin bir ses. "Süper beyinli kızımızı bulup soralım mı? Hey, zombi! Claire Danvers'ı gördün mü? Diğer adıyla, Beyin Kız!"

Claire onu duymazdan gelip yoluna devam etti. Siyah saçları her zamanki gibi ışıldayan Monica'yı göz ucuyla görüyordu. Fazlasını da istemiyordu zaten.

Ama hayal kırıklığına uğrayacağını çok iyi biliyordu.

Monica duymazdan gelinmeyi sevmezdi. Hızlanıp arabayı köşeye çekerek Claire'in yolunu kesti. Gina'ya büyük ihtimalle, Claire'i tırnaklarını kırmadan nasıl dövebileceğine dair bir şeyler söyledi.

Claire yön değiştirip arabanın yanından geçmeye niyetlendi.

Monica geri vitese takıp yolu yine kesti.

Bu oyun birkaç kez oynandıktan sonra, Claire olduğu yerde kalıp Monica'ya baktı.

Monica gülüyordu. "Tanrım. Beyin yaratığı karşımızdaymış! Yaratığı lafın gelişi söylüyorduk ama sen sahiden yaratığa dönüşmüşsün."

"Yeni bir şey bu. Hızlı bronzlaşma. Sonucunda harika görüneceğim. Sen de denemelisin," dedi Claire. Jennifer güldü, güldüğü için de utanıp sustu. "Derse geç kalıyorum."

"İyi. Çan eğrisi biraz düşer işte."

"Sen derse girersen düşer."

"Aman aman," dedi Monica. "Mahvoldum, ne de olsa işe yarar tek şeyim beynim. Ah, bir dakika. O sendin, değil mi?"

Claire sıkıntıyla iç çekti. "Ne istiyorsun?" Onu taciz etmek dışında bir şey istedikleri belliydi. Monica onun önünü kesmek için çabalamıştı ve o hiçbir şey için çabalamazdı.

"Özel derse ihtiyacım var," dedi Monica. "Şu ekonomi saçmalığından bir şey anlamadım da. Kesirler falan var ya hani!"

Claire'in gözünde ekonomi, uydurma bir bilimdi ama sonuçta matematikti. Omuz silkti. "Tamam. Yarın. Elli kağıda olur. Ama senin yerine sınava girmemi, cevap anahtarını çalmamı ya da kopya çekmenin teknolojik bir yolunu bulmamı istemeyeceksin."

Monica kusursuz kaşlarını kaldırdı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Evet ya da hayır."

"Peki."

"Saat üçte, Common Grounds'ta. Kahveleri sen ısmarlayacaksın."

"Cimri sürtük," dedi Monica. Anlaşmayı, manikürlü ortaparmağını göstererek mühürledi. "Rezil gibisin. Şapkayı sevdim. Nereden aldın? Pazardan mı?"

Üç kız kahkahalarla uzaklaştı.

Claire derin bir nefes alıp şapkayı yüzüne iyice indirdi ve karşıdan karşıya geçip Teksas Prairie Üniversitesi'nin kapısından içeri girdi.

Claire dersleri verenlere bayılmasa da -profesörler pek ilginç insanlar değildi- dersleri seviyordu. Çünkü *bilgiyi* seviyordu. Alabildiği kadarını almak için öylece bekliyordu. Bazı derslerde Claire'in istemediği kadar bilgi vardı.

Mesela İngiliz Edebiyatı. Claire bu dersin neden zorunlu olduğunu hala anlayamıyordu. Günün son dersi yine oydu. Brontë kız kardeşler, Claire'in hayatını nasıl etkileyebilirdi ki? Öte yandan matematik, yemek yapmaktan inşaata, aya gitmeye kadar her şeyin temeliydi. Hayır, bilim kesinlikle daha çekiciydi.

En azından o güne dek. O gün okunan kısım Claire'in dikkatini çekti.

Sembolü okuyanlar, bunu kendilerini tehlikeye atma pahasına yaparlar. Sanatın bir ayna gibi yansıttığı, yaşam değil izleyicidir. Bir sanat eseri konusundaki fikirlerin çeşitliliği, eserin yeniliğine, karmaşıklığına ve gerekliliğine işaret eder. Eleştirmenler fikir birliğine varamazken, sanatçı kendi kendisiyle uyum içindedir. Hayranlık da duymadığı sürece, işe yarar bir şey yapan birini bağışlayabiliriz. İşe yaramayan bir şey yapan birinin tek gerekçesi ise, ancak yaptığı şeye duyduğu büyük hayranlık olabilir.

Sanat, baştan sona işe yaramazdır.

Oscar Wilde'ın, *Dorian Gray'in Portresi*'nin girişindeki bu sözlerini okumak, Claire'in tüylerini ürpertti. Tam da Myrnin'den beklenebilecek sözlerdi bunlar. Partilere düşkün olduğu anlaşılan Oscar Wilde'la Myrnin'in tanışmış olma ihtimalini aklından geçirdi. Vampirlerin yaşamlarını uzun uzadıya düşünmezdi ama bu konudaki gerçeklerle yüzleşmek her zaman tuhaftı.

Myrnin için -tabii Oliver, Amelie ve Claire'in tanıştığı diğer çoğu vampir için de- tarih sadece kitaplarda yazılı ya da bazen eski fotoğraflarda görülen bir şey değildi. Onlar tarihi günbegün yaşamıştı. Oscar Wilde ise günlerce öncesinde kalmıştı.

Claire, Myrnin'in onunla karşılaştığına dair bahse girebilirdi. Myrnin herhalde adamın şapkasını ödünç almıştı.

Daldığı düşünceler yüzünden, telefonun çaldığını ilk anda farketmedi. Anfinin önünde volta atan profesör, titreşimdeki telefonu duymadı ama Claire'in etrafındaki öğrencilerin dikkati dağıldı. Claire gülümseyerek özürlerini belirtti ve ekrandaki isme baktı. Eve. Claire ona mesaj yazdı. *D.* Bu, dersteyim demekti. Aralarında belirledikleri kısaltmalar vardı. Eve'in yanıtı, *CG ACL ÖNM* oldu. Önemli bir şey yüzünden acilen Common Grounds'a gel demekti bu.

911?

Hayır.

Shane?

Hayır.

Anlat!

Hayır!

Claire gülümseyerek telefonun kapağını kapadı ve dikkatini hiçbir şeyin farkında olmayan profesöre verdi. Bitmesine on dakika kalmıştı ama Claire derse odaklanmak istiyordu. Myrnin'e Oscar Wilde'ı cidden soracaksa, adama dair bir şeyler bilse iyi olurdu. Alaycı ve gay olduğu dışında bir şeyler.

Claire kampüsten çıktığında hala öğlendi ve güneşin batmasına daha çok vardı. Eve'in YKS -yaşanamayacak kadar sıcak- dediği haziran-ekim dönemi gelmeden açık havaya çıkmak güzeldi. Çok geçmeden Common Grounds'a ulaştı. Yanından geçenler dehşet içinde ona bakmasın diye, yüzünü şapkanın siperliğiyle gizliyordu.

Oranın kalabalık olabileceği ve herkesin ona bakabileceği düşüncesi ilk kez Common Grounds'ın önünde aklına geldi. *Harika.* Ama elinden bir şey gelmezdi.

Claire derin nefes alıp kapıyı açtı ve içeri adımını attı. Dışarıdaki güneşten sonra içerisi insana loş geliyordu. Claire gözlerini kırpıştırarak etrafına baktı. Kalabalıktı. Yaklaşık kırk kişi küçük masalarda oturmuş mocha, latte ve espresso içiyordu. Bu saatte öğrenciler olur, güneş battıktan sonra kitle değişirdi.

Geçerken herkes kıza baktı. Claire bunun güzelliğinden kaynaklandığına inanmak istedi ama o kadar da inançlı biri değildi. Şimdi bir de güneşten kızardığı için, yanığı daha da kötü görünüyordu.

Eve en dipte bir masaya oturmuş, boş bir sandalyeyi sert bakışlar ve ikazlarla koruyordu. Claire ağır çantasını masaya dayayıp oturunca rahatlayıp iç çekti. "Acilen kahve içmem lazım."

Eve onun yüzüne uzun uzun baktı. "Sebebini görebiliyorum. Hey sen! Buraya bir mocha!"

Parmaklarını şaklattı.

Parmaklarını tezgahın arkasında kahve hazırlayan *Oliver'a* şaklatmıştı. Oliver ona küçümseyerek baktı. "Hey sen," dedi zehir gibi bir sesle Eve'i taklit ederek. "Ben senin garsonun değilim."

"Öyle mi? Ama bahşiş de verecektik. Fırfırlı önlük de sana çok yakışırdı."

Oliver menteşeli kapıdan hızla geçip tüm heybetiyle başlarında dikildi. "Ne istiyorsun, Eve?"

"Günün spesiyali olarak sen Morganville'den atılsan hiç fena olmazdı ama bir mochayla da yetinirim." Eve metalik mor ojeli tırnaklarıyla kahve tabağını tıngırdatırken, bakışlarını Oliver'dan kaçırmadı. "Ne yapacaksın, Oliver? Rezil dükkanına girmemi ömür boyu yasaklayacak mısın?"

"Düşünüyorum." Öfkesinin yerini merak almıştı. "Neden bana meydan okuyorsun?"

"Neden okumayayım? Seninle kanka sayılmayız. Hem sen de adi herifin tekisin."

Oliver'ın yüzündeki gülümseme akla hoş şeyler getirmiyordu. "Peki yakınlarda ne yaptım da seni kızdırdım?"

"Dün gece bizi doğduğumuza pişman edecektin, değil mi?"

"Amelie çağırdı, geldim. Her zamanki gibi."

"Bir gün gelmeyeceksin, değil mi? Eninde sonunda, bir gün Amelie zili çalacak ve sadık hizmetkarı Oliver onu kurtarmak için ortalarda olmayacak. Planın bu. Kaytararak cinayet. Üstelik ellerin bile kirlenmeyecek."

"Bu seni neden ilgilendiriyormuş?" Oliver'ın simsiyah gözleri, Claire'in bilmek istemediği sırlarla doluydu.

"İlgilendirmiyor. Ben senden hoşlanmıyorum, o kadar." Eve tırnaklarıyla yine tabağa vurdu. "Mocha demiştik."

Oliver, Claire'in su toplamış yüzüne baktı. "Hoş görünmüyorsun," dedi ilgisiz bir sesle.

"Farkındayım."

"Bir haftaya geçer." Bu kadarını duymak bile Claire'in içine su serpmişti. "Peki, mocha demek." Ama Oliver gitmedi. Eve gözlerini iri iri açıp baktı.

"Ne var?"

"Satın aldığın şeylerin parasını ödemek adettendir."

"Ah, hadi canım..."

"Dört dolar elli sent."

Claire kotunun cebinden beşlik bir banknot çıkarıp verince, Oliver gitti.

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu Claire gergince. Oliver'a kafa tutmak iyiydi de, hiç güvenli bir şey değildi.

"Çünkü Mitch rolünü ona verdiler. Bu durumda ondan hoşlanıyor gibi yapmak zorundayım. Of."

"Ha, tiyatro. Anladım. Biraz araştırdım. İlginç görünüyor." Claire çok da samimi değildi çünkü oyun pek ilgisini çekmemişti. Bir sürü orta yaşlı insanın yaşadığı melodramlardı işte.

"İlginç zaten," dedi Eve, birden coşkuya kapılarak. "Blanche, kadınların kendilerine yaptığı baskının sembolü sayılır. Erkeksiz yaşayamıyor. Oliver'ı iyi seçmişler aslında."

"Erkeksiz yapamayan bir kadını mı oynuyorsun yani?"

"Yönetmen öyküyü biraz post modern yorumlamak istemiş. Blanche ve Stella rollerini gotik kızlara verdi."

"Gotik kızlar," diye tekrar etti Claire. "Senin kasabada yalnız olduğunu sanıyordum."

"Pek sayılmaz."

"Eve. Bana acil durum dedin."

"Ah, evet. Tanışmanızı istedim... Ha, işte! Kim!"

Claire etrafına baktı. Kapıdan bir kız giriyordu. Eve kadar gotik değildi ama içerideki başka kimseye de benze-

miyordu. Simsiyah boyanmış uzun saçlarına pembe gölgeler atılmıştı. Makyajının neredeyse tamamını göz kalemiyle yapmıştı. Giysileri rezil değilse de dikkat çekiciydi. Siyah kargo pantolon, düz siyah tişört, vampir sembollü, siyah deri bileklikler.

Görünüşe bakılırsa Kim, Valerie adında bir vampirle anlaşmıştı. Claire onu tanımıyordu, tanımaması da iyiye işaretti. Kimse ondan bahsetmiyorsa, Valerie kurallara uyuyor demekti. Çoğunlukla.

"Selam, Eve," dedi Kim, küçük masadaki üçüncü sandalyeye geçerek. "Yangından kurtulmuş arkadaş kim?"

Claire sandalyesinde daha dik oturdu. "Ben Claire," dedi, zorla gülümseyerek. "Merhaba."

"Selam."

Kim, kötü bir sevgili gibi Claire'i bırakıp Eve'e döndü. "Tanrım! Stanley rolünü kime verdiklerini duydun mu?"

"Hayır! Kime?" Eve gözlerini ardına kadar açıp öne eğildi. "Şu liseli çocuk olmasın da..."

"Hayır. Tahmin et."

"Hmmm. Hiç fikrim yok."

"Radovic."

"Hadi be!" Eve sandalyesinde zıplarken, Kim'in elini tuttu. Birlikte heyecanla haykırdılar.

Önüne mocha bardağı konunca, Claire gözlerini kırpıştırıp başını kaldırdı. Oliver soğuk gözlerle ona bakıyordu. Kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey demeden işine döndü.

"Radovic kim?" diye sordu Claire. Tarihin bu en heyecan verici erkeğini merak etmişti. Stanley'nin hangi karakter olduğunu hatırlamasa da karısını döven tecavüzcü olduğunu tahmin ediyordu. Bu o kadar da sevinilecek bir şey değildi büyük ihtimalle.

"Motosiklet dükkanının sahibi," dedi Eve. "İri kıyım bir motorcu. Dazlak. YYY kasları var."

"YYY mi?" Claire başını kaldırdı. "Ha. *Yeme de Yanında Yat.*" Sesini alçalttı. "Peki, şey mi?" Claire birini ısırırmış gibi yaptı. Kızların ikisi birden güldü.

"Yok canım," dedi Kim. "Rad mi? Onun tehlikesi, yakışıklılığı. Benim bütün gördüklerimden daha korkunç biri." Gördüklerinden kastı, vampirlerdi tabii.

"Anlaşılan benim gördüklerimi görmemişsin," dedi Claire. "Benimkiler oldukça korkunçtu." Claire durduk yere Kim'le aşık atmaya çalıştığını farkedip kendine kızdı. Birden bire Eve'le Kim'in yapışık ikiz gibi olması ve kendisinin çirkin yüzüyle bir kenarda kalması da hiç hoşuna gitmemişti. Oliver bile, acıdığı için kahve getiriyordu.

Ne kadar acıklı.

Kim ona umursamazca baktı. "Öyle mi? Hey E, bu akşam provaya beni sen bıraksan olur mu?"

"Tabii ki. En son yaptıklarına bakabilir miyim?" Eve, Claire'e döndü. "Kim avangart sanatlarla uğraşıyor. Çok iyidir. Yaptıklarına bayılıyorum." Eve'in gözlerindeki ışıltı, Claire'i sinir ediyordu. *Senin arkadaşın benim*, demek istiyordu. *Ben de iyiyim, tamam mı?* Claire tuvalet kağıdı ve tavuk

kemiklerinden garip garip şeyler yapmıyorsa bunda ne vardı yani? Eve bunların hiçbirini duymuyordu elbette. Kim oyunla ilgili bir şey söyleyince, metinlerini çıkarıp sayfaları çevirmeye koyuldular. Temadan, karakterlerden, Claire'in hiç umurunda olmayan şeylerden konuşmaya başladılar.

Oliver'ın lav gibi ısıttığı kahveyi, mümkün olduğunca hızlı içti. Kendini ihanete uğramış gibi hissediyordu. Eve, yüzü az pişmiş hamburgere benzerken kızı Common Grounds'a çağırmakla kalmamış, üstüne üstlük Claire yokmuş gibi yapıp Kim'le konuşmaya dalmıştı.

Claire kalkarken, Eve gözlerini kırpıp ona baktı. "Gidiyor musun?"

"Evet." Claire izin isteyecek havada değildi. "Eve gitmeliyim."

"Ah. Kusuruma bakma. Kim'le tanışmak istersin diye düşünmüştüm de. Süper bir kız olduğu için..."

"Memnun oldum," dedi Kim. Sesi samimi gelmiyordu. 'Claire bir an önce gitse de sohbetimize dönsek,' der gibiydi. "Siz Michael Glass ve Shane Collins'le aynı evde oturuyorsunuz, değil mi? İki yakışıklıyla birden!"

Claire onun Shane'i görmüş olmasından bile rahatsız oldu. Adını bilmesini ise hiç kaldıramazdı Eve ise alınmamışa benziyordu. "Evet! İkisi de taş. Bilmez miyiz!"

Claire çantasını kaptı. "Benim gitmem gerek."

"Claire, iyi misin sen?"

"İyiyim." Kim sırıtıyor muydu yoksa? Claire, kızın kahvesini suratına boca etmek istedi.

Ama kendini tuttu.

"Güle güle?" dedi Eve soru sorar gibi. Claire onu yanıtsız bırakıp Kim'in sandalyesini iterek kapıya yöneldi.

Kim'in arkasından konuştuğunu duydu. "Deli mi ne!"

Claire dönüp o tarafa bakınca, Oliver'ın kaşlarını hafifçe çatmış kendisini seyrettiğini farketti. Eve'in onun gidişine şaşırdığı belliydi. Kim ise... Kim, *seninle-mi-uğraşacağım-be* der gibi omuz silkti. Claire'e bakmıyordu bile.

Claire dışarı çıkınca taze havayı derin derin içine çekti. Derken rüzgar birden hızlandı ve kaldırımdaki çölden gelmiş kumları onun yüzüne vurdu.

Claire eve yürürken herkesin ama herkesin gözünü kendisine diktiğini hissediyordu.

4

Claire laptopunu umursamadan çantasını küt diye yere bırakıp Michael'ın gitar çaldığı oturma odasına girdi ve kendini boylu boyunca kanepeye attı. Michael bir akorun ortasında durdu. Claire, kendisine baktığını tahmin edebiliyordu ama başını kaldırmadı. Bir süre sonra Michael gitarını çalmaya devam etti. Müziğin büyülü tınıları, Claire'in ruhunu yumuşatmaya başladı. Evet, rezalet bir gündü ama Michael gitar çalarken Claire asla az önceki kadar öfkeli kalamazdı.

"Eee," dedi Michael. "Elektroya geçmeyi düşünüyorum. Ne dersin?"

"Eve beni terketti. En yakın arkadaşım tarafından terkedildim."

Michael çalarken bir an yavaşladı, sonra tekrar hızını toparladı. "Ya. Bu hayır demek sanırım."

"Kim diye bir kız var. Sen tanıyor musun?" Michael konuşmadan başını yukarı aşağı salladı. Claire ellerini yum-

ruk yapıp sıktı, sonra gevşetti. "Bu kız harikaymış da, bir eşi daha yokmuş da. Aaa, *sanatçıymış* bir de. Birden Eve'le aralarından su sızmaz olmuş. Ben de esprilerini bile anlamayan bir yabancı oldum çıktım."

"Kim'i tanıyorum," dedi Michael. Sesi hislerini ele vermiyordu. Başını gitardan kaldırmadı. "Kara delik gibidir. Etraftaki insanları yörüngelerinden çıkarıp kendine çeker. Eve hala senin dostun. Şu sıra Kim'e biraz düşkün, çünkü Kim daha önce kendisiyle takılmak istemiyordu."

"Bu inanılmaz Kim, kimin nesiymiş peki?"

Michael omuz silkip Claire'e belirsiz bir bakış attı. "GL'ye gittiği için onu yakından tanımıyorum."

"GL mi?"

"Senin burada büyümediğini hep unutuyorum. Gizemli Leydimiz, korkunç rahibelerin yönettiği bir Katolik Lisesi. Kasabanın öbür ucunda. Her neyse, galiba on dört yaşındayken okulu bırakmış. Radikal bir sanatçı gibi yaşıyor. Karşılaşınca el sıkışmak yerine orta parmağını gösterecek tipte biri."

"Sanat falan değildir onun yaptığı."

Michael gülmemeye çalışıyordu sanki. "Sanat öznel bir şey. Sana göre kötü olabilir."

"Sana göre değil mi?" Claire iyice batıyordu. Michael da Kim'i seviyordu demek. Shane de seviyordu kesin. Hatta belki onunla çıkmıştı ve gizliden gizliye de ona hala aşıktı. Kim'in ne kadar harika biri olduğundan sadece kasabanın yeni kızı Claire Danvers'ın haberi yoktu.

Michael avucunu tellere bastırarak gitarını susturdu ve arkasına yaslanıp nihayet Claire'e baktı. "Onu tanımalısın," dedi. "İlginç biridir. Ama fazla yakınlaşma."

"Bana pislikmişim gibi davrandı."

"Yapar," dedi Michael. "On altı yaşında evsiz kalmışken, vampir saldırısına uğradığını biliyor muydun?"

Claire ağzından çıkmak üzere olan iğneli sözcükleri yuttu. "Nasıl kurtulmuş?"

"Kanını içmeye çalışan vampiri öldürdü. Kasaba yasalarına göre idam edilebilirdi ama beraat etti. Hapse bile girmedi. Brandon buna hiç sevinmemişti. O sırada Amelie'nin sağ koluydu ama bir şey yapamadı. Morganville'de vampir öldürüp yakayı sıyıran sadece iki insan var."

"Öbürü kim?"

Michael kaşlarını kaldırdı. "Bilmiyor muydun?"

"Neyi?"

"Richard Morrell."

"Cidden mi?" Richard Morrell, Morganville'in belediye başkanıydı. Kasabadaki en önemli üç kişiden biriydi. Vampirler buna nasıl izin vermişti ki? "Ne zaman oldu?"

Michael cevap vermeye fırsat bulamadan cep telefonu *Born To Be Wild*'ı çalmaya başladı. "Hazırlanmak zorundayım," dedi Michael telefon ekranına bakarak. "Beni affet. Bir ara anlatırım. Güven bana. Kim doğal afet gibidir, fırtınalar hep yola devam eder. Eve'in gözü bir süre başka bir şey görmeyebilir ama Kim yakında başka birini bulur. Hep böyle olur."

Claire onun her şeyi anlatmadığı hissine kapıldı ama Michael ona hiç fırsat bırakmadan gitarını kutusuna koyup üst kata çıktı.

"Hazırlan bakalım," dedi Claire sinirle. "Ben hariç herkesin gidecek bir yeri var. *Kim'i tanımalısın. İlginç biridir.* Tabii tabii."

Arka kapı açılıp kapanınca mutfak zemini gıcırdadı ve içeri nefis bir barbekü kokusu yayıldı. Claire gülümsemesini tutamadı. Ne de olsa söz konusu olan barbeküydü.

Ve elbette bir de onu getiren kişi.

"Selam," dedi Shane, kanepeye eğilip ona bakarak. Saçı uzamış, daha da karışmıştı. Sanki bazı inatçı tutamları makasla kesivermiş gibiydi. Hem de bahçe makasıyla. Saçın o haliyle kötü görünmesi gerekiyordu ama nasıl oluyorsa Shane'e çok yakışmıştı.

Claire'in ne kadar tarafsız gözle baktığı da tartışılırdı tabii.

"Selam," diye karşılık verdi Claire, vurması için elini kaldırarak. Shane bunun yerine onun elini tutup öptü.

"Yüzün neden asık? Bir şey söylemeyi mi unuttum?"

"Senin selam demen yeter de artar." Claire hüzünle iç çekti. Kim konusunda yakınmak, o ana kadar umduğu etkiyi yaratmamıştı. Shane'in de Michael'dan farklı bir karşılık vereceği şüpheliydi. "Moralim çok bozuk."

"O kadarını anladık." Shane eğilip onun gözlerinin içine baktı. "Vay canına. Korkunç. Cinnete beş kaldığı belli, Hannibal Lecter."

"Kimse benden korkmuyor."

"Doğru. Bu iyi bir şey, Claire."

"Herkesi korkutan biri mi söylüyor bunu?"

Shane bir an düşünüp hafifçe gülümsedi. Claire, oğlanın dudaklarının bir kenarının diğerinden daha çok kıvrılmasına ve ortaya çıkan gamzesine bayılıyordu. "Seni korkutmuyorum."

"Belki biraz korkutuyorsundur."

"Bundan kurtulmak için biraz uğraşmam gerekecek. Korkudan bahsetmişken, korkunç patronun nasıl?"

"Bilmiyorum. Gitmedim. Umursamıyorum. Yüzüm acıyor."

"Yüzün acıdığı için mi yüzünü asıyorsun?"

"Çirkinim ve kimse beni sevmiyor."

"Yanlış," dedi Shane. "*Çok* yanlış." Kızın parmaklarını bir kez daha öptü. Bu sefer uzun uzun. "Michael hazırlanıyor mu?"

Claire öfkeyle nefesini koyuverdi. "Evet. Benim dışında herkesin gidecek bir yeri var. Ne oldu?" Shane ona tuhaf tuhaf bakıyordu.

"TPÜ'nün tiyatro salonu bir şey çağrıştırmıyor mu? Michael orada çalacak. Hınca hınç dolacak. Unuttun mu ha?"

Olamaz. Claire her şeyi unutmuştu ve şimdi kendini daha da kötü hissediyordu. "Ne kadar salağım," dedi. "Eyvah. İki yaşında bebek gibi Kim'i şikayet edip duruyordum. Konsere hazırlandığı hiç aklıma gelmedi."

"Kim mi?" Shane birden dikkat kesildi. "Kim. Gotik Kim mi?"

"Evet. Soyadı yok mu bu kızın? Tuhaf Kim. Evet, o."

"Kim'i nerede gördün?"

"Eve tanıştırdı. Aynı oyunda rol alıyorlar galiba."

"Lanet olsun," dedi Shane. İfadesi değişmiş, savunmaya geçmişti. "Demek onunla konuştun."

"Beni konuşmaya değer bulmadı."

Claire yanılıyor muydu yoksa Shane biraz rahatlamış mıydı? "İyi olmuş. O kız biraz garip."

"Biraz mı?" Claire gözlerini kıstı. "Onunla çıktın mı?"

Gözleri büyüyen Shane cevap vermeden önce bir an duraksamak gibi ölümcül bir hata yaptı. "Pek... Sayılmaz. Hayır. Şey, hayır."

"Yattınız mı?"

Shane ağzını açtı, sonra başını iki yana salladı. "Köşeye sıkıştım," dedi. "Ne dersem diyeyim, yattığımıza inanacaksın, değil mi? Yatmışsak bile bu çok uzun zaman önceydi. Zaten şimdi seninleyim. Öyle değil mi?"

"Öyle."

Claire kalbinin paramparça olduğunu hissediyordu ve bir şekilde hepsi Kim'in suçuydu. *Ben bir yetişkinim*, diye hatırlattı kendine. *Yetişkinler, eski sevgilileri ya da eski yatak maceralarını falan kafaya takmaz.* Ne var ki Claire, Kim'i bulup yumruklamak istiyordu. Sonuçta Kim'in ona daha sert bir yumruk patlatacağından da şüphesi yoktu. "Yok yok. Önemsemiyorum."

Shane buna hiç inanmamıştı ve Claire, oğlanın inanmış gibi yaptığını görebiliyordu. "İyi," dedi Shane. "Eee? Barbeküye ne dersin?"

"Bütün gün et servisi yaptıktan sonra barbekü yemek istediğine inanamıyorum."

"*Barbeküden* bahsediyoruz," dedi Shane. "Ötesi mi var? Hadi, asık surat. Gel de yiyelim."

Claire'i kanepeden yarı sürükleyerek kaldırdı ve gıdıklayıp güldürerek mutfağa kovaladı.

Shane haklıydı. Barbekü asık suratlara iyi gelen mucizevi bir ilaç gibiydi.

Claire, Michael'ın TPÜ konserine hazırlandı ama yüzü o haldeyken uğraşmaya değdiğinden emin değildi. En azından alt kata inene kadar. Shane ve Michael yan yana dikilmiş konuşuyordu ve manzara... *Vay canına!* Claire merdivenlerde durup hayran hayran onları seyretti.

"Ne oldu?" dedi Shane onu fark edince.

"Hiç. Çok iyi görünüyorsunuz."

Michael umursamazca omuz silkti. Güzel, siyah tişörtüyle siyah deri pantolonunu giyme zahmetine katlandığı, hatta saçlarını bile taradığı halde, Shane de omuz silkmekle yetindi.

Michael tam bir rock yıldızı olmuştu. Claire uzun, yağlı saçlı, serseri yıldızları umursamıyordu. Michael'in üstündekileri Eve'in seçip seçmediğini merak ediyordu. Eve seçtiyse, Michael'ı gerçekten çok seviyor demekti çünkü kıyafetler kusursuzdu. Eve demişken... "Eve nerede?"

"Geç kalacak," dedi Michael. "Bizimle orada buluşacak."

Eve barbeküyü pas mı geçmişti? Tuhaf. Claire kalan basamakları da inip Shane için kendi etrafında şöyle bir döndü. "Nasıl?"

"Büyüleyici." Shane onu yanık yüzünden dikkatlice öptü. "O eteği sevdiğimi biliyorsun."

Dışarıdan pek belli olmasa da Claire kızardı. "Evet, biliyorum." Pileli, kısa bir etekti bu. Giydiği ayakkabıları da Eve geçen Cadılar Bayramı'nda almıştı ona. Gösterişli ama hoş görünüyorlardı ve seksiydiler. Claire o giysilerle kendini hala biraz tuhaf hissediyordu ama Shane'in bakışlarında içini rahatlatan, güven veren bir şeyler vardı.

"Siz benimle mi geliyorsunuz?" diye sordu Michael, araba anahtarlarını sallayarak. "Benimle geliyorsanız otobüs kalkıyor."

Elbette onunla gideceklerdi. Eve ortalarda değilken başka arabaları yoktu ve bu yeni, daha sakin Morganville'de bile karanlıkta yürümek iyi bir fikir değildi. Yol uzundu. Michael parmak egzersizi yapar gibi direksiyonda ritim tutuyor, kimse konuşmuyordu. Claire başını Shane'in omzuna koymuştu. Oğlanın varlığı o gün yaşadıklarını unutturuyordu.

Aklına Shane'in belirsiz bir geçmişte, Kim'le de böyle oturduğu gelince her şey bozuldu. "Hey," dedi Claire. "Kim'le sen..."

"Of ya. Biliyordum. Peşini bırakmayacaksın, değil mi?"

"Sadece bilmek istiyorum. Sadece çıktınız mı, yoksa..."

"Hayır," dedi Shane başını çevirerek. Siyah camlar yüzünden hiçbir şey görünmese de dışarı doğru bakıyordu. "Tamam. Bir keresinde onu bowlinge götürdüm. İyi de oynuyordu. Bu bir randevu sayılır mı?"

"Sonrasında bir şeyler olduysa sayılır."

Shane duraksadı, sonra iç çekti. "Evet," dedi. "Suçluyum. Randevuydu. Sonrasında bir şeyler oldu. Ardından Kim başka birini buldu. Başka?"

Claire, yaşadığı yıkıma hazırlıksız yakalanmıştı. "Ondan... Ondan gerçekten hoşlandın mı?"

"Bunları şu an konuşmak zorunda mıyız? Şahitlerin huzurunda?"

Michael elini kaldırdı. "Konuştuklarınıza dikkat etmediğimin kayıtlara geçmesini istiyorum."

"Diyorsun."

"Bu belaya kendi ayağınla daldın. Bana hiç suç bulma." Michael'ın neşesi, Claire'e yaramıyordu.

"Özür dilerim," dedi Claire perişan bir sesle. "Galiba... Sonra konuşsak da olur. Zaten önemli değil." Ama önemliydi. Hem de çok.

Shane dönüp onun gözlerinin içine baktı. Kontrol panelinin loş ışığında gözbebekleri büyümüştü. "Ben bir kız arıyordum," dedi. "Kim o kız değildi. Ama sen osun. O yüzden endişe etmeyi kes. Sorularına gelince... Evet, ondan hoşlanmıştım. Çok mu dersen, pek sayılmaz. Ayrıldığımızda hayata küstüğümü söyleyemem. Hatta rahatladım diyebilirim."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ya." Ne diyeceğini bilemiyordu. Shane'in söyledikleri onu biraz rahatlatmıştı ama aynı zamanda utandırmış, kafasını karıştırıp kendisini çocuk gibi hissetmesine yol açmıştı. Shane'in ayrıldığına sevindiği bir kızı mı kıskanmıştı?

"Hey," dedi Shane onun yanağını dikkatle okşayarak. "Önemsemen hoşuma gitti. Gerçekten."

Claire derin bir nefes aldı. "Seni paylaşmak istemiyorum," dedi. "Asla. Seninle tanışmadan önce bile. Mantıklı olmadığını biliyorum ama..."

"Mantıklı," dedi Shane ve onu öptü. "Çok mantıklı."

Michael'ın gülümsediği, dikiz aynasından görülüyordu. Michael, Claire'in kendisini gördüğünü farkedince başını iki yana salladı.

"Ne var?" dedi Claire.

"İyi ki sizinle yaşamak zorundayım," dedi, "yoksa bunu *Youtube*'a koyup sizinle dalga geçerdim."

"Adi."

"Kan emiciyi eklemeyi unutma."

"Adi kan emici *ceset* " dedi Shane. "O kısım da önemli."

Michael arabayı park etti. "Geldik." Gitar kutusunu alıp arabadan indi ve onlara bakıp bilmiş bilmiş sırıttı. "Çıkarken kilitleyin. Ha, unutmayın. Vampirler camların arkasını görebiliyor. Ben söylemiş olayım da."

"Of," diyerek derin bir iç çekti Claire. "Romantizmin içine edildi."

Michael kulise doğru kendinden emin adımlarla yürüyerek gözden kayboldu. Claire'le Shane, park yerinden ön tarafa el ele yürüdüler. Park eden, konuşan, gruplar halinde kapıya yürüyen büyük bir kalabalık vardı. TPÜ'nün çoğu binası gibi konser salonu da pek güzel değildi. 1970'lerden kalma, cam ve beton karışımı, sadece amaca hizmet eden bir yapıydı.

Koyu kırmızı halıları ve perdeleriyle sadece on yıllık görünen lobi daha sıcaktı. Claire kendisine bakanları görünce şapkasını giymediğine pişman oldu. Ama madem giymemişti, başını dik tutup Shane'in eline sıkı sıkı yapışmak dışında yapacak bir şey yoktu. Shane biletleri kontrol edip balkona yöneldi. Claire yolda bir sürü tanıdık yüz gördü. Peder Joe, siyah kıyafeti, beyaz yakası ve kızıl saçlarıyla göze çarpıyordu. Okuldan tanıdığı çocuklar, gitar çalacak bir vampiri dinleyeceklerinin büyük olasılıkla farkında değillerdi. Bir de çok sayıda vampir vardı tabii. Gözlerindeki ışıltı ve kalabalığı tarayan bakışlarındaki açlık dışında, ortama iyi uyum sağlamışlardı. Bazıları şık bile sayılırdı.

Amelie, Myrnin ya da Oliver'ın ortalarda olmaması dikkat çekiyordu. Ne var ki Claire, Bay Pennywell'i gördü. Cinsiyetini belli etmeyen düz, siyah ceket ve pantolonuyla merdivenlerin yanındaki küçük bir masada oturmuş, gelip geçenlere ilgisizce bakıyordu. Claire, adamın vitrinden kendine yemek seçenleri andırdığını düşünüp ürperdi.

Of!

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Shane. Claire onun, vampirlerden ya da ona benzer başka bir şeyden bahsetmediğini farketti. "Aramızda yani. Her şey yolunda mı?"

"Ha. Şey. Evet. Galiba." Claire onu inandıramamış olacak ki Shane basamaklarda durup etrafına baktı ve kızı kenardaki birkaç sandalyeye doğru çekti. Civarda kimse yoktu. Duvardaki loş ışığın altında, korunaklı bir yerdi burası. İnsanlar yanlarından geçiyor ama onları görmüyordu.

"Emin olmalıyım," dedi Shane. "Çünkü Kim'i rakip olarak görmeni istemiyorum. Bugüne kadar onu aklımın ucundan bile geçirmemiştim."

Ama anlaşılan şimdi geçiriyordu. Onu Claire'le kıyaslıyordu. Kimin kazandığından da emin olunamazdı. "Herkes onu *ilginç* buluyor. Ben..."

"İki uçlu kişilik bozukluğu yaşayan bir vampirin süper zeki yardımcısı, üstelik de son zamanlarda Amelie'nin sözünü dinlediği tek insan mı söylüyor bunu? Tabii canım. O kadar sıkıcısın ki." Shane, kızın yüzünü sıcak ellerinin arasına aldı ve başını çenesinden kaldırıp gözlerinin içine baktı. "İşte. Böyle daha iyi."

"Neden?" Claire'in dudakları titriyordu. "Kim'den çirkin olduğumu görebildiğin için mi?"

"Yüzün soyulmuş," dedi Shane. "Ne olmuş yani? Bir hafta sonra kusursuz, bronz bir tenin olacak ve herkes bunu nasıl başardığını merak edecek. Bunların bir önemi yok. Anlıyor musun beni?"

Claire ağlamak istemiyordu ve nasıl olduysa bunu başardı. Hıçkırığını tutup derin bir nefes aldı.

Sonra da gülümsedi. "Anlıyorum."

"İyi o zaman. Çünkü seni seviyorum. Unuttun mu?"

Bir sıcaklık Claire'in içine yayılıp karnının tam altına yerleşti. "Unutmadım," dedi. "Ben de seni seviyorum."

Shane kızı burnunun ucundan öptü. "Kıskanç. Hoşuma da gitti hani."

El ele konser salonuna yürüdüler.

Bay Pennywell yollarını kesti.

Pennywell'de Claire'in tam çıkaramadığı, çok tuhaf bir şeyler vardı. Vampir bir açıdan kadına, başka bir açıdan erkeğe benziyordu ama onu korkutucu yapan bu değildi.

Onu korkutucu yapan, yüzündeki ruhsuz, duygusuz ifadesi ve gözleriydi. Gülümsediğinde bile yüzünün üst yarısında hiçbir şey olmuyordu. Sadece kaslar değişiyordu, duygular değil.

"Çekil," dedi Shane. Claire elinin iyice sıkıldığını hissetti. "Dostum, herkesin ortasında bize dadanacak kadar manyak olamazsın, değil mi?"

"Tamamen kafamda ne olduğuna bağlı," dedi Pennywell. "Ama sizi tehdit değil davet etmeye geldim."

"Koltuklarımıza mı? Sağ ol. Yer gösterici lazım değil."

Pennywell tam yollarının üstünde duruyordu. Etraflarındaki kalabalık azalıyordu. Claire, herkes içeride tezahürat yapıp bağırırken, adamla burada yalnız kalmayı hiç istemiyordu. Shane'le göz göze geldiler.

"Oliver sizinle konuşmak istiyor," dedi Pennywell, kibarca sol tarafı işaret ederek. "Buyrun."

"Hemen mi?"

"Kendisi randevu vermez. Evet, hemen."

Fazla seçenekleri yoktu ama Claire, Shane'in vampire çıkışmak üzere olduğunu anladı. Bu hiç iyi olmazdı. Pennywell reddedilmeyi kabullenecek biri değildi.

İş o noktaya varmadı çünkü felaket bir şey oldu.

"Shane? Shane *Collins?* Gözlerime inanamıyorum!" Pennywell'in tam arkasından bir kız çıkıp kendini Shane'in üstüne attı. Shane şaşırarak Claire'in elini bıraktı ve ikisi de yere düşmeden önce kızı tuttu.

O siyah-pembe saçlarla, sesi bağdaştırması bir saniyesini alsa da Claire kızı daha saniye geçmeden tanımıştı.

Kim. Yaşasın.

Hem de Shane'i *öpüyordu.*

Shane'in karşılık verdiği söylenemezdi. Aksine kızı dudaklarından uzak tutmaya çalışıyordu ama yine de dudakları, Shane'inkilere değiyordu.

Pennywell bile tiksintiyle bakıyordu.

"Hey!" diye itiraz etti Claire, ne yapacağını bilemeyerek. İçinden gelen şey, bütün gücüyle o siyah saçlara asılmaktı. Buna gerek kalmadı. Shane, Kim'i kaldırıp kol mesafesine bıraktı ve orada tuttu.

"Kim," dedi. "Şey, merhaba."

"Nasıl gidiyor, Collins? Görüşmeyeli çok oldu, ha? Ailenle ilgili olaylara çok üzüldüm. Çok fena olmuş. Ah,

eserlerimi internette satmaya başladığımı duymuş muydun? Harika, değil mi?" Kim'in iri gözlerinde Claire'i deli eden bir coşku vardı. "Seni gördüğüme hala inanamıyorum, Shane. Vay canına. Karşılaştığımıza o kadar sevindim ki."

"Evet," dedi Shane, Claire'e küçük, telaşlı bir bakış atarak. "Bu Claire. Kız arkadaşım." Bunu üstüne basa basa söylemişti. Kim ise bunu takmamışa benziyordu. Claire'e doğru dürüst bakmadı bile.

"İyi," dedi. "Aaa, sen kafedeki kızsın. Eve'in arkadaşı. Dünya ne küçük, değil mi?"

"Klostrofobik," dedi Claire. "Burada ne yapıyorsun?" Sesinin öfkeli geldiğini biliyor ama buna engel olamıyordu. Pennywell bir Clarie'e bir Kim'e bakıyordu. Önce hangisini öldüreceğine karar vermeye çalışıyor gibiydi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa Kim'de karar kılmak üzereydi. Claire'e göre hava hoştu.

"Michael Glass'ı dinlemeye geldim," dedi Kim. "Eve her şeyi anlattı. Michael her zaman kasabadaki en tatlı çocuk oldu, senden tatlı olmasın." Shane'e *göz kırptı. Göz kırptı.* Claire neredeyse kusacaktı. "Ben de ona destek olmaya geldim."

"Ben seninle ilgilenmiyorum," dedi Pennywell. "Git buradan."

Kim dönüp vampire ilk kez baktı ve sanki onun varlığından haberi yokmuş gibi yaptı. *Bu mu yani? Bu kız o rolü nasıl almış?* Çünkü eski, sessiz filmler dışında Claire'in gördüğü en kötü tepkiydi bu. "Tanrım! Nesin sen? Yani, ne

olduğun belli de..." Parmaklarıyla, Claire'in zafer işaretine benzettiği bir şekil yaptı. "V" demek istiyor olmalıydı. Vampirin V'si. "Sen daha bir acayipsin."

Kaşlarını çatmasına bakılırsa, Pennywell ne yapacağını bilemiyordu. Başını kaldırıp hiçbir şey söylemeden bir süre Kim'e baktı.

Sonra, "Sen tarihçisin," dedi.

Kim gülümsedi. "Tam isabet. Ben tarihçiyim. Yanılmıyorsam sen yenisin. Seninle mutlaka çekim yapmalıyım. Randevu al, olur mu? Bak, bu numaram." Kolundaki küçük, siyah çantadan karta benzer bir şey çıkarıp uzattı. Pennywell kendini korumak ister gibi kartı alıp ceketinin cebine koydu. "Tavsiye ister misin? Nehru ceketler altmışlarda kaldı. Kendine bir tane *Brooks Brothers* al. Gelecek nesillere kötü görünmek istemezsin, değil mi? Saçına da bir şeyler yap. İyi düşün."

Kim konuşurken Shane, Claire'i kolundan itip vampirin yanından geçirdi. Pennywell gittiklerini farkedip Kim'i bir kenara iterken, Shane'le Claire salonun kapısından girdi.

"Bilerek mi yaptı?" diye sordu Claire.

"Bilmiyorum," dedi Shane. "Ama o fırsatı kaçıramazdım. Oliver'ı ara, gerçekten bizi görmek isteyip istemediğini öğrenelim."

Claire başını salladı. İçerisi hala çok gürültülüydü ve telefon kimseyi rahatsız etmezdi. Etrafta yüzlerce telefon göze çarpıyordu zaten.

Claire hızlı aramaya ayarlı numarayı tuşladı. Telesekreter çıktı. Oliver kendini tanıtma zahmetine girmemişti bile.

Arayana mesaj bırakmasını söylemekle yetinmişti. Claire mesajını bırakıp telefonunu titreşime aldı.

Shane gözlerini az önce geçtikleri kapalı kapıdan ayırmıyordu. Claire, dişlerini sıkma güdüsüne karşı koymaya çalışıyordu. "Kim'i mi merak ediyorsun?" diye sordu, sesine hakim olmaya çalışarak.

"Onu Pennywell'le yalnız bıraktık. Lanet olsun. Peşimizden gelecek sandım."

Ama gelmemişti. Claire endişe etmeye çalıştı ama öfkelenmekten öteye gidemedi. Hiç Claire'e göre değildi bu. Claire, en kötü insanlar adına bile her zaman gerekçeler üretirdi ama ne yaparsa yapsın, Kim'in tarafını tutamıyordu.

Yine de ne yapılması gerektiğini biliyordu. "Gidip ona bakmalıyız."

"Hayır," dedi Shane. "Sen burada kal. Ben ona bakarım. İyi olduğunu bilelim, yeter."

Evet, hiç de umurunda değil, dedi Claire içinden. Ama bunu dile getirmeyecek kadar aklı vardı. Başını salladı. Shane onun elini bırakıp kapıya gitti ve dışarıya baktı. Bir an duraksadıktan sonra kapıyı kapatıp geri döndü. "Yok."

"Hangisi?"

"İkisi de." Claire, Shane'in gerginliğini anlayabiliyordu. Her şey kendi sorumluluğundaymış gibi davranırdı. Kim'in başına bir şey gelse, suçu kendinde bulurdu. Saçmaydı ama Shane böyleydi işte. "İyi olduğundan..."

"Kimin?"

Kim, Claire'in tam arkasından çıkageldi. Claire öfkeyle gözlerini kapattı ve söylenmemek için kendini zor tuttu. Kim'e dönüp son derece sakince konuştu. "Senin. Senin iyi olup olmadığına baktı. Ama iyiymişsin. Orası kesin."

Kim'in yüzünde bilmiş bir gülümseme yavaş yavaş büyüdü. "Kesin," dedi, kedi gibi mırlayarak. Bakışlarını ve gülüşünü Shane'e çevirdi. "Beni merak mı ettin? Çok tatlısın ama o kadın kılıklı vampir bana bir şey yapamazdı."

"Neden?" dedi Claire.

Kim omuz silkti. "Öyle işte. Vay be. Seni yıllardır görmüyordum, Collins. Neler yaptın?"

"Pek bir şey yapmadım," dedi Shane, Claire'in elini tutarak. "Bizim yerimiz şu tarafta. Kusura bakma. Kapının önünde araya girdiğin için sağ ol."

"Önemli değil," dedi Kim. "Sonra görüşürüz öyleyse."

Koltukları öne yakındı. Oraya ulaştıklarında ışıklar sönmeye başlamıştı. Claire arkasına baktı ama Kim'i hiçbir yerde göremedi.

"O kızdan galiba nefret ediyorum," dedi.

Shane onun parmaklarını öptü. "Kıskanma. Onunla ilgilenmiyorum. Ne şimdi ne sonra."

Claire buna inanmayı çok istiyordu ama bir yanı, kendi kusurlarının fazlasıyla farkındaydı.

Salonun ışıkları tamamen söndü ve spotlar yandı. Michael alkışlar arasında sahneye çıktı. Claire'in tanıdığı Michael değildi o. Salonda takılan, video oyunları oynayan,

gitarını tıngırdatan ve sinema geceleri için berbat westerner seçen Michael değildi.

Başkasıydı bu.

Spot ışıklarının altında ürkütücü denebilecek bir görünümü vardı. Önceden de etkileyici biriydi ama Claire şimdi onun sahneye ait olduğunu anlıyordu. Işıklar, saçlarını altın rengine boyuyor, solgun teni aytaşı gibi parlıyordu. Başka bir dünyadan gelmiş, dokunmak için kıvranacağınız ama dokunamayacağınız bir varlıktı o.

Biri Claire'in yanındaki koltuğa oturdu. Eve. Derin sırt dekolteli, siyahi kadife gece elbisesini giymiş, saçlarına şık, siyah bir şapka tutturmuştu. Bacak bacak üstüne atınca bacakları ve ince topuklu ayakkabıları gözler önüne serildi.

Bir içim suydu.

"Of, yetişemeyeceğim sandım," diye fısıldadı Claire'e. Siyah, ipek yelpazesini şak diye açıp sallamaya başladı. "Oradaki benim sevgilim, biliyor musun?"

"Biliyorum," dedi Claire. Eve'le konuşmamaya karar vermişti ama daha ikinci cümlede sözünden dönmüştü. Eve'in o anki mutluluğunu paylaşmadan duramayacaktı. "Fena birine benzemiyor."

Eve ona yelpazeyle vurdu. "Ağzını topla. Benim sevgilim bir rock tanrısı, yavrum."

Daha ilk şarkının ilk notalarında Michael bunu bütün salona ispat etti.

Konser harikaydı. Sonrasındaki parti ise yorucuydu çünkü Claire bundan habersizdi ve yüzlerce yabancının bakışlarına maruz kalmaktan da memnun değildi. İnsanlar Michael'a ulaşmaya çalışırken, bir yandan da Claire'in imza masasının arkasındaki yerini hak etmek için ne yaptığını anlamak ister gibi ona bakıyordu. Sahneden indiğinden beri Michael'ın kendilerine selam verecek vakti bile olmamıştı. Orada film yıldızları gibi dikilen Eve'le bile baş başa kalamamışlardı. Kim ortalarda görünmüyordu. Vampirler o kalabalığa girmek istemediler ama her biri çıkarken durup Michael'a başıyla selam verdi. Bu da onların çılgınca alkışlama yöntemiydi anlaşılan.

İmza kuyruğu sonunda eridi ve geriye birkaç kişi kaldı. Bunlardan biri mermer sütuna dayanmış duran Pennywell'di. Sıkılmışa benziyordu ama on bin yıl daha bekleyebileceğini duyuran bir tavrı vardı. Kim de bir köşede, sosyal bilimler öğrencilerine benzeyen birkaç TPÜ'lüyle konuşuyor, bir yandan da sık sık Claire'lere bakıyordu. Claire, kızın her an öğrencileri başından savıp Shane'e koşmasını bekliyordu.

Kalan son kişi ise bir insandı. Siyah, ısmarlama deri bir ceket ve kot pantolon giymişti. İşadamına benziyordu. Harika saçları ve televizyonlarda görülebilecek pırıl pırıl bir gülümsemesi vardı. Teni de bronzdu.

"Michael, müthiş bir gösteriydi," dedi adam, eğilip onun elini sıkarak. "Tebrik ederim. Ben Harry Sloan. Kızım Hillary burada okuyor. Gelip seni dinlememi istedi. Gerçekten etkilendim."

"Teşekkürler," dedi Michael. Sahnedeki gitar tanrısına göre biraz yorgun görünüyordu. Bir an önce eve gitmek istediği belliydi. "Sağolun, Bay Sloan."

Bay Sloan bir kart çıkarıp Michael'ın eline tutuşturdu. "Bak ne diyeceğim. Bence sende gerçek bir potansiyel var, Michael. Ben büyük plak şirketlerinden birinde çalışıyorum. Oraya bir demo CD götürmek isterim."

Bir an herkes adama bakakaldı. "Demo CD mi?" dedi Michael.

"Demon yok mu?"

"Yok. Ben..." Michael cümlenin sonunu nasıl getireceğini bilemedi. "Meşguldüm." Doğru. Öldürülmekle, önce hayalete, sonra vampire dönüştürülmekle, savaşlarla falan meşguldü.

"Bir an önce stüdyoya girmelisin, dostum. Ben her şeyi ayarlarım. Dallas'ta iyi bir yer biliyorum. Sana uygun bir gün için randevu alalım. Bir sonraki yeni keşif toplantımıza senin şarkılarını götürmeyi çok isterim. Seninle çalışabileceğimizden şüphem yok. Bunları bir düşün, olur mu? İlk işin o demoyu hazırlamak olsun. Beni ara."

Tekrar elini uzattı. Michael adamla tokalaşırken solgun görünüyordu. Biraz da dalgındı. Bay Sloan o Hollywood gülümsemesini bir kez daha sergiledikten sonra pahalı bir güneş gözlüğü takıp gitti.

"Şaka mı bu?" dedi Eve. "Monica'nın şakası olmasın?"

Michael adamın kartını inceleyip Eve'e verdi. Eve, Shane'e, o da Claire'e uzattı.

"Başkan yardımcısı," dedi Claire, öylece kartı okuyarak. "Vay be."

"Şaka değil," dedi Michael. "Beş altı hafta önce *Rolling Stone* dergisinde bu adamla ilgili bir yazı vardı." Michael yavaşça ayağa kalkarken, olanları yeni yeni kavrıyordu. "Benimle sözleşme yapmak istiyor. Müzisyen olarak."

Shane avucunu havaya dikti. Michael onun eline vurdu, sonra haykırarak Eve'e sarılıp kızı havada döndürdü. Durup yüzünü Eve'in saçlarına gömdü. "Hayatım boyunca bunu bekledim."

"Biliyorum," dedi Eve onu öperek. "Seninle gurur duyuyorum."

Eskimiş halının diğer ucundan Pennywell alkışlamaya başladı. Alkışları silah sesi gibi patlayınca, Kim'in yanındaki gençler gitmeleri gerektiğini anlayıp sıvıştılar. Kim, tam da Claire'in korktuğu gibi yanlarına geldi. Pennywell alkışlamayı bıraktı. "Gitmene asla izin vermeyeceklerinin farkındasın, değil mi?"

Michael başını kaldırdı. Diğerleri birden yok oldu sanki. Salonda Michael'la Pennywell karşı karşıyaydı.

"Kimler?" dedi Michael. "Oliver ve Amelie mi?"

"Bütün vampirlerin burada, kendi kontrollerinde olmasını istiyorlar." Pennywell'in sırıtışı bir tokoplat gibiydi. "İki ürkek köpek yavrusu, bir kurt sürüsünü yönetmeye kalkıyor. Sen sürüden misin Michael? Ben değilim."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Michael.

"Senden mi? Hiç. Sen zavallının tekisin." Boş bakışlarını Michael'dan uzaklaşıp Claire'i buldu. "Ben onu istiyorum." Shane, Michael ve Eve, anında Claire'in önüne dizildi. Pennywell başını iki yana salladı. "Hayır, hayır, çocuklar. Kanınızı boş yere akıtmayın. Hepinizi öldürürüm. Evet, seni bile yavru kuş. Ne olursa olsun istediğimi alacağım. Sen ufaklık. Arkadaşlarının bu iğrenç halının üstünde ölmesini istiyor musun?"

"O biraz zor," dedi Shane. "Seni bir keresinde zaten eskitmedik mi biz? Hatırlamıyorsan git Bishop'a sor."

Pennywell ona küçümseyerek baktı. "O gün yalnız değildiniz, çocuk. Yandaşlarınız vardı. Buradaysa..." Etrafı tarayıp Kim'de durdu. "Sadece bu var. Pek etkileyici sayılmaz." Yeniden Claire'e dönerken, ses tonu ürkütücü bir hal aldı. "Yedi yüzyıldır yaşıyorum ve elim kılıç tuttuğu günden beri insan öldürüyorum. Avrupa'nın her köşesinde cadı ve kafir avladım. Çok daha kötü koşullarda, sizden çok daha güçlülerini yok ettim. Size bir şans daha tanımayacağımı söylediğimde, beni ciddiye alsanız iyi olur."

Claire yutkunup Shane'in arkasından çıktı. Shane onu engellemeye çalıştı ama Claire onun elinden kurtuldu ve gözlerini Pennywell'e dikti. "Onlara zarar verme," dedi. "Ne istiyorsun?"

"Benimle gelmeni istiyorum. Sabrım da tükendi artık. *Haydi.*"

Claire eliyle, arkadaşlarına durmalarını işaret etti. Rock yıldızı giysilerinin içindeki Michael tetikteydi ve çok tehli-

keli görünüyordu. Siyah kadifelerin içindeki Eve, sessiz film yıldızlarını andırıyordu. Yüzündeki korku da bu tabloya uygundu.

Shane ona gitmemesi için yalvarmak üzereydi. Gözleri mıknatıs gibi Claire'i kendine çekiyordu.

"Bana bir şey yapmaz," dedi Claire. "İlk fırsatta ararım. Siz eve gidin. Lütfen."

"Claire..."

"Shane, *git.*"

Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Kim de Shane'in yanına gelip kolunu tuttu. Shane ona şöyle bir baktı. "Bırak gitsin," dedi Kim. "Ona bir şey olmayacak."

Claire, *çek ellerini sevgilimin üstünden, cadaloz* diye bağırmanın zamanı olmadığını biliyordu ama kendini zor tuttu. Pennywell soğuk bir kelepçe gibi onun bileğine yapıştı. Claire belirsiz bir hedefe doğru sürüklenirken, Shane'le son kez göz göze geldi.

"Döneceğim," dedi. "Bir çılgınlık yapma."

Shane herhalde kızın, *vampirlerle kapışma,* falan demek istediğini sandı.

Ama Claire aslında *Kim'e aşık olma* diye yalvarıyordu.

5

Pennywell kızı konser salonunun dışına, gecenin soğuğuna çıkardı. Havada yağmur kokusu vardı, uzaklarda da gök gürlüyordu. Claire, şimşeklerin ışığında, bir limuzine doğru sürüklendiğini gördü.

"İçeri," dedi Pennywell, kızı açık duran arka kapıya iterek. Claire dengesini güçlükle sağlayıp arabaya bindi. İçerisi doğal olarak karanlıktı ve puro kokuyordu. Pennywell bir örümcek çevikliğiyle kızın yanına oturup kapıyı kapattı ve koca araba hareket etti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Claire.

"Hiçbir yere," dedi karanlıktan gelen bir ses. Oliver! Araba yavaşça aydınlandı ve Claire, karşısında oturan Oliver'ı gördü. Adamın yanında da puro kokusunun kaynağı vardı. Myrnin sırıtarak purosundan derin bir nefes çekti. Şarap kırmızısı, işlemeli bir ceket ve makul ayakkabılar giymişti. Gayet normal görünüyordu.

Ama gülümsemesinin hiç de normal bir yanı yoktu.

"Cohiba?" dedi, cebinden yakılmamış bir puro çıkarıp uzatarak. Claire başını şiddetle iki yana salladı. "Yazık. Cesur kadınlar eskiden sigara içerdi."

"Kanser seksi bir şey değil."

Myrnin tembelce omuz silkti. "Herkes bir şekilde ölüyor. Hazlarımızın bedelini öyle ya da böyle hep ödüyoruz."

"Myrnin, neyin peşindesin sen? Bu manyağı beni kaçırmak için yolluyorsun..."

"Aslında," dedi Oliver, "Pennywell'i ben yolladım. Sen ve arkadaşların, içimizden en az ona itiraz edersiniz diye düşündüm."

Pennywell güldü. "Yanılmışsın."

"Ben kolay olacak demedim." Oliver dikkatini Claire'e verdi. Dirseklerini dizlerine dayayıp kıza doğru eğildi. Claire korkmamış gibi yapmaya çalışıyordu. "Myrnin ve ben sana Amelie'yle ilgili bir şeyler sormak istiyoruz."

"Amelie." Claire telaşlanmaya başlamıştı. "Ne olmuş ona?"

"Dün geceki aptallığı sen nasıl öğrendin? Benim haberim yoktu."

"Galiba bileklik sayesinde. Bilmiyorum. Belki..." *Belki de Ada yapmıştır*, diye düşündü ama bunu dile getirmedi. Myrnin gözlerini yarı kapatıp kızı süzdü ve tavana doğru bir duman bulutu üfledi. "Belki de içten içe benim öğrenmemi istemiştir. Biri onu durdursun istemiştir belki."

"Seni görünce şaşırdı mı?" diye sordu Myrnin. Claire yavaşça başını salladı. "Öyleyse bilinçli ya da bilinçsiz, seni kendisi çağırmadı. İlginç."

"Teorisi olan?" diye sordu Oliver.

"Şu anda yok," dedi Myrnin omuz silkerek. Dışarıda bir şey görünce, bütün karizmasını bir kenara bırakıp oyuncak görmüş üç yaşında bir çocuk gibi haykırdı. "Sabaha kadar açık bir restoran! Bir çizburger için neler vermezdim. Bu yüzyıl gibisi yok, değil mi?"

"Konuya odaklan, sersem," diye hırladı Oliver. "Amelie'nin amacı ne? Kontrolü hala elinde tutması doğru mu?"

"Kontrolün onda olduğunu nereden çıkardın?" dedi Myrnin dalgınca. Sonra Claire'e bakıp kaşlarını çattı. "Yüzüne ne oldu?"

"Hatırlamıyor musun?" diye çıkıştı Claire.

"Sana güneşte durmanı emrettiğimi hatırlamıyorum. Bunun sana ne hayrı olur?"

"Kutu? UV bombası? Bunlar bir şey çağrıştırmıyor mu?"

"Ha." Myrnin düşüncelere dalıp iç çekti. "Doğru. Tamamen benim hatam. Özür dilerim. Biz neden bahsediyorduk?"

"Amelie," dedi Oliver homurdanarak. "*Yönetmeye devam edebilir mi?*"

Myrnin purosunu şarap kadehinde söndürdü. "Dikkat, eski dostum," dedi. "Pişman olacağın bir şey söylemeye çok yaklaştın. Ben senin elemanın değilim."

"Doğru," dedi Oliver. "Sen tepeden tırnağa onun elemanısın. Bu deliler kasabasını ona sen yaptın. İstersen yok edebileceğini de varsayıyorum."

Myrnin tüm dikkatini puroyu söndürme işine vermiş gibiydi. "Yani?"

"Morganville'in deneysel bir amaçla kurulduğunu bizzat Amelie söyledi. Vampirlerle insanların barış içinde bir arada yaşayıp yaşayamayacağını görmek için. Bence tüm yaşananlardan sonra bu sorunun cevabını aldık. İnsanları sadece korkutarak ve açgözlülüklerini kullanarak kontrol edebilirsin. Bu deney bizi güçlendireceğine daha da zayıf düşürdü."

"Zaten ölüyorduk," dedi Myrnin. "Dış dünyada tutunamıyorduk."

Limuzin'e bindiğinden beri konuşmayan Pennywell güldü. "Bazılarımız," dedi. "Bir kısmımız ise öldürüyordu."

"Öldürmeyi her aptal becerir. Bence asıl deha isteyen yaratmak."

"Hey!" diye araya girdi Claire. "Neden ben? Neden beni kaçırdınız?"

"Bunu hala tartışıyoruz," dedi Myrnin.

Oliver, limuzinin döşemelerini kemirecek kadar öfkeli görünüyordu. "Hayır, tartışmıyoruz. Kızla Amelie arasında bir bağ olduğu kesin. Bize gelmesini kesinleştirmenin tek yolu bu."

"Aptallık etme. Amelie'yle bağlantıları olabilir ama Claire'in yeri kolaylıkla doldurulabilir," dedi Myrnin. "Alın-

ma hayatım ama sen insansın. Yerinin doldurulabildiği, insanın tanımında var."

"Vampirler de öyle," dedi Pennywell. "Sen de dahil, seni sefil akıl hastası."

"Ben akıl hastanesine hiç düşmedim," dedi Myrnin. "Ama sıçanlar azalınca, senin oradan kendine oda arkadaşları seçtiğin kulağıma geldi."

Bu vampirlerin gözünde ciddi bir hakaret olmalıydı çünkü Pennywell yerinden fırlayıp Myrnin'in gırtlağına sarıldı.

Myrnin karşılık verme zahmetine katlanmadan *esnedi*. "Oliver," dedi. "Ben bir şey yapmadan, hayvanına sahip çık."

Pennywell hırlayarak dişlerini çıkardı.

Gözleri kırmızıya dönüşen Myrnin, onun bileğini tutup kıvırdı.

Kemikler çatırdadı. Myrnin'in gücüyle dehşete düşen Pennywell inledi. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu Oliver da beklemiyordu. Myrnin, Pennywell'i koltuğuna itti ve gülümseyerek parmağını salladı. "Bir dahaki sefere dişlerini sökerim," dedi. "O zaman dişsiz bir kaplan olursun. Hoşuna gideceğini sanmıyorum. Uslu dur, cadı avcısı."

"Beyler," dedi Oliver soğukkanlı bir tavırla. "Önümüzde önemli bir soru var. Amelie'nin Morganville'i yönetmeye devam etmesine izin verecek miyiz? Yoksa kızı kullanıp, yönetimi Amelie'den tamamen alacak mıyız?"

Myrnin alaylı bir tavırla iç çekti. "Amelie'nin senin bu niyetinin farkında olduğunu biliyorsun, değil mi? Eninde

sonunda açacağın isyan bayrağını bekliyordu zaten. Bir gün ona ihanet edeceğin, gün gibi aşikardı."

"Onu hayal kırıklığına uğratmak hoşuma gitmez," dedi Oliver. "Ama Amelie güç kaybetti. Güçsüzler yönetemez."

"Amelie'yi uzun zamandır tanıyorum ve ben olsam ona güçsüz demezdim." Myrnin mavi alevli bir çakmakla bir puro daha yakıp her yeri dumana bulayınca, Claire öksürük krizine girip yanan gözlerini ovalamak zorunda kaldı. "Yaralı olabilir. Kendinden eskisi kadar emin de olmayabilir ama biraz daha düşünürsen, senin de anlayacağın gibi, o güçsüz değil."

Oliver kaşlarını çattı. "Bu işte benim yanımdasın sanıyordum."

"Öyle mi dedim? Bildiğin gibi bana güven olmaz." Myrnin dumanı içine çekerken keyifle gözlerini kapattı. "Rüşvet niyetine bu Küba purolarını vererek, aklımı çelmeye çok yaklaştın. 1900'lerin başından beri böylesini içmemiştim. Ama ben leydime sadık kalacağım. Yardımcıma işkence etmene de göz yumamam. Ne de olsa, o benim işim."

"Böyle yapacağını tahmin etmiştim," dedi Oliver.

Ceketinin cebinden bir kazık çıkarıp Myrnin'in göğsüne sapladı.

Claire çığlık atıp Oliver'a saldırdı. Daha doğrusu saldırmaya çalıştı. Limuzin hızla yalpalayınca, hepsi sağa sola savruldu. Claire kendini yerde, Myrnin'in altında buldu. Bir şey

onlara çarptı ve arabaa havada bir takla atıp tavanının üstüne yere düştü. Myrnin'le bir yumak olan Claire, hızla tavana çarptı.

Oliver'la Pennywell nasıl olduysa yerlerinde kalmayı başarmıştı. Claire, Myrnin'in bedeninden kurtulmaya çabaladı. Yaralanmamıştı. En azından yaralıymış gibi gelmiyordu ama her şey bir tuhaftı. Fazla parlak, fazla keskindi. Pennywell'in gözleri kırmızıydı ve dişleri görünüyordu.

Oliver da kıza yiyecek gibi bakıyordu.

Araba takla atınca yan cam kırılmıştı. Claire, Myrnin'i de omuzlarından çekerek geri geri cama doğru sürüdü. Vampiri göğsüne kadar dışarı çıkarır çıkarmaz, iki eliyle kavrayıp göğsündeki kazığı çıkardı.

"Ahhh!" diye bağırdı Myrnin ve anında doğrulup elleriyle göğsüne vurdu. "Tanrım, bundan nefret ediyorum!"

Pennywell zıplayan bir örümcek gibi dizlerinin üstüne indi. Myrnin adamın yüzüne tekme atarak arabadan çıktı ve Claire'i de tutup ayağa kalktı. Göğsünde kan lekeleri vardı ve cam kırıkları yüzünü çizmişti ama iyi gibiydi.

Fena halde de öfkeliydi.

Pennywell nefret dolu bir yüzle sürünerek limuzinden çıktı. "Kafir," diye tısladı. "*Cadı*. Senin yanığını izleyeceğim. Senin de, koruyucu ruhunun da." Zehirli bakışları, Claire'in yutkunmasına neden oldu.

"Ne ruhu be?" dedi Claire.

"Cadıya yardım eden şeytani bir ruh," dedi Myrnin. "Genelde siyah bir kedi biçiminde olur ama sen de fena

değilsin. Gerçi gördüğüm kadarıyla sen pek şeytani sayılmazsın."

"Sağol."

"Ne demek." Myrnin kaşlarını kaldırıp Pennywell'e döndü. "Eee? Linç nasıl gidiyor? Kaç cadı avladınız bakalım?"

Claire birden paniğe kapıldı. "Oliver nerede?"

Derken soğuk bir el boynunu kavrayıp kızın nefesini kesti. Claire geriye, karanlığa doğru sürüklenirken Myrnin'in zamanında kendisine doğru dönemediğini gördü.

Her şey donmuş gibiydi. Kanlı gözleri ardına kadar açılan Myrnin, ona doğru uzanıyordu. Limuzin'in yanında dikilen Pennywell pis pis sırıtıyordu. Limuzine takla attıran siyah Sedan'ın kaportası kağıt gibi buruşmuştu.

Bir vampir arabasıydı bu.

Ve sürücü kapısı açıktı.

Claire nefes almak için gırtlağını sıkan eli tırmalıyordu ama değişen bir şey yoktu. Tekmelerinin de bir yararı olmadı.

"Şşş," dedi Oliver, daha çok güç vererek. "Benim de en az senin kadar üzüldüğümü söylemek isterdim ama bu pek de..."

Birden nefesi kesilen Oliver, Claire'i bıraktı. Claire acı içindeki boğazını tutarak dengesini sağladı ve dönüp arkasına baktı.

Oliver, göğsünden çıkan kazığa bakıyordu.

"Lanet olsun," dedi diz çökerek.

Arkasında Michael duruyordu.

tg: kaktusunx

Michael, Oliver'ın göğsüne kazık saplamıştı.

Koşarak Claire'in yanına geldi. "Sen iyi misin?"

Claire boğazı yüzünden konuşamadı ama gözlerini iyice açıp başını evet anlamında salladı. Myrnin göz açıp kapayana kadar orada bitti. Törensel bir hareketle Claire'i kadırıp Michael'ın kollarına verdi. "Tut onu," dedi. "Oliver buna memnun olmayacak. Gitsen iyi olur."

"Mecburdum," dedi Michael. "Claire'i öldürecekti."

"Aslına bakarsan öldürmeyecekti. Amelie hissedene kadar onun canını yakmayı planlıyordu ama önemli olan bu değil. Arabanla Limuzin'e çarptın. Oliver Limuzin'ine *bayılır*."

Michael ağzını açtı ve bir şey diyemeden tekrar kapattı.

Myrnin'in gözü Pennywell'deydi. "Michael, kızı alıp git. Benim burada yapmam gereken şeyler var. Kazığı da olduğu yerde bırak. Oliver'ın henüz olaya karışmasını istemiyorum. Cadı avcısıyla, aramızda görülmesi gereken eski bir hesap var." Michael tereddüt edince Myrnin sesini yükseltti. "*Götür onu*."

Michael başını salladı ve Claire bir anda nerede olduğunu şaşırdı. Tek bildiği, hızla hareket ettiğiydi. Işıklar hızla yanlarından geçiyordu. Boğazındaki yanma hissi harlı bir yangından sakin bir şömine ateşine dönüşünce, gırtlağını temizlemeyi denedi. Sanki bir avuç cam kırığı yutmuştu ama cılız bir ses çıkarmayı da başardı.

Michael normal bir insan gibi koşmaya, ardından da yürümeye başlayınca Claire TPÜ'nün konser salonuna

döndüklerini anladı. Eve, Shane ve Kim, Eve'in arabasının önünde bekliyordu. Kim ilgisiz görünürken, Shane'le Eve telaş içindeydi.

"Claire!" Yanlarına önce Shane ulaştı ve kızı Michael'ın kollarından aldı. Claire sendeleyince, Shane hemen ona sarıldı. "Neler oldu, Michael?"

"Kaza," dedi Claire fısıltıyla. "Araba kazası. Selam."

"Selam," dedi Shane. "Ne demek araba kazası? Tanrım, Michael. Kaza mı yaptın?"

"Limuzin'e çarptı," dedi Claire. Bu konunun açıklığa kavuşması nedense Claire'e çok önemli gelmişti. "Beni kurtardı."

En azından öyle görünüyordu. Claire, Myrnin kendine gelmese, Oliver'ın ne yapacağından emin değildi. Olasılıklar birbirinden kötüydü.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Michael. "Hemen. Eve?"

Eve küçük, siyah çantasından arabanın anahtarlarını çıkardı, mini eteğini yukarı çekti ve koca arabasına bindi. Kim hemen ön koltuğa kurulup Claire'i, Shane'le Michael'ın arasında sıkışmaya bıraktı. Yerinden hiçbir şikayeti olmayan Claire, tir tir titrediğini farketti. Hala şokta olmalıydı. Shane sol elini, Michael sağ elini tutuyordu. Eve otoparktan çıkıp hızla evlerine yönelirken, Claire gözlerini kapattı.

6

"Anne?" Claire saate bakıp dudaklarını ısırdı ve kendini en kötüsüne hazırladı. "Selam. Bu saatte aradığım için özür dilerim. Konserden yeni çıktık. Michael'ın bu gece konseri vardı, biliyordunuz değil mi? Ben Cam Ev'deyim ve bu gece burada kalacağım. Sabah görüşürüz, olur mu? Hoşçakalın. Sizi seviyorum."

Claire telefonu kapattı ve Shane'in göğsüne yaslanarak yorgunlukla iç çekti. "İyü,,,i ki telesekreter diye bir şey var," dedi. "Telefonu açsa bunları söyleyemezdim."

Shane onun boynunu öptü. "Annenlerin ne dediği umrumda değil. Bu gece gözümün önünden ayrılmayacaksın."

Shane kıza sarılınca, Claire'in bütün korkuları silinip gitti. Claire elini onun koluna koydu. Parmaklarının ucunda hareket eden kaslar, kıza güven veriyordu.

Ama Claire tam olarak güvende sayılmazdı.

"Michael'a teşekkür etmeliyim," dedi Claire. Gırtlağını temizlemeye çalıştı ama düzelen bir şey yoktu. "Peşimden gelmek zorunda değildi."

"Gitmeseydi onu öldürürdüm," dedi Shane. Ses tonu Claire'i irkiltti. "Onunla gelmeme izin vermedi."

"Kazada sana bir şey olabilirdi."

"Michael'ın derdi sen değildin."

"Bendim. Yem olmak üzereydim."

Shane iç çekip alnını Claire'in omzuna dayadı. "Bak orası doğru."

"Hayatımı kurtardı."

"Anladık. Michael'dan bahsetmeyi kesebilir miyiz artık?"

"Kıskanmıyorsun herhalde."

Shane işaret parmağını baş parmağına yaklaştırdı. "Şu kadarcık belki. O da şu rock yıldızlığı hikayesi yüzünden. Kızlar onlara düşkün oluyor."

"Kapa çeneni!"

"Doğru söylüyorum. Sahneye külot falan fırlatıyorsunuz. Duydum."

Claire yüzünü Shane'e çevirdi. Sustular. Bir güç Shane'i, Claire'e çekiyordu sanki. Sıcak dudakları birleşti. Önce sakince hareket ediyorlardı, ardından nefesler sıklaştı. Claire'in zihninde binlerce düşünce ve anı dolanıyordu. Shane'in yumuşak teni, Claire'in adını fısıldayan sesi, bedeninin sıcaklığı.

"Selam." Eve'in neşeli sesi, Claire'i havaya sıçrattı. "Biliyorum, sırılsıklam aşıksınız tamam, ama şu işi salon-

da yapmasanız olur mu? Annenle baban engizisyon gibi tepemize dikildiğinde, ben hiçbir şey görmedim diyebilmek istiyorum."

Shane onu bir kez daha, bu sefer usulca öptü. "Devam edecek," dedi, saçlarını okşayarak.

"Arkası yarınlardan nefret ediyorum."

"Eve'e kız."

Claire, Shane'den uzaklaşınca, dünya geri geldi. Onunlayken her şeyin yok oluvermesi ne tuhaftı. Eve, kadife elbisesiyle kanepeye oturup televizyon kanallarını gezmeye başladı. Kim yerde bağdaş kurmuş, oyun kutularının arkasını okuyordu. "Hey," dedi Kim. "Bu zombi oyununu kim oynuyor?"

"Aman," dedi Eve. "Ben oynamam."

"Ben biraz oynarım," diye itiraf etti Claire.

"Bir hayır, bir de belki. Hadi ama. Birileri de bu oyunun ustası olmalı."

Sonunda Shane elini kaldırdı. Kim gülümsedi.

"Hadi, Collins," dedi Kim. "Neler yapabileceğini göster bakalım."

Kim'in gözlerindeki ışıltı, Claire'i düş dünyasından çıkarıp aldı. Shane tereddüt ediyordu ama meydan okumaları da kolay kolay yanıtsız bırakmazdı.

"Yapamam," dedi bu sefer. "Michael'a bakmalıyım."

"Ben baktım bile," dedi Eve. "İkiniz başka bir gezegene gitmeseydiniz zaten farkederdiniz. Michael iyi. Amelie'yle telefonda konuşuyor. Ben olsam gitmezdim."

"Ya." Bahanesi kalmayan Shane, Kim'e açık açık hayır diyemeyecekti anlaşılan. Kanepeye oturdu. Eve, oyun kumandalarından birini ona verdi. Diğerini de Kim aldı. "Sıkı dur."

Claire onları bırakıp üst kata çıktı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı. Yüzünün hali ve boynunda belirmek üzere olan morluklar için yas tuttu. Sonra odasına gidip rahat bir kot pantolon ve bluz giydi. Şık bir bluz. Shane'in aldığı haç, boynunda tamamen görülüyordu. Biraz ruj sürmeyi de ihmal etmedi.

Kapıyı açınca aşağıdan gelen sesleri duydu. Kim'le Shane sıkı bir rekabet halindeydi. Sesler, Claire'e kendini iyice dışlanmış hissettirdi.

"Kendine gel," diye kendi kendine söylendi ve gülümseyerek merdivene yöneldi.

Eve'in odasının karşısındaki gizli kapı bir çıt sesiyle açıldı ve Viktorya dönemi giysileri içindeki siyah beyaz bir kadın görüntüsü ortaya çıktı. Bu hayalete benzer kadın, Morganville dışında herhangi bir yerde olsa, Claire'i çığlık çığlığa kaçırtırdı.

Ama burası Morganville'di ve Claire, Ada'yı gayet iyi tanıyordu. "Ne var?" Ada parmağını dudağına götürerek susmasını işaret etti. İki boyutlu bir karton levhanın dönmesi gibi, ortada yok olup yeniden belirerek arkasını döndü ve hiçbir yere dokunmadan gizli kapının arkasındaki merdiveni çıkmaya başladı.

"Cidden mi?" diye iç çekti Claire. "Harika."

Ada'nın peşinden gitti. Kapı, arkasından aynı çıt sesiyle kapandı. Yukarıda, renkli camlı lamba, ortalığı gökkuşağına çevirmişti. Ada'nın görüntüsü eski, kırmızı, kadife kanepenin yanındaki duvar dibinde duruyordu. "Tamam, geldim işte," dedi Claire. "Ne istiyorsun?"

Ada yine ona o sinir bozucu sus işaretini yaptı. Ada akıllıydı ve insana benziyordu ama her şeye rağmen sonuçta bir bilgisayardı. Claire o koyu gri dudaklardaki acımasız gülümsemeden hiç hoşlanmıyordu.

Ada duvara dokununca, dokunduğu yerde bir geçit açıldı. Tüm kasabaya yayılan bu karanlık geçitleri Ada kontrol ediyordu. Claire sihirden bahsetmeyi sevmese de sihirli tünellere benzeyen kapılardı bunlar. Claire'in göre, her şey fizikle açıklanabilirdi. Claire geçidin nereye çıktığını hissetmeye çalışarak kaşlarını çattı; bir sonuç alamadı. Girişi fazlasıyla karanlıktı.

"Olmaz," dedi. "Hiç sanmıyorum. Kusura bakma."

Neden deli bir bilgisayardan özür dilediğini bilmiyordu. Ada arkadaşı değildi. Hatta Ada, kızdanhoşlanmıyordu bile. Ne var ki Myrnin'in buyruğu gereği Claire'in sözünü dinlemek zorundaydı.

Ada gülümsemeyi kesip omuz silkerek döndü ve geçide girdi.

Ve karanlıkta kayboldu. Birkaç saniye sonra geçitten gri bir el çıktı ve sabırsızca Claire'e gelmesini işaret etti.

"Hayır," dedi Claire kanepeye oturarak. "Mümkün değil. Bugün başıma gelmeyen kalmadı. Senin gariplikleri-ni de çekemem Ada."

Cep telefonunun sessizlikte yankılanan melodisi Claire'in kalbini yerinden hoplattı. Shane arıyordu.

"Shane mi?"

Ada'nın tuhaf, robotsu sesi duyuldu. "Myrnin'in sana ihtiyacı var. Hadi!" Ada öfkeliydi ama Myrnin'e sırnaşmadığı zamanlarda zaten hep öfkeliydi. Claire telefonunu kapatıp yüzüne düşen saçları üfledi ve karanlığa baktı. Myrnin'in laboratuvarı mıydı orası? Claire tanıyamıyordu. Myrnin bir vampir alışkanlığı olarak, ışıkları yakmayı sık sık unutabiliyordu.

"El feneri taşımaya başlasam iyi olacak," diye söylenirken, Claire'in aklına bir şey geldi. Kanepenin köşesinde renkli camlı, ayaklı bir lamba vardı. Claire ağır, cam avizeyi çıkarıp lambayı, fişi izin verdiğince çekti ve geçidin diğer tarafındaki karanlığa doğru eğdi.

Ada orada ellerini birleştirmiş, soğuk bir ifadeyle bekliyordu. Etrafında en az on tane albino beyazı vampir duruyordu. Aniden ortaya çıkan ışık, vampirleri irkiltti. Upuzun dişleri, keskin pençeleri vardı. Sıradan vampirlere benzemiyorlardı. Lağım fareleriydi bunlar. Karanlık köşelerde gezer, ışıktan kaçar, öldürmek için yaşarlardı. 'Başarısızlıklar', diyordu Myrnin onlara.

Ada, Claire'i o vampirlerin tam ortasına çekmek istemişti.

Claire korkuyla bağırıp geçidi zihniyle kapattı ve geri gelip gelmediğine bakmak için duvara dokundu. Geçidi kilitlemek mümkün olabilirdi. Claire güvenliği aktif hale

getirecek frekansı tutturmaya çalıştı. Karşıdan o tarafa geçmek isteyecekleri bir asma kilit gibi tutabilirdi.

En azından Claire öyle umuyordu.

Geçit kapanınca, lamba ortadan ikiye bölünmüştü. Claire elinde kalan ve elektriklenen lambanın yarısını yere atıp fişi bir tekmeyle prizden çıkardı ve yumruklarını sıkıp uzun uzun boş duvara baktı. Bir süre sonra da telefonunu çıkarıp Myrnin'i aradı.

"Beni merak etmen çok hoş," dedi Myrnin. "Neyse ki iyiyim."

"Bir sorunumuz var."

"Sahi mi? Göğsümdeki kazık hiç de öyle bir şeye işaret etmiyordu. Oliver'dan gömlek parası istemeliyim."

"Ada az önce beni öldürmeye çalıştı."

Myrnin bir an sessiz kaldı. Claire, patronunu, antikacıdan alınmışa benzeyen telefonun başında bir an için görür gibi oldu. "Anlıyorum," dedi Myrnin çok farklı bir ses tonuyla. "Emin misin?"

"Beni görmek istediğini söyledi ve aç bir vampir sürüsünün ortasına bir geçit açtı. Yani evet. Oldukça eminim."

"Vay vay vay. Onunla konuşacağım. Mutlaka bir yanlış anlaşılma olmuştur."

"Myrnin..." Claire gözlerini kapatıp beşe kadar saydı ve yeniden denedi. "O artık seni dinlemiyor. Anlamıyor musun? Kendi başına hareket ediyor. Bu da, kendine rakip gördüklerini ortadan kaldırması demek."

"Neden rakip görüyormuş?"

"Senin yüzünden," dedi Claire. "Benim öyle bir derdim yok ama o var sanıyor. Sen beni öldürmediğin için."

Claire, Myrnin'e aşık değildi ama onu biraz da olsa seviyordu. Myrnin deliydi, tehlikeliydi, bir vampirdi ama bazı güzel günlerinde, bunların hepsinden farklı bir şey oluyordu.

"Claire." Myrnin alınmış gibiydi. "Zekan hariç seni çekici bulmuyorum. Umarım bunun farkındasındır. Senden asla faydalanmaya kalkışmam." Bir an durup düşündü. "Aç değilsem tabii. Ama genel olarak kalkışmam."

"İçim rahatladı. Ama önemli olan Ada'nın bana ilgi duyduğunu sanması. Onunla daha çok ilgilenmen için yoldan çekilmemi istiyor."

"Tamam. Onunla konuşurum."

"Onun fişini çekmelisin, Myrnin."

"Neye dayanarak? Programlamasında bir hata olmuştur. Ben icabına bakarım." Bir an duraksadı, sonra devam etti. "Tabii bu esnada, senin yerinde olsam onun peşinden gitmezdim."

"Yok canım. Çok sağ ol."

"Teşekkür etmene gerek yok, hayatım. Kendine iyi bak. Michael'a konserinden keyif aldığımı iletiver."

"Orada mıydın?"

Claire onun gülümsediğini hissetti. "Hepimiz oradaydık, Claire. Bütün vampirler. Biz de eğlenmeyi severiz."

Claire yorum bile yapmadan telefonu kapattı.

Aşağıda oyun faslı sürüyordu. Anlaşılan Kim de Shane kadar iyi bir oyuncuydu. Claire hiç şaşırmadı ama iyice sinir oldu. Shane, Claire'in geldiğini farketmedi bile. Oyundaki karakteri zombileri tepelerken, kanepede elini kolunu sallayarak ona eşlik ediyordu.

Kim'in karakteri sıkı vücutlu, atkuyruklu, esmer, yarı çıplak bir kızdı ve topuklu ayakkabılarla dövüşüyordu.

Harika.

Claire merdivene oturup dizlerine sarıldı ve onları seyretti. Eve gitmiş, üstünü değiştiriyordu herhalde. Shane'le Kim baş başaydı.

Gözleri ekrandaki mücadeleden başka bir şey görmüyordu.

Claire'in sezgileri, söz konusu Michael olunca çok gelişmişti. Michael basamaklarda çıt çıkarmadı ama Claire, geldiğini anladı. Michael rock yıldızı halinden sıyrılmış, rengi atmış, gri bir tişört ve kot pantolon giymişti. Bir kıza bir oturma odasındaki manzaraya baktı ve Claire'in yanına oturdu. "Selam," dedi. "İyi misin?"

"Arabayla bize çarpmasaydın iyi olamazdım. Teşekkür ederim."

Michael utangaç bir tavırla gülümsedi. "Şey, esas plan o değildi. Onu durdurmaya çalışıyordum sadece. Bana gerçekten *çarpacağını* düşünmemiştim."

Claire, oğlanın sesindeki hüzne gülmemek için kendini zor tuttu. Michael'ın soğuk elini tutup sıktı. Michael da aynı şekilde karşılık verdi. "Ben hala planını başarılı buluyorum."

"Az kalsın senin ölümüne sebep olacağım, Amelie'nin arabasını ve kendi arabamı mahvettiğim kısımlar hariç mi? Evet, benim plan gibisi yoktur."

"Sana yeni bir araba verecekler mi?"

"Amelie vereceklerini söyledi."

"Eve çıkan bütün geçitleri kapattım," dedi Claire. "Ada tuhaflıklar yapıyor."

"Onun tuhaflıklar yapması normal değil miydi?"

"Bu kadarı normal değil."

"Öyle mi? Peki." Michael, Kim'le Shane'e baktı. "Kim yüzünden endişeli misin?" Claire kızı parçalamak ister gibi tırnaklarını ve dişlerini gösterdi. "Endişelenme. Kim onun tipi değil."

"*Ben* de onun tipi olduğumdan emin değilim." Claire kendini çocuk gibi hissedip dudaklarını ısırdı.

"Kim çok..."

"Evet, öyle." Michael sessizce basamaklardan indi ve Kim'e arkasından yaklaştı. "Kanını içmek istiyorum," diye fısıldadı Dracula aksanıyla. Kim irkilip çığlığı basınca, zombiler karakterini yedi.

"Adi herif!" diye bağırdı Kim, kumandayı bırakıp Michael'ın göğsüne vurarak. "Beni sabote ettiğine inanamıyorum!"

"Onun kaybetmesine göz yumamazdım," dedi Michael. Shane puan rekoru kırınca neşeli bir müzik başladı. "Ne de olsa onunla aynı evde yaşamak zorundayım."

Shane'le Michael coşkuyla tokalaştı.

"Beni cidden yendiğini mi iddia edeceksin?" dedi Kim. "Bu resmen hile."

"Evet," dedi Shane. "Aynen öyle iddia edeceğim." Oyundan çıkıp kumandayı bıraktı ve keyifle gerindi. "Of. Çok geç oldu. Senin gidecek bir yerin yok mu?"

Kim bir an incinmiş gibi bakınca, Claire'in içinde bir his uyandı. Acıma mıydı yoksa?

"Var," dedi Kim. "Evde beni Johnny Depp bekliyor. Gitsem iyi olacak. Eve nerede?"

"Gidiyor musun?" diye seslendi Eve merdivenin tepesinden. Claire'in yanından hızla geçerek merdivenden indi. "Gidemezsin! Prova yapmamız lazım!"

"Hayır, Shane doğru söylüyor. Geç oldu. Yarın yaparız. Common Grounds'ta buluşuruz. Saat üç nasıl? O saate kadar çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Eve. Hayal kırıklığından kurtulamamıştı. "Tamam, öyle yapalım. Akşam da takılmak ister misin? Sinemaya falan gideriz. Şey, Claire, sen de gelir misin?"

Harika. Claire artık resmen adet yerini bulsun diye çağrılan kişi olmuştu. "Sağol," dedi Claire. "Başka planlarım var."

"Cidden mi? Ne gibi?"

Claire Shane'e bakınca, oğlan yardıma koştu. "Benimle yemek yiyecek," dedi. "Yıldönümü gibi bir şey."

"Ya, gerçekten mi? Ne tatlı!" Eve ona parmak salladı. "Onu sakın chili yemeye götürme."

"Gerçek bir restorana gideceğiz. Masa örtüleri bile var. O kadar da gerzek değilim canım."

Claire, Kim'in bakışlarını görünce kızın şaka yapmadığını, Shane'den *gerçekten* hoşlandığını anladı. Hem de çok.

Acıyı görünce tanırdı.

"Eee," dedi Eve, Kim'e dönerek. "Sinemaya gider miyiz? Bir korku filmi buluruz belki."

Eve de, Claire'in gördüğü şeyi göremeden Kim hemen kendini toparladı. "Neden olmasın," dedi. "Farketmez. Sen seç. Kız filmi olmasın da."

Eve çok fena alınmıştı. "Ben? Kız filmi mi? Ağzını topla."

Kim gülerken, Eve onu kapıya kadar geçirdi. "Yıldönümü mü?" dedi Claire, Shane'e.

Shane kaşlarını kaldırdı. "Bazı şeyleri nasıl saydığına bağlı. Mutlaka bir şeyin dönümüne denk geliyordur. Muhtemelen, içimizden birinin ölümden kurtulmasının yıldönümüdür."

"Kendi adına konuş," dedi Michael. Kumandayı alıp oyunu baştan başlattı. "İnanamıyorum, neredeyse yeniliyordun."

"Dostum, bazen *sana* bile neredeyse yenilecek gibi oluyorum ben," dedi Shane, kanepedeki yerini alarak. "Başlat hadi."

7

Ertesi gün Claire derslerde hayalet gibi oturup bir sınava girdi (*A* aldı) ve öğlen vakti Myrnin'in laboratuvarına gitti. Laboratuvar düzenli ve temiz görünüyordu, ki bunların ikisi de mucize sayılırdı. Claire raflara gidip günlüklere bakmaya başladı. En yenilerini bulmaya çalışıyordu. Myrnin'in delilik dönemine denk geldiği için anlaşılması zor olanlardı bunlar.

Ama Claire meraklıydı.

Myrnin başında kocaman, siyah bir şapka ve boynundan ayak bileklerine kadar inen gösterişli, uçuk bir ceketle geçitten çıkıp geldiğinde Claire geçen yazın defterini inceliyordu. Myrnin ayrıca siyah deri eldivenler giymiş ve eline ejderha başlı bir baston almıştı.

Yakasında da *bunu okuyabiliyorsan, bir öğretmene teşekkür borçlusun* yazıyordu.

Tipik Myrnin, dedi Claire içinden ve tavşanlı terliklerin olmamasına şaşırdı.

"Bugün geleceğini bilmiyordum," dedi Myrnin, şapkasını, ceketini ve bastonunu askılığa asarken. "Burada karşılaşmamızın, yerçekimi gibi rastlantısal bir durum olmadığını tahmin ediyorum."

"Yerçekimi rastlantısal değildir."

"Sen öyle san." Masanın karşısına geçip deftere baktı ve başını eğip kapağı okudu. "Ah. En iyi çalışmalarımdan biri. Keşke ne anlattığını anlayabilsem."

"Kim diye bir kızla tanışıp tanışmadığına bakıyordum. Kim..."

Soyadı neydi bu kızın? Biri ona hiç söylemiş miydi? "Soyadını bilmiyorum. Gotik mi ne."

"Ha, o mu?" dedi Myrnin. Vampirin umursamazca tepki vermesi Claire'i mutlu etti. "Evet, Kimberlie bize yabancı değil. Arşiv için bazılarımızı kameraya kaydetmek istedi. Tarihimizin kalıcı bir kaydı olacak. Bildiğin gibi böyle şeylere önem veriyoruz. Çoğumuz kabul etti. Ona video tarihçisi diyorlar galiba."

"Sen kabul etmedin, değil mi?"

"Ben kendi tarihimi yazıyorum. Onu kameralı bir insana emanet edemem. Benim işim kağıt ve mürekkeple. Kağıt ve mürekkep her zaman var olacak, elektronik depolarsa bir gün tarih olacak."

"Vampirler onu tanıyor yani."

"Evet. Yaşlı vampirler onu evcil hayvanları gibi tutuyor. Ben hariç tabii. Ben evcil hayvan sevmem. Isırırlar. Ah! Neredeyse unutuyordum! Bob'u besleme zamanı." Myrnin

laboratuvarın başka bir köşesine koştu. Örümcek Bob'u orada tutuyordu muhtemelen.

Ya da araba tamircisi Bob'u. Claire, Myrnin'den her şeyi beklerdi. Gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, bugün aklı pek başında değildi. Claire tetikteydi.

Defteri kapatmak üzereyken kendisiyle ilgili bir şey gördü.

Yeni kız, demişti Myrnin el yazısıyla. *Claire. Ufak tefek ve kırılgan. Onu koruyacağıma kesin inanırlar. Onu yok etmek öyle kolay olacak ki...*

Claire tepeden tırnağa ürperirken, yazının kalanını okumak istemediğine karar verdi.

Claire, örümcek Bob'un plastik kutusuna öpücükler eşliğinde sinek koyan Myrnin'i kendi haline bırakıp arşive gitti.

Vampir arşivlerini ilk gördüğü anda -ki savaş zamanıydı ve arşivler, silah deposu olarak kullanılıyordu- Claire'in nefesi kesilmişti. Vampirlerin koleksiyon meraklısı olduğuna şüphe yoktu. Tarihe çok düşkünlerdi. Görünüşe bakılırsa ıvır zıvıra da düşkünlerdi çünkü arşiv kategorilenmemiş ve muhtemelen asla kategorilenmeyecek ıvır zıvırla doluydu. Ne var ki üst katlar muhteşemdi. Kütüphane göz kamaştırıyordu. Bir bölüm, içinde vampir geçen bütün kitaplar, dergiler ve broşürlerden oluşuyordu. Her şey isim sırasına göre dizilmişti.

Bunlardan başka, vampirler altı kat dolduracak kadar, her dilde yazılmış tarih kitabı almış ya da çalmıştı. İnsanın

dokunmaktan korkacağı antika parşömenler ve Amelie'nin Roma döneminden kaldığını söylediği birkaç tane de balmumu tablet vardı.

Görsel/işitsel kısım yeniydi ama 1900'lerin başında çekilmiş sessiz film örneklerinden DVD'lere kadar her şeyi içeriyordu. Yine çoğu vampirlerle ilintiliydi ama hepsi değil. Yığınla da tiyatro ve nedense müzikal kostümü vardı.

Claire dijital video çekimlerini bilgisayar bölmesinde buldu. Vampirlerin adına ve... Doğum tarihi mi? Vampir olma tarihi mi? Ne deniyordu acaba? Her neyse, adlarına ve ısırılma tarihlerine göre dizilmişti.

En yenisi Michael Glass'tı.

Claire video oynatıcıyı açınca, Michael ekranda belirdi. Kendini rahat hissetmediği belliydi. Sahnede olmakla aynı şey değildi belli ki. Kim'in sesi kamera arkasından durmasını söyleyene kadar, Michael yaka mikrofonunu kurcalayıp durdu. Çekimi kabul ettiğine pişman görünüyordu. İlk sorular sıradandı. İsim, yaş, ölüm yaşı, gerçek doğum yeri.

Sonra, "Nasıl vampir oldun?" dedi Kim.

Michael cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü. "Tamamen aptallık."

"Öyle mi? Anlatsana."

"Morganville'de büyüdüm. Kuralları biliyordum. Tehlikelerin farkındaydım. Ama koruma altında büyüyünce insan dikkatsizleşiyor. On sekizime yeni girmiştim. Annemle babam kasabadan ayrılmıştı. Annem hastaydı, kanser

tedavisi görmesi gerekiyordu. O yüzden tek başınaydım. Evi satıp hayatıma devam etmek istedim."

"Nasıl gitti?"

Michael gülümsemedi. "Umduğum gibi değil. Dikkatsiz davrandım. Eve bir talip çıktı. Kasabaya yeni gelmişti. Vampir olduğu hiç aklıma gelmedi. Ama kapıdan girer girmez anladım."

Michael başını iki yana salladı. Kim gırtlağını temizledi. "Kim olduğunu sorsam..."

"Oliver," dedi Michael. "Kasabadaki ilk gününde beni öldürdü."

"Vay be. Fena olmuş. Ama hemen vampir olmadın, değil mi?"

"Olmadım. Öldüm. Daha doğrusu onun gibi bir şey. Öldüğümü hatırlıyorum, derken ertesi gece oluverdi. Aradaki hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Bir şeyim yoktu. Boynumda yara falan da yoktu. Rüya gördüğümü sandım. Sonra evden çıkmaya çalışınca..."

"Ne oldu?"

"Duman gibi dağıldım. Çok geç olmadan geri döndüm ama birkaç denemeden sonra dışarı çıkamadığımı anladım. Hangi kapı olursa olsun, ne kadar denersem deneyeyim. Artık kendim değildim." Michael'ın gözlerinden hüzün taşıyordu. "Bu da yeterince kötüydü ama sonra sabah oldu."

"Sonra?"

"Öldüm," dedi Michael. "Yeni baştan. Hem de acı çekerek."

Claire videoyu kapattı. Bunları dinlemesi, Michael'ı bu kadar korunmasız görmesi uygunsuzdu. Michael hep, bunları umursamıyormuş gibi konuşurdu. Claire, Michael'in yaşadıklarından ne kadar etkilendiğini yeni anlıyordu. Evin dışında da yaşayabilsin diye Amelie onu gerçek bir vampir yaptığında, Michael'ın neler hissettiğini duymak istememişti.

Zaten gereğinden fazlasını biliyordu.

Yaklaşık yirmi tane daha çekim vardı. Claire bir anlık tereddütten sonra videolardan birine çift tıklamadan duramadı.

Kamera zum yaptı, odağını buldu ve ışıklar yandı. "Lütfen bize adınızı, vampir olduğunuz tarihi, doğum yerinizi ve ölüm yaşınızı söyleyin." Kim'in sesi bu kez gergin geliyordu. Claire'in şahit olduğu o ukalalıktan eser yoktu. "Lütfen."

Oliver kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturarak arkasına yaslandı. "Oliver. Soyadımı izninizle kendime saklayacağım. 1658'de vampir yapıldım. Doğum yerim Huntingdon, Cambridgeshire, Doğu Anglia, İngiltere. 1599. Anlaşıldığı üzere, dönüştüğüm genç adamdan daha yaşlıydım."

"Sizin seçiminiz miydi?"

Oliver gözünü kameradan ayırıp Claire'i bile ürpertecek kadar uzun bir süre Kim'e baktı. "Evet. Ölüyordum. Gücümü elimde tutmak için tek şansım vardı. Şeytanla anlaşma yapınca, gücüm elimden alındı. Eski hayatımı kaybedip yenisini elde etmiş oldum."

"Sizi kim dönüştürdü?"

"Bishop."

"Ya. Bishop'la ilgili bir şey söylemek ister..."

"Hayır." Oliver alev alev gözlerle birden ayağa kalktı ve mikrofonu çıkardı. "Yeter. Geçmiş geçmiştir. Daha fazla kurcalamaya gerek yok."

Kim'in sesi zar zor duyuluyordu. "Ama onu öldürdünüz, değil mi? Amelie'yle birlikte."

Oliver'ın gözleri kırmızı oluklara dönüştü. "Senin hiçbir şeyden haberin yok, küçük kız. Dua et olmasın da..."

Oliver kamerayı devirdi, Kim bağırdı ve görüntü sona erdi.

Bu kadar.

"Eğleniyor musun?" dedi Oliver. Claire bir an sesin bilgisayardan geldiğini sandı ama yanılıyordu. Yavaşça arkasına baktı. Oliver küçük odanın kapısında, duvara dayanmış duruyordu. Common Grounds logolu tişörtünü ve kargo pantolonunu giymişti. Beş yüz yaşında bir vampire hiç benzemiyordu. Bir kulağında barış sembollü bir küpe bile vardı.

"Tarih çekimlerini merak etmiştim, o kadar. Özür dilerim." Claire bilgisayarı kapatıp ayağa kalktı. "Beni yine öldürmeye çalışacak mısın?"

"Neden? Hazırlanmak mı istiyorsun?"

"Başıma gelecekleri bilmek isterim."

Oliver gülümsedi. "O lükse hepimiz sahip olamadık ama hayır. Hanımımdan azar işittim. Senin kılına bile

dokunmayacağım, Claire. Yalvarsan yakarsan bile dokunmayacağım."

Claire yavaşça kapıya doğru ilerledi. Oliver giderek genişleyen bir gülümsemeyle onu izledi ama Claire'in geçmesine izin verdi.

Claire dönüp bakınca Oliver'ın bilgisayarın başına oturduğunu gördü. Video tekrar başladı. Oliver küfretti. Sesler kesildi.

Sonra bilgisayar yerinden sökülüp yeri boyladı. Claire metrelerce ötesindeki camın zangırdadığını duydu.

Birileri kameradaki görüntülerinden memnun kalmamıştı.

Claire koşmaya başladı. Bir kitap yığınından sola, Almanca bölümüne doğru döndü. Çıkışa yaklaşırken...

Kendini Kim'in tepesinde buldu. Kim yerde oturmuş, evrenin sırlarını okuyormuş gibi telefonuna bakıyordu.

"Hey!" dedi Kim, Claire halıya yuvarlanırken. Kim'in bacaklarından kurtulup kıç üstü yere oturdu.

"İyi misin?"

"İyiyim," dedi Claire, kalkıp üstünü başını silkelerken. "Ne yapıyorsun burada?"

"Araştırma," dedi Kim.

"*Almanca mı?*"

"Kitaplara bakıyorum dedim mi ben? Gerçi Almancam var. İstesem okurum."

"Gerçekten mi?"

Kim sırıttı. "Bir tek küfürleri biliyorum. Bir de Berlin'de zor durumda kalırsam diye, lavabonun yerini sormayı biliyorum. O ses neydi?"

"Oliver kendisiyle yaptığın çekimi gördü."

Kim'in gülümsemesi yüzünde dondu. "Bilgisayarımı parçaladı, değil mi? Birden Hulk'a dönüşmüş olmalı."

"Mutlu olmadı."

"Olmadı," dedi Oliver köşede belirerek. Gözlerinde hala kırmızı ışıltılar vardı ve kemikli ellerini yumruk yapmıştı. "Hayır, Oliver hiç mutlu olmadı. Bana çekimi sildiğini söylemiştin."

"Yalandı," dedi Kim. "Ben senin çalışanın değilim, ahbap. Konsey bana bir görev verdi, ben de onu yapıyorum. Bana bir bilgisayar borçlusun. Laptop olsa fena olmaz."

Kızdaki aşırı sakinliği Oliver da farketmişti. "Tek kopyası o değildi."

"Dijital çağdayız. Bu acımasız dünya, bilgisayara indirilebilir kopyalarla dolu."

"Hepsini bana getireceksin."

"Yok ya," dedi Kim. "Hiç sanmam. Artık kabullensen iyi olur çünkü bu Amelie'nin projesi. Hem fazla ileri de gitmedik. Bana, 'hala yatağıma işiyorum' falan gibi utanç verici bir şey anlatmadın ki. Aş bunları artık." Kim kolundaki kocaman saate bakıp ayağa kalktı. "Gitme vakti geldi. Yarım saat sonra provam var. Senin de var, Mitch. Alınma, oldu mu?"

Oliver bir şey söylemeyince, Kim omuz silkip dışarı çıktı.

"Ondan hiç hoşlanmıyorum," dedi Claire.

"Sonunda ortak bir noktamız oldu," dedi Oliver. "Ama bir konuda haklı. Provaya yetişmeliyim.

Bu, kulağa çok normal geliyordu. Oliver'ın yaptığı çoğu şeyden daha normal. Claire'in içi biraz rahatladı. "Oyun nasıl gidiyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Yüz yıldır sahneye çıkmadım ve kadın başrollerini Eve'le Kim'in alması bana hiç güven vermiyor."

"Yüz yıl mı? En son ne oynadın ki?"

"Hamlet."

Tabii ya.

Provanın nasıl geçtiği Claire'in umrunda değildi. O, Monica'yla buluşmak üzere Common Grounds'a gitti. Hiç değilse biraz para kazanacaktı.

"Para peşin," dedi, belediye başkanının en sevdiği -ve tek- kız kardeşinin karşısına otururken. Monica saçına hoş bir şey yaptırmıştı. Kakülleri büklüm büklüm yüzüne düşüyordu. İlk kez yalnızdı. Gina ve Jennifer kahve getirip götürmek için bile orada değildi.

Monica, Claire'e pis pis bakıp pahalı çantasına uzandı ve pahalı cüzdanını alıp elli dolar çıkardı. "Değse iyi olur," dedi. "Dersten gerçekten nefret ediyorum."

"Bırak öyleyse."

"Bırakamam. Ana dalım için zorunlu."

"Hangisi o?"

"İşletme."

"Neresinden başlayalım? Seni en çok zorlayan kısım hangisi?"

"Öğretmen. Haber vermeden sınav yapıp duruyor." Monica sırt çantasından birbirine zımbalanmış üç deste kağıt çıkardı. Notlar yeşil kalemle yazılmıştı. Öğretmen bir yerlerde, kırmızının öğrencileri rahatsız ettiğini okumuştu muhtemelen. Claire'e göre, bu nottan sonra Monica'nın notun rengini düşünecek hali kalmazdı.

"Of of of," dedi sayfaları çevirirken. "Ekonomiden hiç çakmıyorsun yani."

"Sana elli doları zaten bildiğim şeyleri söyle diye vermedim," dedi Monica. "Evet. Bu dersi sevmiyorum ve anlamıyorum ama geçmek zorundayım. Bana elli dolar edecek geçer bir not ver."

"Şey. Ekonomi, oyun teorisi gibidir ama işin içinde bu sefer para var."

Monica onun yüzüne boş boş baktı.

"Paramı geri ver."

Ama Claire'in o paraya ihtiyacı vardı. Monica'ya konuları anlayacağı şekilde anlatıp formülleri ezberlemenin ve kullanmanın yollarını gösterdi. Çok geçmeden de etrafları, dinleyip not alan öğrencilerle doldu. Claire bundan memnun oldu ama Monica öğrencilerden zorla adam başı beş dolar aldı ve dersi bedavaya getirdi.

Yine de Claire için karlı bir öğleden sonra olmuştu. Hem öğretmek -Monica'ya bile olsa- onu hep mutlu ederdi.

Shane eve yürürken ona eşlik etmeye gelince daha da mutlu oldu.

"Selam," dedi Shane. "Günün nasıl geçti?"

Claire ne cevap vereceğini bir süre düşündü. "Fena değil." O ana kadar kimse ölmemişti. Morganville'de buna güzel bir gün denirdi. "Monica özel ders için bana elli dolar verdi." Shane elini kaldırdı, Claire zıplayıp çak yaptı. "Seninki nasıl geçti?"

"Koca bir bıçakla et doğradım. Tam bir erkek gibi."

"Etkilendim."

"Elbette etkileneceksin. Yıldönümümüze gelince..."

"Yıldönümümüz falan değil!"

"Ama Kim'e öyle dedim. Sana da güzel bir restoran sözü verdim."

"Masa örtülü," dedi Claire. "Masa örtülerini çok iyi hatırlıyorum."

"Sonuç olarak seni dışarı çıkaracağım. Tamam mı?"

"Sanmıyorum. Yüzüm yeni iyileşmeye başladı. Boğazım mosmor. Restorandaki insanların, bana şiddet uyguladığını sanıp bize bakmalarını hiç istemem. Bu halde yemeğin keyfini de çıkaramam."

"Çok düşünüyorsun."

Claire Shane'in elini tuttu. "Muhtemelen."

"Peki o zaman. Benim odamda, güzel, temiz bir peçeteyle servis edilecek bir sandviçe ne dersin?"

"Çok romantiksin."

"Odamda diyorum."

Common Grounds'tan iki sokak ötedeydiler. Evin yolunu yarılamışlardı ki sokak lambaları birer birer sönmeye başladı. Henüz karanlık çökmemişti ama ufukta güneşin son ışıkları da yok oluyordu.

"Claire?" Etraflarına baktılar. Claire tehlike sinyalleri alıyordu.

"Bir şeyler oluyor," dedi Claire. "Bir şey yaklaşıyor."

Bir şey, karanlıktan üstlerine koşuyordu. Shane, Claire'in önüne geçti. Bir vampirdi bu. Kırmızı gözlü, dişleri ortada, üstü başı kan içinde bir vampir.

Bir anlık dehşetten sonra Claire vampiri tanıdı. Vampirin üstünde onu son gördüğü zamanki yırtık pırtık paçavralar vardı. Morley, mezarlıkta Amelie'ye tuzak kuran vampir.

Claire'i görünce nefes nefese konuştu. "Hanımefendi, hanımınıza deyin ki..."

Claire'e doğru sendeleyince, Shane vampiri itti. Morley kaldırımın dibine yuvarlanıp büzüldü.

Korkuyordu.

"Tamam, sorun yok," dedi Claire, Shane'in kolunu tutarak. Morley'nin kanlı bedeninin yanına çöktü. "Bay Morley? Ne oldu?"

"Zorbalar," diye fısıldadı vampir. "İşkenceciler. Zebaniler." Bir an irkilip kulak kesildi ve acı içinde ayağa kalktı. Claire ne olur ne olmaz diye geri çekildi ama Morley ona bakmadı bile. "Geliyorlar. *Kaçın.*"

Evet, bir şey geliyordu. Morley bir vampire göre çok yavaş bir hızla kaçtı. Uzaktan ayak sesleri ve coşkulu haykırışlar geliyordu.

Birkaç saniye sonra ortaya çıktılar. Çoğu Shane'den büyük olmayan altı genç. İkisi TPÜ ceketi giymişti. Hepsi sarhoştu ve bela arıyordu. Silahlıydılar; beyzbol sopaları, levyeler, kazıklar. Claire'le Shane'i görünce durup o tarafa geldiler.

"Hey!" diye bağırdı içlerinden biri. "Bu taraftan kaçan bir ihtiyar gördünüz mü?"

"Neden? Size ne yaptı? Çantanızı mı çaldı?" dedi Shane. Claire tırnaklarını onun koluna geçirdi ama Shane onu takmadı. "Aptal herifler. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

"Sokakları temizliyoruz," dedi bir başkası, elindeki sopayı sallayarak. "Birileri bu işi yapmalı. Polisler yapmıyor."

"Onun bir çocuğu öldürdüğünü duyduk," dedi ilki. Claire'in görebildiği kadarıyla en ayıkları oydu. Aynı zamanda da en acımasızları. Claire, adamın Shane'e bakışından hiç hoşlanmadı. "Oyun parkında onun kanını içmiş. Bunu yanına bırakamayız. Cezasını çekecek."

"Kanıtınız var mı?"

"Kanıtına başlatma şimdi. Bu canavarlar yüz yıldır bizi katlediyor. Onları yakalayıp unutamayacakları bir ders veriyoruz." Gülüp cebinden bir şey çıkardı ve Shane'in ayaklarının dibine attı. Claire yerlere saçılan şeyin ne olduğunu ilk bakışta anlayamadı.

Dişler. Kökünden çekilmiş vampir dişleri.

"Yolunuz açık olsun," dedi Shane. "Bu tarafa gitti." Morley'nin gitmediği yönü işaret etti. "Aferin size."

"Sen Collins'sin değil mi? Baban büyük adamdı. Hep bizim yanımızdaydı."

Claire'in bildiği kadarıyla Shane'in babası, kendi oğlunu bile düşünmeyen pisliğin tekiydi. Frank Collins'in Morganville'de bir kahramana dönüşmesi mide bulandırıcıydı.

"Sağ ol," dedi Shane. Sakindi. "Ben kız arkadaşımı eve götürüyorum."

"O mu? O da onlardan biri. O da Renfield[1]'lardan biri. Vampirlere uşaklık ediyor."

"Vampirlerden bir farkı yok," dedi bir başkası.

"Bishop için çalıştığını duydum," dedi bir üçüncüsü. Levyesini omzuna koymuştu. "Onun ölüm fermanlarını götürüyormuş. Nazi işbirlikçileri gibi."

"Yanlış duymuşsunuz," dedi Shane. "O benim kız arkadaşım. Geri çekilin."

"Bir de ondan duyalım," dedi sürü lideri, gözlerini Claire'e dikerek. "Vampirlere mi çalışıyorsun, söyle."

Shane kıza uyaran gözlerle baktı. Claire derin bir nefes aldı. "Kesinlikle."

"Lanet olsun," dedi Shane. "Peki. Koş o zaman."

Birden koşmaya başlayarak çeteyi hazırlıksız yakaladılar. Alkol çetedekileri yavaşlatıyordu. Kimi kovalayacakları konusunda da -vampiri mi, insanları mı- tartışmaya daldı-

1 *Dracula*'da Dracula'ya yardım eden bir karakter. (Ç.N.)

lar. Shane koşarken, Claire'i de kolundan çekiyordu. Sokak lambaları söndüğü için Claire kaldırımı ve yoldaki engelleri görmekte zorluk çekiyordu.

Arkalarından bir haykırış yükseldiğinde neredeyse bir bloğu aşmışlardı. Çete peşlerindeydi.

"Haydi," dedi Shane onu daha hızlı çekerek. Claire bir kitap kurduydu, sporcu değil. Bacakları da Shane'inkilerden çok daha kısaydı. "Hadi, Claire! Yavaşlama!"

Claire'in ciğerleri yanıyordu. *Daha fazla egzersiz yapmalıyım*, dedi içinden. *Kendime not, biraz depar çalış.*

Sırtına bir şey çarpınca Claire dengesini kaybedip kaldırıma kapaklandı. Shane bağırarak durdu ve onu korumak için arkasına döndü. Birkaç saniye içinde çete tepelerindeydi. Claire, Shane'in birinin elinden sopasını aldığını ve bir diğerinin hamlesinden kaçtığını gördü.

Bir gölge Claire'in yanına geldi. Üç metre gibi görünen bir adam, beyzbol sopasını kaldırmış, Claire'in başını hedef alıyordu.

Claire adamı bacaklarından tutup bütün gücüyle çekti. Hayretle haykıran adam, gerisin geri yere düştü. Claire küt diye yere çarpan sopayı alıp ayağa kalktı. Shane sopasıyla kendini koruyor, gerektiğinde bir iki kol bacak kırmaktan çekinmiyordu. Claire'in tek yapması gereken, tehditkar görünmeye çalışarak beklemekti.

Birkaç saniyede her şey sona erdi. Sürüye bu kadarı yetmişti. Son adam da yerden kalkıp kaçarken, Claire tir tir titreyerek beklemeye devam ediyordu.

Shane sopayı bırakıp iki eliyle onu omuzlarından tuttu. "Claire, yüzüme bak. İyi misin? Hiç darbe aldın mı?"

"Hayır." Dizleri ve avuçları sıyrılmıştı ama bir şeyi yoktu. "Tanrım. Bizi öldüreceklerdi. *İnsanlar* bizi öldürecekti. Benim yüzümden."

"Bir önemi yok," dedi Shane, alev gibi dudaklarıyla kızı alnından öperek. "Kimi görseler dalaşacaklardı. Vampir hikayesi bahane. İyi iş çıkardın, Claire."

"Tek yaptığım elimde sopayla dikilmekti."

"İyi dikildin demek ki." Kolunu Claire'in beline attı ve iki sopayı da omuzladı. "Hadi eve gidelim."

Eve döndüklerinde önce Michael'a, sonra Eve'e, ardından da Kurucu'ya hesap vermek zorunda kaldılar. Claire'e kalsa hemen polisi arardı ama Michael, Amelie'nin de bir şeyler sormak isteyebileceğine karar vermişti.

Michael haklı çıktı çünkü telefon kapanır kapanmaz psişik bir akım evi dalga dalga sardı. Claire geçitlere koyduğu kilitlerin hareket ettiğini ve kapıların açıldığını hissetti.

Amelie geliyordu.

Michael da hissediyordu. Claire'le ikisinin evle bağı, Shane'le Eve'inkinden güçlüydü anlaşılan. "Amma hızlı oldu," dedi Michael. "Yukarı çıksak iyi olacak."

"Yukarı nereye?" diye sordu Shane kaşlarını çatarak.

"Amelie'ye," dedi Claire iç çekerek. "Sıcak bir banyo yapmayı umuyordum."

Dördü birden gizli odaya çıktı. Renkli camlı lambalar -köşedeki uzun olan dışında- duvarları aydınlatıyordu ama nasıl oluyorsa Amelie karanlıktaydı. Kurucu, kemik gibi beyaz ve sert görünüyordu. Üstünde bembeyaz giysiler vardı ve dudakları maviye çalıyordu. Gözleri griden çok gümüşü andırıyordu. Ismarlama ceketinin altındaki gömleğin metalik parıltısı, dudaklarına vuruyor olmalıydı.

Claire, son zamanlarda evinden nadiren çıktığı halde, kadının neden şık giyinme zahmetine girdiğini anlayamıyordu. Herhalde uzak geçmişteki yetişme tarzı, kusursuz görünmeyi mecburi bir alışkanlık haline getirmişti.

Amelie, çetelerin vampirlerin peşine düştüğü haberini sakince karşıladı. Ellerini birleştirmiş, soğukkanlı bir tavırla oturuyor, Shane'le Claire'in başına gelenleri dinlerken, yüz ifadesinden hiçbir şey yansıtmıyordu. Claire gördüğü dişlerden bahsedince yüz ifadesi değişti ama hisleri yine belirsizdi. Tiksinti ya da acı olsa gerekti. "Bu kadar mı?" diye sordu Amelie. Sesi sanki uzaklardan geliyordu. "Ya Morley? Onun nereye gittiğini gördünüz mü?"

"Görmedik," dedi Claire. "Yaralıydı. Kötü yaralanmışa benziyordu."

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Amelie, kalkıp yürümeye başlayarak.

"Neden korkuyordun?" diye sordu Michael. Kollarını göğsünde birleştirip duvara dayanmış, ciddi bir ifadeyle Amelie'ye bakıyordu. "Kontrolü kaybetmekten mi?"

Amelie kırık lambaya kaşlarını çatarak baktı ve elini metal yüzeyde gezdirdi. "Fazla hoşgörü gösterirsem, insanların misilleme korkusunu unutacaklarından," dedi. "Morganville'deki her kuralın bir sebebi vardı. Güçlü azınlığı güçsüz çoğunluktan korumaya yarıyorlardı. Bir dev bile yeterince böcek sokmasıyla ölür."

"Kurallarınız o işe yaramıyordu," dedi Shane. "Ceza görmeden insan öldürmenizi kolaylaştırıyordu."

Amelie Shane'e soğukça baktı. "Başka olaylar da rapor aldım. Şimdi anlattığınız kadar ciddi değillerdi. Anlaşılan bu çeteler giderek cüretkarlaşıyor. Durdurulmaları gerek."

"Morley'nin bir çocuğu öldürdüğünden bahsettiler," dedi Shane. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

"Doğru olduğunu hiç sanmam." Amelie birkaç saniye oğlanın yüzüne baktı, sonra yürümeyi sürdürdü. "Bir çocuğa bir şey olduğunu duymadım. İnsan ya da vampir, böyle bir şey herkesin kuralına kesinlikle aykırı, biliyorsunuz. Hiç yaşanmayacağını iddia edemem ama bazen insanların içinde de yaşanıyor, değil mi?"

"Belki. Neden Morley'i suçladılar ki?"

Amelie omuz silkti. "Sadakat göstermeyen tüm vampirler gibi Morley de kolay bir hedef. Morley bir süredir zor koşullarda, tek başına yaşıyor. İnsanların, en zayıflardan intikam almasında şaşılacak bir şey yok. Başka kasabalarda da evsizler hedef alınıyor, değil mi?"

"Bu konuda bir şey yapmayacak mısın?" diye sordu Claire.

"Kanunlar var. Yürürlüğe konulacaklarını tahmin ediyorum. Bu çeteler yakalanıp cezalarını çekene kadar bütün vampirleri dikkatli olmaları yolunda uyaracağım." Hafifçe gülümsedi. "Meşru müdafaa konusunda özgür olduklarını da hatırlatacağım tabii. Bu şekilde bazı sorunlar hızla çözülecektir."

Claire bundan o kadar da emin değildi. Morley ve vampirleri, Amelie'ye saldırganca yaklaşmıştı. Oliver da kadının tahtına göz dikmişti. Şimdi bir de bela arayarak etrafta dolanan insanlar vardı. Amelie de her şeyle bağlantısını koparmış gibi görünüyordu.

Morganville'i bir arada tutmak için ne kadar çabalasalar da kasaba o kadar dağılıyordu.

"Sizi yeterince dinledim," dedi Amelie. "Gidebilirsiniz. Hepiniz."

Kendisinin gitmeye niyeti yokmuş gibi volta atmayı sürdürdü. Diğerleri merdivenden inerken, Claire geride kalıp bekledi. "İyi misin?"

Amelie durdu ama ona bakmadı. "Elbette," dedi. "İyiyim. Canım sıkkın ama iyiyim. Neden sordun?"

İki gün önce kendini öldürmeye çalıştığın için olabilir mi? Claire bunu dillendirmenin akıllıca olacağını sanmıyordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı diye sordum."

Amelie bu sefer dönüp kıza baktı. Üstelik bakışlarında insansı bir sıcaklık vardı. "Teşekkürler." Her zamanki haline dönen vampirin yüzü yine buzdolabından farksızlaştı. "Yapabileceğin hiçbir şey yok, Claire. Hiçbirinizin elinden bir şey gelmez. Git artık."

Bu sonuncusu bir rica değildi. Claire söz dinledi. Merdivenin dibinde bekleyen Shane, kızı görünce rahatladı. "Bir daha bunu yapma."

"Neyi?"

"Şu an onda bir farklılık var. Farkında değil misin? Ona yardım etmeye çalışma. Sadece dön ve git."

Claire bilekliğine vurdu. "Bana değil ona söyle."

Shane onu merdivenden çekip gizli kapıyı kapattı. Michael ve Eve el ele alt kata iniyordu. "Geç oluyor," dedi Shane. "Gidecek misin, kalacak mısın?"

"İkisinden biri olmak zorunda mı? Bir saat kalıp sonra gitsem?"

"Bana uyar," dedi Shane kızın elini tutarak. "Sana bir sürprizim var."

Sürpriz, odasını temizlemiş olmasıydı. Rastgele birkaç şeyi kaldırmamış, gerçekten temizlemişti. Her şey yerine yerleştirilmiş, yatak toplanmıştı. Ama... "Eve'e ne verdin?"

Shane incinmiş gibi baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Doğru söyle. Odanı temizlesin diye Eve'le pazarlık yapmışsın."

Shane utangaç, iç çekti. "Biraz paraya ihtiyacı varmış. Ama iyi olmuş, değil mi? Etkilenmedin mi?"

Claire gülmemek için kendini zor tuttu. "Evet, bir erkeğin temiz bir oda için para vermesinden çok etkilendim."

"Sen etkilendiğin sürece değer." Shane yatağa atlayıp Claire'e yer ayırdı. Claire de yatağa, onun kollarının arası-

na uzandı ve başını göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinledi. *Eve bunu özlüyor mu acaba?* diye düşündü birden.

"Hey," dedi Shane onu gıdıklayarak. Claire kıvrandı. "Düşünmek yok. Burası düşünmeme bölgesi."

"Elimde değil."

"Dikkatini dağıtmak zorundayım o zaman."

Claire, 'Lütfen, hiç durma,' diyecekti ki Shane onu öpmeye başlamıştı bile. Shane'in ellerini belinde hissedince, kanı ısınıp vücudunun her köşesine akın etti.

Eve gitme düşüncesini aklına getirebildiğinde, aradan iki saat geçmişti. Orada, Shane'in kollarında sonsuza dek kalma isteğine karşı koymak çok zordu ama Claire, verdiği sözü tutmak zorundaydı.

Shane de bunun farkındaydı. Parmaklarıyla Claire'in yüzüne düşen saçları geriye attı ve onu alnından öptü. "Gitmelisin," dedi. "Yoksa annenler baltalar ve meşalelerle kapıya dayanır."

"Üzgünüm."

"Ben de. Anahtarları getireyim." Shane yataktan kalktı. Tişörtünü giyerken teni ışıldıyordu. Claire ise oğlanı tutup kendine çekmemek için kendi kendisiyle mücadele ediyordu. "Ve bir an önce giyinmelisin. Bana öyle bakmaya devam edersen hiçbir yere gidemeyiz."

Claire pantolonuyla tişörtünü alıp giyerken, aynadaki yansımasını gördü. Shane'in odasında ilk kez aynayla arasında dağınıklıktan kaynaklanan bir engel yoktu. Farklı görünüyordu. Yetişkin gibi. Mutluydu, capcanlıydı, inek bir öğrenciye hiç de benzemiyordu.

Shane bana iyi geliyor, dedi içinden ama tuhaf bulur diye bunu Shane'e söylemedi.

Shane onu annesiyle babasının -yoksa Claire'in mi demeliydi?- evine götürmek için Eve'in arabasını ödünç aldı. Tam gece yarısı olduğunda Claire, odasının penceresinden büyük, siyah arabanın uzaklaşmasını seyrediyordu.

Annesi kapıyı çaldı. Claire annesiyle babasının kapı çalışlarını ayırt edebiliyordu. "Gir!"

Annesi ses etmeyince, Claire dönüp kadına baktı. Annesi yorgun ve endişeliydi. İyi uyuyamıyordu muhtemelen.

"Sana ayırdığım tabağın buzdolabında olduğunu söylemek istedim. Günün iyi geçti mi?"

Claire annesine, kendisinin deli olduğunu düşündürmeden nasıl bir yanıt verebileceğini bilemedi. "İyiydi," dedi sonunda. Boynuna sardığı şalın, giderek renk değiştiren morlukları gizlediğini umuyordu.

Annesi bunun gerçek bir cevap olmadığını biliyordu ama yine de başını salladı. "Kendini koruduğun sürece sorun yok." Bunu vampirlerden çok Shane'i düşünerek söylemişti. Claire gözlerini devirdi.

"Anne."

"Ben ciddiyim."

"Biliyorum."

"O zaman bana aptalmışım gibi bakma. Senin incinmenden korkuyorum. Shane'in iyi niyetli olduğundan şüphem yok ama sen daha çok..." Daha uygun bir sözcük aradı ama bulamadı. "Küçüksün."

"Bu konuşma başladığında o kadar küçük değildim."

"Claire."

"Özür dilerim." Esnedi. "Yorgunum."

Annesi sarılıp onu öptü. "Öyleyse uyu haydi. İyice dinlen."

Ertesi gün alarm zili çalmadığı ya da bir ara uyanıp kapattığı için, Claire ilk dersi kaçırdı. Saat onda uyandığında mutlu ve enerji doluydu. İyi uyuduğundan olabilirdi ama Claire hiç sanmıyordu.

Shane'in ışığı aydınlatıyordu onun gününü.

Kampüse kadar neşeyle yürüdü. Güneş sokakları ısıtıyor, serin bir esinti taze çimen kokuları taşıyordu. Ağaçlar yeşermiş, bahçeler çiçeklenmişti.

Claire o kadar iyi bir günündeydi ki kamerasıyla Kim'i görünce bile irkilmedi.

Sayılır.

Kim, her zamanki gibi kıza dikkat etmedi. TPÜ ceketli bir çocuğun futbol topuyla verdiği pasları çekiyordu. Kim, her dediğine gülen çocuğun etrafında bir tur atıp çocuğa el salladı ve bir meşe ağacının altında oturan kızlara yöneldi.

Onu sevmeyen bir tek ben miyim gerçekten?

Görünüşe bakılırsa öyleydi.

Claire'in telefonunun çalmasıyla, Kim'in kızı farketmesi aynı ana rast geldi. Claire kıza -ve kamerasına- arkasını dönüp kimin aradığına bakmadan telefonu açtı. "Alo?"

"Alo, *sürtük*." Monica. "Neredesin?"

"Pardon?"

"Kampüste misin?"

Claire, İngilizce binasından çıkan kalabalığa yol vermek için kenara çekildi. "Şey, hayır. Bana neden sürtük dediğini söyler misin?"

"Yanlış söyledim. Sen *yalancı* bir sürtüksün. Zil sesini duyabiliyorum!" Ders saatinin bittiğini bildiren zili kast ediyordu. Nedense zil bir Noel melodisi çalıyordu. Biri melodiyi değiştirmeyi unutmuştu ya da *O Holy Night*'ı gerçekten çok seviyordu herhalde. "Neredesin? Neyse, boş ver. Seni gördüm. Olduğun yerde kal."

Monica telefonu kapattı. Claire, Kim'in kendisini çektiğini farketti. Monica peşinde kuyruklu yıldızın kuyruğu gibi bir grupla İngilizce binasının basamaklarından iniyordu. Bu sefer kuyruğu sadece Gina'yla Jennifer değildi. Şık elbiseler ve ayakkabılar giymiş iki garip kız ve futbolcu görünümlü, iri kıyım iki çocuk daha vardı. Tam Monica'nın sevdiği yakışıklı ve akılsız tipler.

Claire kaçmayı aklından geçirdi ama Kim çekime devam ediyordu. Claire anlık bir utancı kaldırabilirdi ama yeniden gösterimleri ve *Youtube*'u göze alamıyordu.

Monica çiçek desenli, kendine çok yakışan bir elbise seçmişti. Bronz teni kıştan etkilenmemiş, sağlıkla parlıyordu. Moda ordusuyla birlikte gelip Claire'in etrafını sardı.

Barbie ve Ken'lerden oluşan bir çete gibiydiler.

"Sen," dedi Monica, manikürlü parmağını sallayarak. Claire önce pembe ojeli tırnağa, sonra Monica'nın yüzüne baktı.

"Evet?"

"Buraya gel."

Claire karşı koymayı aklından bile geçiremeden, Monica kıza sarılıverdi.

Sarılmak.

Monica.

Claire hiç değilse onu kollarından tutup itecek kadar kendini toparladı. "Ne oluyor be?"

"Senin gibisi *yok*, sürtük. Çok ciddiyim. Sana inanamıyorum!"

Monica... Coşkuluydu. Mutluydu. Onu pataklamaya gelmemişti.

Vay canına. "Yanlış anlama ama sen bir şey mi aldın?"

Monica gülerek çantasını açtı ve birbirine zımbalanmış iki sayfa çıkardı. Ekonomi sınav kağıdıydı bu.

Köşesinde, kırmızı bir *A* harfi vardı.

"İşte bunu aldım," dedi Monica. "*A* almayalı ne kadar olmuştu biliyor musun? *Hiç* almamıştım! Ağabeyim kafayı yiyecek."

Claire kağıtları geri verdi. "Tebrikler."

"Sağ ol." Monica yine eski, sinir bozucu ifadesini takınmıştı. "Paramın karşılığını aldım diyelim."

Nedense Claire'in aklına temizlik için Eve'e para veren Shane geldi. "Herkes zaman zaman parasının karşılığını alır. İşimiz bitti mi?"

"Şimdilik," dedi Monica. "Ortadan kaybolma. Kafamın almadığı başka dersler de var."

Claire, *hiç şaşırmadım* dememek için kendini zor tuttu. Monica ve yalakaları, kendi şampuan reklamlarını çekiyormuş gibi dönüp gülerek uzaklaştı.

Claire, Kim'i tamamen unutmuştu. Lensin parıltısı gözüne ilişince kıza döndü. "Keser misin şunu?"

"Mümkün değil," dedi Kim neşeyle. "Kasetim bitene kadar olmaz."

"Bu kamera dijital!"

"Aynen öyle! Monica'yla aranızda ne olduğunu anlatsana. Gizli bir aşk mı? Ölümcül bir düşmanlık mı yoksa? Birbirine düşman ikiz kardeşler gibi misiniz? Anlat hadi. Kimseye söylemem!"

"Bütün *Facebook* dışında mı?"

"Eh, orası öyle. Hadi, vaktimi harcıyorsun. Konuş!"

"Sana iki lafım var," dedi Claire. "İkincisi *git*. İlkini sen tahmin et."

Kim kamerayı indirip kapattı ve siyah saçlarını geriye savurdu. "Vay canına. Bu sabah tersliğin üstünde anlaşılan."

"Kameraya çekilmekten hoşlanmıyorum."

"Kimse hoşlanmaz. Amaç da o zaten. İnsanları gerçek halleriyle yakalamak istiyorum. Futbol oynayan çocuk mesela. Tam bir pislik. Herifi, pislik olduğunu belli edene kadar konuşturdum. Eğlenceli. Sen de denemelisin."

"Sağ ol, kalsın." Claire, Morganville'i yöneten güçlerin bu habersiz çekimlerden hoşlanacağını hiç sanmıyordu.

Oliver'ın haberi var mıydı acaba? O, Kim'in küçük projelerinden hiç memnun değildi.

Bir mocha içmenin vakti gelmişti galiba.

"Hey," dedi Kim, Claire yürümeye başlayınca. "Shane konusunda..."

Claire olduğu yerde kaldı. "Ne olmuş ona?"

"Sadece bilmek istedim de. Aranızdaki durum... Siz ciddi misiniz?"

"Evet, ciddiyiz," dedi Claire, aynı soruya Shane'in ne cevap vereceğini düşünmemeye çalışarak. Shane bağlanmaktan hoşlanmıyordu. Aslında *bağlanmıştı* ama bunun dile getirilmesinden hoşlanmıyordu. "Başka bir yerde çekim yaptın mı?"

"Her yerde," dedi Kim. "Neden? İzlemek mi istiyorsun?"

"Hayır, merak ettim. Çektiklerinle ne yapmayı düşünüyorsun?"

"*Borat*'ı izledin mi? Onun gibi bir şey. Eğlenceli bir belgesel." Kim omuz silkip kameranın küçük ekranındaki görüntülere odaklandı. "Ama benimki vampirlerle ilgili."

"Vampirleri çekiyorsun."

"Resmen değil. Bu bir hobi."

Bu tehlikeli bir hobiydi ama Kim de herhalde bunun farkındaydı. "Beni çekme yeter, tamam mı?"

"Cidden mi? Seni bir yıldız yapacağım!"

"Ben yıldız olmak istemiyorum."

Claire yürürken Kim arkasından seslendi. "Ama *herkes* yıldız olmak ister!"

8

Günün geri kalanı sakindi. Claire, Eve'i görmek için kafeye uğradı ama Eve oyundan, oyunun şahaneliğinden, Blanche DuBois rolünde yaratacağı harikalardan, kostümcülerin şart koştuğu beyaz bluz yerine giymek istediği kurukafa desenli, siyah gecelikten bahsedip durdu. Oyunu bir kenara bıraktığında da Kim'i dilinden düşürmüyordu. Kim, Kim, Kim.

"Güzel kolye," dedi Claire çaresizce, Eve'in boynunu işaret ederek. Sivri uçlar ve keskin kenarlarla dolu, ejderha biçiminde, gerçekten güzel bir kolyeydi. Eve kolyesine dokunup gülümsedi.

"Evet," dedi. "Michael aldı. Fena değil, değil mi?"

"Hiç fena değil. Baksana, Shane'in odasını sen mi topladın?"

"Doğrusunu istersen ben süpürüp toz aldım. Ortalığı kendisi topladı. Her şeyi Eve mi yaptı dedi? Erkekler hep yalan söylüyor."

"Temizlik konusunda mı?"

Eve meyveli kekini ısırıp bir yudum kahve içti. "Temizlik yapınca erkekliklerine bir şey oldu sanıyorlar. Of! Pardon bir tanem. Ben toz oluyorum. Patron molalardan hoşlanmıyor. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." Claire yerinden kalkıp çantasını aldı. "Evde görüşürüz."

"Ha! Provaya gelsene! Saat üçte, oditoryumda. Yerini biliyorsun, değil mi?"

Claire oditoryumun nerede olduğunu biliyordu ama oraya hiç gitmemişti. Kurucu Meydanı'nın -başka bir deyişle şehrin vampir bölgesinin- yakınlarındaydı. Morganville'deki çoğu insan gibi Claire de, gece vakti oraya gitmek istemezdi.

Ama *öğleden sonra üç*, kulağa mantıklı geliyordu. "Çalışırım," dedi Claire. "Eee, Oliver konusunda endişelendiğini biliyordum. Oyun onunla nasıl gidiyor?"

"Ah, aslına bakarsan iyi gidiyor. Oliver hiç fena değilmiş! Neredeyse onun pisliğin teki olmadığına inanacağım." Eve patronuna dönüp baktı ve çok korkmuş gibi yapıp Claire'e el sallayarak gitti.

Claire kafasındakini daha fazla erteleyemeyeceğine karar vererek telefonunu çıkardı. Kullanılabilir geçitleri tespit edip gösteren bir program yazmıştı ve telefonuna yüklemişti. Myrnin'in laboratuarında yeni okuduğu bir teoriye göre geçitleri zorla açmak, zaman içinde insanlarda yan etkiler görülmesine sebep olabilirdi. Claire gözlerinin, kulakları-

nın ve burnunun şimdiki halinden memnundu. Picasso'yu da severdi ama onun tablolarından birine benzemek istemiyordu.

Üniversitede, uygun durumdaki tek geçit, yönetim binasındaydı.

Claire diğer öğrencilerin arasına karışarak yönetim binasına gitti. Geçidin olduğu kısımda kimse yoktu. Danışmadaki sigara manyağı kadın, kızı görünce başını sallamakla yetindi. Claire'in işlerine karışmaması konusunda bir uyarı almış olmalıydı.

Geçitten geçerken, bir salise süren buzlu bir duş yapmış gibi oldu. Tüm vücudu ayaklanıp isyan etti, sonra bir anda normale döndü. Hoş bir duygu denemezdi buna. Geçitler her zaman böyle bir etki yapmazdı. Claire huzursuz oldu. Kapı ağlarında bir sorun olabilir miydi?

"Myrnin?" Claire laboratuvara gelince geçidin önünden çekildi ve muhtemelen kızın raflara yerleştirmesi için Myrnin'in ortada bıraktığı kutuları kenara itti. Vampir ortalarda yoktu. Laboratuar hala temiz ve düzenliydi. Claire, Myrnin'in bir temizlik şirketiyle anlaşıp anlaşmadığını merak ediyordu. Çılgın bilim adamlarının arkasını kim toplardı ki? Batman'in mağarasını temizleyen şirket mi?

Myrnin yoktu ama kıza o antika el yazısıyla bir not bırakmıştı. Geçidin önüne bıraktığı kutuları açıp yerleştirmesini ve örümcek Bob'u beslemesini istiyordu. Off! Claire neden şaşırmamıştı acaba? Hemen işe koyuldu. Beklediği kadar sıkıcı bir iş değildi ama bir yandan da örümceği

beslemeden önce, dünyanın sonunun gelmesi için dua ediyordu.

İşi yarılamıştı ki Ada'nın iki boyutlu görüntüsü belirdi. Kalbi birden hızlanan Claire geçide kaçıp kaçmamayı düşündü. Ada tehditkar bir hareket yapmıyordu. Aksine kibar davranarak, Claire'in telefonunu çaldırdı. Telefon aracılığıyla konuşmak için bunu yapmasına gerek yoktu. Ada için, girmeden önce kapıyı çalmak gibi bir şeydi bu.

Claire yutkunarak elindeki kitabın solgun kabına baktı. Almanca. Ne yazdığından emin değildi. "Almanca biliyor musun?"

Ada çenesini kaldırıp gri elbisesinin önünü düzelterek ona kibirle baktı. "Elbette," dedi. "Yok olmaya yüz tutmuş bir dil sayılmaz."

Hem örümcek beslemek hem ukala bir bilgisayara katlanmak zorundayım. İşim gerçekten çekilecek gibi değil. Claire bunu dillendirmedi ve bildiği kadarıyla Ada da düşünce okuyamıyordu. Henüz. "İyi. Bunun anlamını söyleyebilir misin?" Kitabı Ada'ya uzattı. Hayalet öne eğildi.

"Büyük Usta Kleiss'in Simya Deneyleri," dedi Ada. Claire'in telefonundan yankılanan sesinde hüzün vardı. "Myrnin'de bir tane var. Ona bu kitabı Frankfurt'tan aldığım günü hatırlıyorum."

Claire kitabı bir kenara koydu. Ada tuhaf bir ruh hali içindeydi. Üzgün ve kırılgandı, anlaşılan eskileri özlüyordu. "Beni öldürmeye çalıştın," dedi Claire. "Yalan söyleyip kan-

dırarak beni aç vampirlerin ortasına çekmek istedin. Neden?"

Ada'nın insanı hiç andırmayan yüzünde çok garip bir ifade oluştu. Claire elinden gelse bunun korku olduğuna inanacaktı. "Öyle bir şey istemedim," dedi Ada. "Yanlış anlamışsın."

"Bu yanlış anlaşılacak bir şey değil," dedi Claire. "Geçidi kapatmak zorunda kalınca elimdeki lamba ortadan ikiye bölündü. Kanıtım var. Hatırladın mı?"

Ada donakaldı. Hayalet bedeni, hala dalgalanır gibi havada süzülüyordu ama görüntüde bir kıpırtı yoktu.

Derken gülümsedi. "Bir doktora görünmelisin," dedi. "Hasta olduğundan eminim, insan."

"Hatırlamıyorsun." Claire Ada'nın sesindeki inadın farkındaydı ama asıl sezdiği korkuydu. Evet, Ada yalan söyleyebiliyordu, daha önce söylemişti ama bu sefer Claire'i kandırmaya çalışmıyordu sanki.

Ada'da yanlış bir şeyler vardı. Demek ki Morganville'de de yanlış bir şeyler vardı.

"Hatırlayacak bir şey yok," dedi Ada soğukça. "Başka çeviri istiyor musun yoksa görevlerime mi döneyim?"

"İstediğini yapabilirsin. Myrnin nerede?"

Ada tam dönerken durdu. Gözleri beyaz yüzünde iki yanık gibi görünüyordu.

"Seni ilgilendirmez."

"Efendim?"

"Myrnin bana ait. Onu alamazsın. Seni öldürürüm!"

Ada birden bire yok oldu.

Claire, hayaletin geri gelebileceğini düşünerek tetikte bekledi ama Ada gitmişti. Claire elindeki kitabı masaya bıraktı ve laboratuvarın arkasına yürüdü. Kalın İran halısı sıyrılmıştı ve Myrnin'in tuzak kapısı kapalıydı. Claire dişlerini sıkıp yakındaki bir rafta duran, kurbağalarla ilgili kitaba dokunarak kapıyı açtı. Kilit 'çat' diye serbest kalınca, Claire açılan kapıyı sabitledi.

Myrnin, Ada'nın yaşadığı mağara/bodrumda ışık kullanmıyordu. Claire el fenerini alıp pilleri kontrol etti ve aşağıdaki karanlığa baktı. "Myrnin?" Cevap yoktu. Uzaklardan damlayan suların sesi geliyordu. "Myrnin, neredesin?"

Harika. Bunun yanında örümcek Bob'u beslemek çocuk oyuncağıydı.

Tek başıma hayatta oraya inmem, dedi içinden, telefonunun kapağını kaldırarak. Michael ikinci çalışında açtı. "Selam," dedi. "Sinemaya gitmek falan gibi güzel bir şey için aramadığını tahmin ediyorum."

"Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü o Shane'in işi. Beni aradıysan acil bir durum var demektir."

"Yalan diyemem. Ama acil durum değil. Birinin biraz elimden tutması lazım. Myrnin'in laboratuvarına gelebilir misin?"

Michael birden ciddileşti. "Onarım mı gerekiyor yoksa çok daha ciddi bir sorun mu var?"

Claire sıkıntıyla iç çekti. "Hiç bilmiyorum. Ben sadece, yanımda güçlü bir vampir olmadan karanlığa girmek istemedim."

"Benim yardımım olmadan oraya giremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Doğrusunu istersen, senin yardımın olmadan oradan *çıkamayacağımı* söylüyorum. Ada geçit açmama izin vermiyor. Yine de seni çağırmamı bir iltifat olarak kabul ediyorsun, değil mi?"

"Beni muhtemelen ölümcül bir belaya bulaştırman hariç, evet. Kıpırdama. On dakikaya oradayım."

"Dikkatli ol," dedi Claire. Bunu neden demişti ki? Michael'ın Morganville'de korkacağı bir şey yoktu. Ama Claire'in annesi bunu hep söylerdi. Arkadaşları için endişe ettiğini ifade etmek de insana iyi geliyordu.

"Kendi başına keşfe çıkma, Dora," dedi Michael.

Michael telefonu kapatınca, bütün ışıklara rağmen Claire kendini korunmasız ve yapayalnız hissetti. Shane'i de çağırmayı düşündü ama ne yararı vardı ki? Shane koşa koşa gelirdi ama çalışıyordu ve o işe ihtiyacı vardı. Hem Michael zaten yoldaydı.

On dakika.

Claire örümcekli görevden kurtulmaya karar verdi. Bob'un cam kafesi Myrnin'in storlu masasında, bir yığın kitapla kalemin arasındaydı. Bob, Claire'in hatırladığından daha büyük, siyah ve kıllıydı. Boncuğa benzer sekiz gözüyle birden kıza bakınca Claire ürperdi.

Masada içinde canlı böcekler olan bir şişe vardı. Claire yüzünü buruşturarak kafesin üstünü açtı ve şişedekileri içeri boşalttı.

Bob, Claire'in eline sıçradı.

Claire çığlığı bastı. Şişe elinden fırlayıp duvarda paramparça oldu. Claire elini ne kadar salladıysa da Bob cırtcırtlıymış gibi ona yapışmıştı. Gerçekten de daha büyük ve ağırdı. Claire diğer eliyle ona vurunca dişlerini çıkarıp yürümeye başladı.

Claire eline bir kitap aldı.

Bob kızın kolundan yüzüne atladı.

Claire havadaki örümceğe kitapla vurdu. Bob sırtüstü düştü. Sekiz bacağı da kımıl kımıldı. Claire kitabı tepesine indiremeden doğrulup masanın altına kaçtı.

Claire hayal görmüyordu. Bob giderek büyüyordu. Bir ceviz kadarken, birkaç saniye içinde Claire'in eli kadar olmuştu. Şimdiyse Claire'in ona vurduğu kitabın boyutlarındaydı.

"Ada!" diye bağırdı Claire. "Ada, sana ihtiyacım var!"

Cızırdayan telefondan bir kahkaha yükseldi.

Bir şey masanın kenarındaki kağıtları yere düşürdü. Uzun, siyah bir bacak havaya kalktı. Claire hızla geriledi.

Masaya çıkan Bob, küçük bir köpek büyüklüğündeydi. Dişleri kolaylıkla görülebiliyordu. Küçükken de çirkindi ama görüntüsü artık dehşet saçıyordu.

"Merhaba... Bob..." dedi Claire. Sesi titriyordu. "Aferin sana. Uykun gelmedi mi?"

tg: kaktusunx

Bob masadan yere atlayıp Claire'e doğru inanılmaz bir hızla ilerledi. Claire onu yavaşlatmak için önüne çıkan her şeyi yere devirerek çığlık çığlığa kaçtı. Çabaları bir işe yaramadı ama merdivene ulaşınca dönüp baktığında Bob'un, kendisini kovalamayı bıraktığını gördü.

Laboratuarın ortasındaki bir masanın üstünde titriyordu. Claire onun zangırdadığını görebiliyordu. Birden ters döndü, bacakları kıvrıldı ve...

Ölmüştü.

"Tüh," dedi Ada. Claire sıçrayarak arkasına dönünce Ada'nın soldaki duvarın önünde durduğunu gördü. Görüntü hızla Bob'un cansız gövdesinin yanına gidip eğildi ve başını iki yana salladı. "Hayal kırıklığına uğradım. Değişimi kaldırabileceğini düşünmüştüm."

"Değişim mi?" Claire yutkundu. "Ada, ne yapıyorsun sen? Bob'a ne yaptın?"

"Sanırım iç organlarını patlattım. Canlıların ne kadar hassas olduğunu hep unutuyorum."

"Bunu sen yaptın. Onu büyüttün."

"Bir deneydi." Ada ürkütücü bir gülümsemeyle Claire'e yaklaştı. "İkimiz de bilim adamıyız, değil mi?"

"Sen buna *bilim* mi diyorsun?"

"Sen demiyor musun?" Ada ellerini karnında birleştirdi. Eski zamanların öğretmenlerini andırıyordu. "Bilim, fedakarlık ister. Hem sen Bob'u sevmiyordun ki."

Orası doğruydu. "Hoşlanmıyorum diye korkunç bir şekilde ölmesini izlemekten zevk mi almam gerekiyor?"

"Sözlerini hiç ilginç bulmadım. Bilimde duygusallığa yer yok."

Ada yine buhar olup uçtu. Claire yavaşça Bob'un durduğu masaya yürüdü. Dev örümceğin korku filmlerindeki gibi birden canlanmasını bekliyordu ama hayvan hiç kımıldamadı.

Claire bunu yutmayacaktı. Laboratuvardan dışarı uzanan soğuk basamaklara oturup ısınmak için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Dakikalar geçmek bilmedi.

Ölü örümcek kımıldamıyordu. Ya tüm bunlar numara değildi ya da mükemmel bir ölü taklidi yapıyordu.

"Claire?"

Claire haykırarak ayağa fırlayınca, hemen arkasındaki Michael da geriye sıçradı. Ama vampir çevikliğiyle yaptığı o hareket bile göze hoş geliyordu. "Tanrım, geldiğini haber versene!"

"Verdim!" Sesi endişeliydi. "Sana seslendim ya."

"Bir dahaki sefere uzaktan seslen."

Ama Michael kıza değil, örümcek ölüsüne bakıyordu. "O da ne?"

"Bob," dedi Claire. "Sonra anlatırım. Hadi."

"Nereye?"

"Ada'nın mağarasına."

Michael'ı bu yüzden çağırmıştı. Oraya inen bir merdiven yoktu. Vampirler merdivene ihtiyaç duymuyordu. Dört metreden taş zemine atlıyor, sendelemiyorlardı bile. Claire

atlasa kesin bir yeri kırılırdı. Kendisi bir süper kahraman ya da doğaüstü bir vampir avcısı değildi. Dengeli bir atlet bile değildi. Claire'in içeri giriş ve dışarı çıkış bileti Michael'dı.

Karanlıkta yanında yürüyecek bir arkadaşı olması da hiç fena değildi.

Neyse ki Michael merdiven yerine konmaktan rahatsız olmadı. Zifiri karanlık görünen boşluğa bir süre bakıp Claire'e, "Temiz," dedi. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Myrnin'in yerini söylemiyor. Eh, Myrnin burada yok ve halı sıyrılmış. Aşağı inmiş olmalı."

"Neden sadece dönmesini beklemememizin de bir sebebi var mı?"

"Evet. Ada beni iki kere öldürmeye kalktı. Ona kim bilir neler yapmıştır. Ada'da bir hata var, Michael."

"Birilerini yardıma çağırabiliriz."

Claire güldü. "Mesela Amelie'yi mi? Mezarlıktaki halini gördün. Sence şu an ona güvenebilir miyiz?"

Claire haklı olsun olmasın, anlaşılan Michael tartışmanın yararsız olduğuna karar vermişti. "Peki. Senin yüzünden ölürsem hayaletim peşini bırakmaz."

"İlk kez olmayacak."

Michael kıza göz kırpıp kendini boşluğa bıraktı. Claire feneri aşağı tuttu. Michael birkaç metre aşağıdan ona bakıyordu. Mavi gözleri ışıkta gerçek olamayacak kadar parlak görünüyordu.

"Tamam," dedi. "Atla."

Claire bunları Myrnin'le yaşamıştı ama kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Her şeye rağmen aşağıdaki Michael'dı ve güvenebileceği tek bir vampir varsa...

Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve kendini Michael'ın soğuk, güçlü kollarında buldu. Michael onu yere bırakıp karanlığın içlerine baktı. "Burada bir şeyler var."

"Vampirler."

"Vampir denir mi bilmem. *Şey* demek bence daha doğruydu." Michael'ın sesi gergin geliyordu. "Bizi izliyorlar."

"Onlar bekçi köpeği sayılır. Sen de onları gözden kaçırma."

"Kaçırmam. Ne tarafa?"

"Buraya." Karanlıkta yolu şaşırmak işten bile değildi ama Claire'in sağlam bir hafızası vardı. Duvarlardaki tuhaf şekiller de kıza yardımcı oluyordu. El fenerinin ışığı, granitin köşelerinden ve yerdeki cam parçalarından yansıyordu. Kemikler de vardı. Claire bunların insan kemiği olduğunu düşünmek istemiyordu ama galiba fazla iyi niyetliydi.

"Dur," dedi Michael, onu omzundan çekerek. Dehliz o noktada birden genişliyordu. Claire, Michael'in ne gördüğünü biliyordu. Ada'nın barınağı olan büyük mağara. Michael daha önce oraya gelmişti ama dehlizden değil. Mağarayla böyle birden karşılaşmak nefes kesiciydi.

"Işıklar," dedi Claire. "Soldaki duvarda."

"Görüyorum. Burada dur."

Claire elindeki feneri sıkı sıkı tutup bekledi. Elektrik cızırdadı ve tepelerindeki ışıklar yandı. Claire gözlerini kır-

parak etrafa bakınca Ada'yı gördü. Kendine seçtiği görüntüyü değil, bilgisayar olan Ada'yı. Tam güçle çalışıyordu. Çarklar dev dişler gibi birbirine çarpıyor, borulardan buharlar çıkıyor, cam kaplarda bir takım sıvılar kaynıyordu.

Myrnin yüzüstü dev klavyeye kapanmıştı.

"Olamaz," dedi Claire, patronunun yanına koşarak. Michael göz açıp kapayana kadar onu durdurdu.

"Hayır." Yerden bir metal parçası alıp Myrnin'in sırtına dokundu. Dokunduğu yer elektriklenip çatırdadı. "Ozon kokusu alıyorum. Ada onu akıma bağlamış. Dokunursan ölürsün."

9

"Ölmüş mü?" Claire'in kalbi gümbürdüyordu. Elektriğe kapılıp kızarmasına ramak kalmıştı. Myrnin tam da iyileşmeye başlayıp kendine gelirken, Ada'nın böyle bir şey yapması...

Michael başını iki yana salladı. "Bilincini yitirmiş. Ciddi bir zarar gördüğünü sanmıyorum. Akımı kessek yeter."

Claire eğilip Myrnin'in yüzünü görmeye çalıştı. Vampirin siyah saçları, gözlerinin açık olup olmadığını gizliyordu. "Onu metalden ayırmak için tahta bir şey kullanmalıyız," dedi Claire.

Işıklar söndü. Ada'nın telefondan gelen sesi, Claire'in kanını dondurdu. "Ona dokunmasanız daha iyi olur."

"Michael?"

"Buradayım. Akım hala klavyeden geçiyor. Hissedebiliyorum." Michael'ın dokunuşu Claire'i ilk anda irkiltti ama sonra ona iyi geldi. "Bunu al."

Michael ona bir şey verdi. Bir odun parçası mıydı? Tuhaf bir yumuşaklığı vardı. "Tanrım," dedi Claire. "*Kemik* mi bu?"

"Sorma. Bir ucu sivri. Tahta gibi organik. O yüzden vampirlere karşı iyi bir silah. Bana saplama yeter, tamam mı?"

Claire hiçbir söz veremezdi. "Myrnin'i birlikte kurtarmalıyız." Kemiği dikkatle çevirdi ve sivri ucundan tuttu. El fenerini doğrultunca, Michael'ın da elektrik iletmeyen bir şey bulduğunu gördü. Bir kemik daha. Kaburgaya benziyordu. Claire bunu düşünmemeye çalıştı. "İki yandan itelim. Onu panelden tamamen ayırmalıyız."

Claire'in cep telefonundan çıkan sesler öyle şiddetliydi ki hoparlör eriyebilirdi. Claire derin bir nefes aldı ve kemiği Myrnin'in omzuna dayadı. Kemik, vampirin kadife, siyah ceketinin üstünde bembeyaz görünüyordu.

Michael aydınlık bölgenin kenarındaki bir gölgeydi. "Hazır ol."

"Şimdi!"

İttiler. Michael'ın vampir gücü sayesinde, zor olmadı. Myrnin geriye doğru, karanlığa yuvarlandı. Klavyeden yayılan mavi parıltılar, Claire'in burnunun dibine kadar geldi.

Claire kemiği diğer ucundan tutarak Myrnin'in yanına eğildi ve mermer beyazı yüzündeki saçları geriye taradı. Myrnin'in gözleri açıktı ve tek bir noktaya sabitlenmişti. Yavaş yavaş ıslanmaya başladılar. Derken Myrnin birdenbire doğrulup Claire'in kolunu sıktı.

"Bırak kolumu," dedi Claire. Myrnin bırakmadı. "Myrnin!"

"Şşş," dedi vampir. "Düşünüyorum."

"İyi de kolumu kırmadan düşünemiyor musun?"

"Hayır." Myrnin bir açıklama getirmeye zahmet etmeden ayağa kalktı. Eli hala bir kelepçe gibi Claire'in kolundaydı. "Canım yandı."

"Ada'yı kapatmalısın! Seni öldürmeye çalıştı!"

Myrnin'in gözleri parladı. "*Bana ne yapacağımı söyleme!*" Claire'i ittikten sonra Michael'a daha da öfkeli baktı. "Senin burada ne işin var?"

"Sonra konuşuruz. Biz gidiyoruz," dedi Michael, Claire'i kolundan çekerek. "Bu şeyler üstümüze geliyor."

Myrnin, Michael'ı bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu görmek için etrafına baktı. Claire ise hiçbir şey görmek istemiyordu. Kollarını Michael'ın boynuna dolayıp dişlerini sıktı. Michael'ın kaslarının gerildiğini ve yüzüne vuran rüzgarı hissetti. Dehlizde olmalıydılar. "Myrnin?" Yanıt yoktu. Michael sıçrayınca Claire bir an havada asılı kaldı.

Michael laboratuvarın beton zeminine, tuzak kapısının yanına kusursuz bir iniş yaptı.

Myrnin hemen peşlerinden bir kedi çevikliğiyle delikten çıkıp paltosunu siyah bir sis gibi savurarak havada döndü ve kapıyı örtüp üstüne indi. Anında dengesini sağlayarak elini kırmızı bir panelin üstüne koydu. Panelin ışıkları yanarken metalik bir ses laboratuvarda yankılandı. Myrnin kapının üstünden çekilip bir an bekledi ve halıyı açarak

Ada'nın mağarasının girişini örttü.

Claire, Michael'ı bırakıp ayaklarının üstünde doğruldu. Sivri uçlu kemik hala elindeydi ve bırakmaya niyeti de yoktu. "O neydi?"

"Kapıyı kilitledim," dedi Myrnin, ayağıyla halıya vurarak. "Çok zekice. Elektromanyetik. Benim el izimle çalışıyor."

"Harikaymış. Oraya neden inmiştin ki? Ada'nın iyi olmadığını biliyorsun."

Myrnin üstünü başını düzeltirken parlak mavi yeleğine, onu hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çatarak baktı ve omuz silkti. "Hatırlamıyorum. Ada'nın duygusal tepkileriyle ilgili bir düzeltme olabilir. Ne yazık ki gelişime hazırlıklıydı. O çok akıllıdır, biliyorsun." Gururu yüzünden okunuyordu. "Eee? Bir şey mi istemiştin, Claire?"

"Bir teşekkür fena olmazdı."

"Ne için? Ha, onun için mi? Elektrik sadece beni hareketsiz tutmak içindi. Eninde sonunda beni bırakacaktı."

"Hiç sanmam. Açlıktan ölene kadar seni öyle tutabilirdi, değil mi?"

"Öyle ölemem. Çok rahatsız olabilirim, belki biraz delirebilirim ama ölemem. Yaratıklarından birine benim kafamı... Kestirmesi gerekirdi." Myrnin bir an düşüncelere daldı. "Anlıyorum. Evet, haklısın. Yapabileceği bazı şeyler vardı. Ama beni öldürmezdi."

"Neden?"

"Bence sebebini ikimiz de biliyoruz, Claire."

"Seni sevdiği için mi? Artık buna inanmakta zorlanıyorum da."

"Benim ona ihtiyaç duyduğum kadar o da bana ihtiyaç duyuyor," dedi Myrnin alınganlıkla. Claire, vampirin alınmasına çok şaşırmıştı. "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Beni de hiç tanımıyorsun. Bir daha Ada'yla aramızdaki meselelere karışmayacaksın." Birden sendeleyip yanındaki masaya tutundu. "Bana da biraz kan getir."

"Git kendin al." Claire ağzından çıkanlara inanamadı ama Myrnin'e çok kızmıştı. "Ayrıca sevgili Ada'n beni ısırsın diye, büyüttüğü Bob'u öldürdü. Belki onun hakkında hiçbir şey bilmeyen sensindir."

"Kan getir yoksa elimin altındaki kaynakları kullanacağım," dedi Myrnin usulca. Bunu tehdit olsun diye değil, basit bir gerçeği dile getirir gibi söylemişti. Başını kaldırıp Claire'e bakınca, gözlerinde çok tehlikeli bir parıltı belirdi. "Çok açım."

"Claire, git buradan," dedi Michael, aralarına girerek. "Rol yapmıyor."

Yapmadığı belliydi çünkü Claire'e saldırdı. Michael'ın bile beklediğinden hızlıydı. Myrnin, Michal'i bir kenara itip Claire'i saçlarından yakaladı.

Sonra kızın başını sertçe bir yana yatırarak boynunu açığa çıkardı. Claire, vampirin soğuk nefesini teninde hissedebiliyordu. Tek hamle şansı kalmıştı.

Elindeki kemiği Myrnin'in göğsüne, tam kalbinin üstüne dayadı. "Yemin ederim ki beni ısırırsan bunu kalbine

sokar, sonra da başını keserim." Elleri de, sesi de titriyordu ama çok ciddiydi. Myrnin kendini böyle kaybedince, Claire'in içi cız ediyordu. Onda parıldayan, çok iyi bir yan vardı ama bazen tamamen karanlığa gömülüyordu. "Bunu yapmana izin verirsem kendini asla affedemezsin. Şimdi beni bırak ve kendine bir kan torbası bul."

Myrnin'in dişleri Claire'in boynundaydı. Myrnin de titriyordu. Demek bu kadar kötü durumdaydı.

Claire kemiği biraz daha itince Myrnin, mavi yeleğinin delindiğini hissetti.

Michael ışık hızıyla harekete geçti ve Claire'in boştaki eline bir kan torbası sıkıştırdı. Buzdolabından yeni çıkan torbayı ısıtmaya vakit olmamıştı.

"Bırak beni," dedi Claire.

Ve Myrnin kızı bıraktı. Gözlerinde vahşet ve çaresizlik vardı. Dişleri hala ışıldıyordu.

Claire kan torbasını ona uzattı.

Myrnin bir anlık tereddütten sonra torbayı alıp ağzına götürdü. Bir saniye içinde vampirin ağzı yüzü kan olmuştu.

Claire ürperdi. "Ben bir havlu getireyim."

Küçük banyoya gidip üstünde MORGANVILLE'İN MALIDIR yazan -herhalde hastaneden ya da hapishaneden gelmişti- bir havluyu paslı lavaboda ıslattı. Kendi yüzünü de yıkayıp aynaya baktı. Karşısında bir yabancı vardı. Az önce bir vampirin dişlerinden kurtulmasına rağmen, çok da korkmuşa benzemeyen bir yabancı.

Öğle yemeği olmaktan kurtulduğu bir vampirle her şeye rağmen dost kalabilecek bir yabancı.

Havlu sırılsıklam olmuştu. Claire havluyu sıktı ve patronuna götürdü.

Myrnin, Claire'in beklediği gibi özür diledi. Claire patronunun yüzünü silerken, içinden sürekli *domates suyu* diyordu. *Domates suyu bunlar.*

"Claire," dedi Myrnin fısıltıyla.

Büyük, deri koltukta otururken yorgun görünüyordu. "Birdenbire oldu. Ben daha... Anlıyor musun? İsteyerek olmadı."

"Hayattayken Ada'ya da böyle mi olmuştu?" diye sordu Claire. Myrnin'in beyaz ellerinde de kan vardı. Claire ılık havluyu, ellerini silsin diye patronuna verdi. Myrnin ellerini sildikten sonra havlunun temiz bir köşesini bulup yüzünü sildi ve havluyu orada tuttu. Sonunda başını kaldırdığında, aklı tamamen başındaydı. "Ada'yla yaşadıklarım çok karmaşık," dedi. "Burada olanlarla hiç ilgisi yok. Hem Ada o sırada vampirdi."

"Bazı şeyler değişti," dedi Claire. Myrnin havluyu özenle katlayıp Claire'e verdi. "Ada'nın seni öldürmek istediğine artık inandın mı?"

"Böyle bir iddiayı kabul etmeye hazır değilim." Yeleğine bakıp iç çekti. "Off! Hiç gitmeyecek."

"Leke mi?"

"Delik."

Kemiğin açtığı deliğe bakıyordu. "Beni gerçekten öldürürdün, değil mi?"

"Keşke blöf yaptım diyebilseydim ama diyemem. Sana blöf yapamazdım."

"Haklısın. Yapsaydın farkederdim ve ölmüş olurdun. Ben bir avcıyım. Zayıflık beni baştan çıkarır." Gırtlağını temizledi. "Dehşet dengesi, ABD ve Sovyetler Birliği'ne yetmişti, bize de yeter. Bu noktaya gelmemizi istemezdim ama bunda senin suçun yok." Yerdeki cansız hayvanı görünce ayağa kalktı. "Ah. Bu da ne?"

"Bob. Bob'u hatırlıyor musun? Bunu ona Ada yaptı."

"İmkansız," dedi Myrnin, meraklı ellerle örümceğe dokunarak. "Hayır, imkansız."

"Pardon? Ben buradaydım! Korku filmlerindeki gibi büyüdü!"

"Orası tamam. O imkansız değil. İmkansız dediğim, bunun olması."

"Ne?"

"Bu Bob değil," dedi Myrnin.

Claire gözlerini devirdi. "Bob'un kafesinden çıktı."

"Ah, anlaşıldı. Bob'a arkadaş getirmiştim. Birbirlerini yemeye çalışırlar diye düşündüm ama iyi geçindiler. Bu Edgar olmalı. Ya da Charlotte."

"Edgar," dedi Claire. "Ya da Charlotte. Tabii."

Myrnin örümcek ölüsünü bırakıp Bob'un kabına gitti. Birkaç saniye uğraştıktan sonra avucunu zafer kazanmış gibi Claire'e uzattı.

Bob -eğer oysa tabii- bir örümcek ne kadar şaşkın olabilirse o kadar şaşkın bir halde Myrnin'in avucunda duruyordu.

"Edgar'mış," dedi Myrnin. "Aynı şey değil."

"Edgar hep *köpek* kadar mıydı?"

"Tabii ki hayır. Neden... Ha, anladım. Hangi örümcek olursa olsun, çözülmesi gereken gizemler var." Myrnin, Bob'u kafesine koyup ellerini sabırsızca ovuşturdu. "Evet, kesinlikle yapılması gerekenler var. Yapabildiklerine bakılırsa Ada araştırmalarında bir sıçrama yapmış sanırım. Nasıl yaptığını ve sorunun nerede olduğunu öğrenmeliyim."

"Myrnin. Ada bir örümceği büyütüp *beni öldürmeye çalıştı*. Konu nasıl yaptığı değil, neden yaptığı."

"Nedenler, başka insanlar içindir. Ben daha çok yöntemi önemsiyorum. Senin de benim gibi düşünmemene şaşırdım Claire. Daha doğrusu hayal kırıklığına uğradım." Myrnin örümceğin uzun bacaklarından birini gerdirince, Claire ürperdi. "Dev gibi bir mantar pano lazım bana. Ve koca koca iğneler."

Claire'le Michael göz göze geldi. Başını iki yana sallayan Michael, o ana kadar sessizce konuşulanları dinlemişti. "Senden tek istediği getir götür işleriyse, bırak kendi yapsın."

"O benim yardımcım, getir götür yapmak onun işi," diye çıkıştı Myrnin. Ardından üzüntüyle baktı. "Ama bugün yeterince çalıştığın söylenebilir."

Claire yaptıklarını parmak hesabıyla saydı. "Örümcek

saldırısından kurtuldum. Seni kurtardım. Sana kan verdim. Bulaşan kanları temizledim."

"Mantar panoyu ben getireyim bari. Claire?"

Claire, Michael'la birlikte kapıya yürürken dönüp baktı. Myrnin kendine gelmişti. Yeleğindeki kan lekeleri olmasa, yaptıklarına kimse inanmazdı.

"Teşekkürler," dedi Myrnin usulca. "Ada'yla ilgili sözlerini düşüneceğim."

Claire başını sallayıp dışarı çıktı.

Yolda Michael'ın, Eve'in provasına gitmek istediği ortaya çıktı. Claire de davetli olduğunu geç de olsa hatırladı. Araba sokağın sonundaydı. Michael güneşten korunmak için şemsiyesini çıkardı. Görüntü komikti ama hiç değilse şemsiye kocaman, erkeksi bir şeydi.

Michael bir centilmen gibi Claire'e kapıyı açtı ama Claire arabaya binmek yerine şemsiyeyi aldı. "Yanacak olan sensin. Önce sen bin." Sürücü kapısına yürürlerken Michael ona tuhaf bir bakış attı. "Ne oldu?"

"Ne kadar değiştiğini düşünüyordum," dedi Michael. "Orada Myrnin'e nasıl karşı koydun öyle. Vampirler bile senin yaptıklarını yapamayabilirdi. Belki ben de yapamazdım."

"Ben değişmedim. Her zamanki Claire'im." Sırıttı. "Benimle tanıştığın güne göre daha az morluğum olabilir."

Michael gülümseyerek kapıyı çekti. Claire şemsiyeyi kapatıp kendi tarafına geçerek arabaya bindi. Güneş

Michael'a vurmasın diye, kapıyı çok açmamaya dikkat etti. Kapılar kapanınca, camlar ışığı tamamen kesiyordu. Yine mağarada olmak gibiydi. Neyse ki bu sefer dev örümcekler ve -Michael ne demişti onlara- o *şeyler* yoktu.

"Bazıları Morganville'e gelince dağılır," dedi Michael, arabayı çalıştırırken. "Kaç kere gördüm. Ama az sayıdaki kişi de burada açılır. Sen onlardansın."

Claire kendini açılmış gibi hissetmiyordu. "Kaostan beslendiğimi söylüyorsun yani."

"Hayır, mücadeleden beslendiğini söylüyorum. Bana bir iyilik yap, olur mu?"

"Sen bana yardım etmek için koşarak geldin. Elbette yaparım."

Michael'ın gülümseyişi Claire'in kalbini eritti. "Bir daha sana bu kadar yaklaşmasına izin verme. Myrnin'i severim ama ona güven olmaz. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Michael'ın elini sıktı. "Sağol."

"Önemli değil. Ölürsen annenlere haberi ben vermek zorunda kalırım. Bunu hiç istemem. Vampir olduğum için yeterince nefret topluyorum zaten."

Prova salonuna varmışlardı bile. Şehrin vampir yakasında oldukları için bu binanın da yeraltında park yeri vardı. Kapıda güvenlik olması Claire'i şaşırttı. Siyah camlı bir kulübede Claire'in, Amelie'nin özel koruma takımından hatırladığı bir vampir bekliyordu. Siyah takım elbise giyip sivri dişli Siyah Giyen Adamlar'a dönüştüklerinde, onları birbirinden ayırmak çok zordu. Michael kimliğini gösterin-

ce, ön cama bir izin kağıdı kondu. Beş dakika sonra kültür merkezinin ana salonuna çıkan merdivendeydiler.

İçeride yönetmen tam *Youtube*'luk bir kriz geçiriyordu.

"Ne demek *burada değil?*" diye bağırdı, elindeki dosyayı yere çarparak. Aksanlı konuşuyordu –Alman aksanı olabilirdi. Kır saçlı, ufak tefek, zayıf bir adamdı. "Nasıl burada olmaz? Günlük plan kimdeydi?"

Sahnede yönetmenin etrafında bekleşen gruptan bir kız elini kaldırdı. Elinde bir dosya, kulağında kulaklıklar, yüzünde de endişe vardı. Claire onu tanımıyordu. "Efendim, altı kere aradım ama sesli mesaj çıkıyor."

"Sen yönetmen yardımcısısın! Onu bul! Bir daha sesli mesaj falan duymamayım!" Bir el hareketiyle kızı başından savıp diğerlerine baktı. "O gelene kadar planda değişiklik yapıyoruz. Senaryo!"

Yönetmen elini uzatınca biri hemen gelip ona bir deste kağıt verdi. "Hayır, hayır, hayır... Hah! Tamam, burayı yapıyoruz. Stanley'miz burada mı?"

Dövmeli, iri yarı bir adam öne çıktı. "Buradayım." Bu, Claire'le Kim'in anlata anlata bitiremediği Rad olmalıydı. Sıkı birine benziyordu. Claire adamda çekici bir taraf göremedi. Shane'le hiç alakası yoktu, ki Shane de neredeyse onun kadar kaslıydı. Ama Shane vücudunu çok doğal bir şeymiş gibi taşırken, bu adam kasıla kasıla yürüyordu.

"Evet, bar sahnesindeyiz. Mitch nerede? Tamam. Diğerleri de tamam mı?"

Claire adamı dinlemeyi bırakıp Michael'a döndü. "Eve nerede? Biri yok diyorlardı."

"Bilmiyorum." Michael sahnede koşturanlara baktı. "Onu göremiyorum."

"Yoksa..."

Michael çoktan sahneye doğru yürümeye başlamıştı.

"Galiba sen de öyle düşünüyorsun." Claire onu takip etti.

Michael, telefonunu kulağına götüren yönetmen yardımcısının karşısına dikildi. Kız meşgul olduğunu göstermek ister gibi ona şöyle bir bakıp döndü ama Michael kızı tutup kendine çevirdi ve telefonu alıp numaraya baktı. "Eve'in numarası değil," dedi Claire'e. "Kusura bakma Heather."

"Önemli değil. Hala sesli mesaj çıkıyor." Heather daha da endişelenmiş, dudaklarını neredeyse çiğneyerek yönetmene bakıyordu. Adam elindeki kağıtları fırlatarak tepinmekle meşguldü. "Eve soyunma odasında. Off! Kesin kovuldum."

Michael bir anda gözden kaybolunca Claire, Heather'la baş başa kaldı ve bir an duraksadıktan sonra elini uzattı. "Merhaba. Ben Claire Danvers."

"Ha, o sen misin? Tuhaf. Ben seni daha..."

"Uzun mu sanıyordun?"

"Daha büyük sanıyordum."

"Kim gelmedi?"

Heather onu susturmak için elini kaldırıp belindeki cihaza dokundu ve kulağından ağzına uzanan mikrofona

konuştu. "Sorun ne? Yönetmen öyle istiyor de. Daha güzel olması umurumda değil. Şikayeti kessin." Alnındaki terleri sildi. "Acemi oyuncular mı yoksa antik çağdan beri oynayanları mı daha kötü, bilmiyorum."

Claire gözlerini kırpıştırdı. "Kadroda vampirler de mi var?"

"Elbette. *Mein Herr* de vampir." Heather, bir saksıyı yerleştirmeye çalışan zavallı bir görevliyi azarlayan yönetmeni çenesiyle işaret etti. "Mükemmeliyetçi biri. Kostümleri antikacılardan getirtti. Başrole iki gotik kızı almış bir de."

Claire omuz silkti. "Kim kayıp?"

"İkinci kadın başrol oyuncusu. Kimberlie Magness."

Kim. Claire birden huzursuz oldu. "Genelde vaktinde mi gelir?"

Heather kaşlarını kaldırdı. "Bu oyunda *herkes* vaktinde gelir. Main Herr'e göre erken gelmek, vaktinde gelmektir. Vaktinde gelmek ise geç kalmak. Kim hiç geç kalmamıştı."

Ama söz konusu olan *Kim*'di. Büyük ihtimalle hiçbir şeyi yoktu.

"Stella'm nerede benim?" diye haykırdı yönetmen. Ses hem salonu hem Heather'ın kulaklığını çınlattı. Zavallı kız yüzünü buruşturup sesini kıstı. "Stella!"

Eve perdenin kenarından sahneye çıktı. Michael'ın elini sıkı sıkı tutuyordu. Siyah, dar bir kot pantolon ve pentagram desenli, siyah bir gömlek giymişti. Aksesuar olarak da her yanından bir yığın zincir sarkıyordu.

Yönetmenin ani sessizliğinden ve Heather'ın korkuyla donakalmasından anlaşıldığı kadarıyla, Eve'in sahne kıyafeti bu değildi. "Olamaz," dedi Heather fısıltıyla.

"Ne oldu?"

"Yönetmen provaların kostümlü olmasında ısrarcı. 'Karakterlerle bütünleşmek için,' diyor. Slipini giymesi gerekiyordu."

Yönetmen paldır küldür Eve'in yanına gitti ve kızı tepeden tırnağa süzdü. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Gitmem gerekiyor," dedi Eve. Michael'ın elini sıkan parmakları bembeyaz olmuştu ama yönetmenin gözlerinin içine bakıyordu. "Özür dilerim ama gitmeliyim."

"Benim provalarımdan ancak ceset torbasının içinde çıkılabilir. Öyle olsun ister misin?"

"Sen bunu istediğinden emin misin?" dedi Michael sakince. "Biri ceset torbasında çıkacaksa bile, o Eve olmaz."

Yönetmen dişlerini göstererek sırıttı. Gülmek canını yakıyordu sanki. "Beni tehdit mi ediyorsun, çocuk?"

"Evet," dedi Michael soğukkanlı bir tavırla. "Yeni olduğumu biliyorum. Bin yaşında da değilim. Arkamda bir ceset yığını bırakmadım. Ama şunu bil ki Eve gidiyor. Sen de ona izin vereceksin."

"Yoksa?"

Michael'ın gözleri parladı. Kırmızı değil, beyaza yakın bir parıltıydı bu. "Öğrenmesek daha iyi. Bugünlük onu yok say."

Yönetmen gözlerini Michael'dan ayırmayıp hırlayınca,

Claire ortalığın karışacağını düşündü. Derken bowling tişörtlü bir adam uysalca araya girdi. "Bir sorun mu var? Amelie'nin yokluğunda bu ikisinden ben sorumluyum da."

Claire adamın Oliver olduğunu farkedince gözlerini kırpıştırdı. Çok farklı görünüyordu. Sadece kıyafetlerden de değil. Vücut dili tamamen değişmişti. Claire onun değiştiğini daha önce de görmüştü ama bu kadarına ilk kez şahit oluyordu. O garip aksanı bile yumuşamış, Orta-batılı biri gibi konuşur olmuştu.

Yönetmen onu görünce kendine geldi. "Sorun yok. Böyle aksaklıkları hiç çekemem. Burada ciddi bir iş yapıyoruz."

"Biliyorum," dedi Oliver. "Bir günden bir şey olmaz. Bırak kızı gitsin."

"Biz Kim'i bulmaya gidiyoruz," dedi Eve. "Bu da oyunun yararına bir şey değil mi?"

Yönetmen yine sinirlendi ama kendini tuttu. "Bayan Magness'a bir kez daha geç kalırsa *işinin biteceğini* söyleyin." Onu kovmaktan değil, yemekten bahsediyordu.

Claire yutkundu. Heather şaşırmışa benzemiyordu. Dosyasına bir not alıp başını iki yana salladı ve kulaklığından gelen sesleri dinledi. "Kahretsin," dedi iç çekerek. "Şaka yapıyorsun herhalde. Harika. Hayır, nasıl yapacağın umurumda değil. Sadece yap." Claire'e döndü. "Bana şans dile."

"Şans mı?"

Heather basamaklardan sahneye çıkıp yönetmenin yanına gitti ve adamın kulağına bir şeyler söyledi. Yönetmen öfkeyle bağırdı ve kollarını sallayarak tepindi.

Michael ve Eve fırsattan yararlanarak kaçıp Claire'in yanına geldi.

Oliver peşlerinden geldi.

"Tişörtün güzelmiş," dedi Claire.

Oliver tişörtüne bakıp omuz silkti. "Bana hemen burada neler döndüğünü anlatın."

"Kim kayboldu," dedi Eve. "Provadan önce onu bulmaya çalıştım. Güya buluşacaktık ama gelmedi. Endişelendim. Telefona da cevap vermiyor."

"Kim mi?" dedi Oliver. "Onun sözleşmesi Valerie'de. O kızın kaypaklıkları Valerie'yi bağlar." Anlaşılan Kim, kendine vampirlerden çok dost edinememişti.

"Polisi araman gerek. İzini sürsünler."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Kim'in bir Koruyucu'su zaten var. Büyük ihtimalle kendi aptallığının kurbanı olmuş biri bulunacak diye, kasabanın kaynaklarını boşa harcayamam."

"Bir dakika. Morganville yasalarına göre onun da hakları var," dedi Claire. "Vampir Koruması olsun ya da olmasın, sonuçta o bir vatandaş. Onu kaderine terkedemezsin!"

"Ederim," dedi Oliver. "Yardım etmek ya da zarar vermek gibi bir mecburiyetim yok. Kim Magness beni ya da Valerie hariç hiçbir vampiri ilgilendirmez. Valerie'ye haber vereceğim elbette. Şef Moses'ı arayıp durumu anlatmakta özgürsünüz. O ve belediye başkanı insanlarla ilgileniyor. Ama güvenilmezliğiyle nam salmış bir insan, birkaç saattir

ortalarda yok diye kimsenin ayağa kalkacağını sanmıyorum." Oliver dönüp merdivenden çıktı. Sahneye ayak bastığında yine o uysal adama dönüşmüştü.

İnanılmaz bir şeydi bu.

"Şerefsiz," dedi Eve dişlerini sıkarak.

"Boş ver. Ona ihtiyacımız yok," dedi Michael. "Nereden başlıyoruz?"

Eve derin bir nefes aldı. "Dairesinden başlayabiliriz." Claire'e özür diler gibi baktı. "Kusura bakma. İkinizin pek iyi geçinemediğini biliyorum ama..."

"Elimden geleni yaparım," dedi Claire. Kim'i önemsediğinden değil, Eve'e değer verdiği için. Eve ona sarıldı. "Shane'i arayayım mı?"

"Arar mısın?" Eve kıza sevgiyle baktı. "Ne kadar yardım bulsak o kadar iyi. Gerçekten endişeliyim, Claire. Kim böyle yapmazdı. Hiç yapmazdı."

Claire başını sallayıp telefonunu çıkardı ve Shane'i aradı. Shane patronuna ailevi bir durum çıktığını söyleyip işten kaçmaya zaten can atıyordu. Claire uğrayıp onu alacaklarını söyledi.

Claire telefonu kapattığında yine o karanlık otoparka giriyorlardı. "Yaptığıma inanamıyorum," dedi Eve. "Oyunda rol alma fırsatını teptim. Yerime başkasını alacak. Bir daha asla seçilemeyeceğim. Hayatım sona erdi."

"Kim'i suçla," dedi Claire. "Sen iyi bir dostsun."

"Ama yeterince değil. Öyle olsa Kim şu anda buradaydı, değil mi?"

"Suç sende değil."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Ya kaybolan ben olsaydım? Siz de kendinizi suçlamaz mıydınız?"

Claire bir şey diyemedi çünkü gerçekten de kendini sorumlu hissederdi. Olayla hiç ilgisi olmasa bile, bir şeyler yapmalıydım, diye içi içini yerdi.

Bunları düşünürken yakınlarda bir geçit açıldığı hissine kapıldı. Telaşla telefonundaki takip uygulamasına baktı. *Evet.* Planlanmamış bir geçit birkaç metre ötedeki karanlıkta, zorla açılıyordu.

"Arabaya!" diye bağırdı koşarak. Eve neyse ki sebebini sormadan koşmaya başladı. Michael da önlerine geçip sürücü koltuğuna atladı.

Bir örümcek ordusu, otoparkın beton zeminine yayıldı.

Köpek yavrusu büyüklüğünde binlerce Bob. Eve çığlığı basarak kendini arka koltuğa attı ve kapıyı kapattığı anda bir örümcek sıçrayıp cama çarptı. Claire bir tanesini tekmeleyerek ön koltuğa geçti. Michael kapıları kilitledi. "Bu ne be!" diye bağırdı Eve. "Tanrım, dev CGI'ların saldırısı gibi bir şey!"

"Ada yapıyor," dedi Claire. Michael'la göz göze geldiler. "Beni takip ediyor. O yapmıştır."

"Neden?"

Claire'in gözünün önüne, her sabah yeni baştan ezberlediği semboller geldi. "Çünkü onun sırrını biliyorum. Nasıl sıfırlandığını biliyorum. Hafızasını silmek gibi yani. Myrnin yapmaz ama ben yaparım."

"Harika," dedi Michael. "Onu sıfırlamak için nereye gitmek gerekiyor?"

"Tahmin et."

"Son günlerde seninle takılmak ne kadar eğlenceli." Michael arabayı çalıştırıp gaza bastı. Giderlerken Claire gözlerini kapattı çünkü örümceklerin üstünden geçmek hem mide bulandırıcı hem de hüzünlüydü. Örümcekler bir süre onları takip ettikten sonra çok gerilerde kaldı. Ardından da teker teker ters dönüp öldüler.

Ada onları uzun süre canlı tutamıyordu, ki otoparka girecek bir sonraki kişi için harika bir haberdi bu.

"Önce Kim," dedi Claire. "Eve haklı. Başına bir şey gelmiş olabilir."

"Emin misin?"

"Ada'nın beni beklediğinden eminim. Biraz daha beklesin bakalım. İyice korksun."

10

Kim'in çatı katı dairesinin, bir suç mahallinden farkı yoktu. Polis gelip ortalığı birbirine katsa bundan farklı bir görüntü olmazdı. Her yer her yerdeydi. Kıyafetler her yana saçılmış, eşyalar duvar diplerine yığılmıştı. Bir yerlerden bozuk Çin yemeği kokusu geliyordu. En az bir aydır boşaltılmamış çöp kutusu dolup taşmıştı. Yerdeki bir pizza kutusunda, iki dilim pizza kuruyup kalmıştı.

"Güzel," dedi Shane, "en azından temizlik manyağı olmadığını öğrendik." Duvarlar boya doluydu. Sanki Kim eline boya kutularını alıp rastgele duvara savurmuştu. Buna sanat deniyorsa, Claire'in en sevdiği sanat olmadığı kesindi.

"Vakit bulamıyordur," dedi Eve, pizza ve Çin yemeği kutularını bir çöp torbasına doldurarak. "O bir sanatçı."

"O kız pasaklının teki," dedi Shane. "Ama beni ilgilendirmez tabii. Planımız ne? Etrafı mı arayacağız? İç çamaşırı çekmecesine ben bakayım mı?"

Claire irkildi. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Shane masumca ona baktı. "Birinin bunu yapması gerekiyor."

"O biri ben olacağım."

Shane gülümsemeyi kesti. "Hey. Özür dilerim. Amacım..."

"Biliyorum." Ama Claire yine de incinmişti. Shane'le göz göze gelmekten kaçınıp eşyaları kurcalamaya başladı. Görünüşe bakılırsa, Kim'in iç çamaşırı çekmecesine ihtiyacı yoktu. Sutyenleriyle külotlarını bütün eve yaymıştı. Claire eline bir torba alıp çamaşırları toplamaya başladı.

"Kızlar," dedi Michael. "Buraya ipucu yakalamaya geldik, değil mi? Evi toplamaya değil."

"Doğru." Eve derin bir nefes aldı. "Ben yatak odasına bakayım."

"Banyo," dedi Shane.

"Çok cesursun. Tamam. Claire, sen burayla uğraşmaya devam et. Ben de mutfağı alıyorum."

"Bol şans." Michael'ın şansa ihtiyacı olacaktı. Claire, mutfakta küflerin kendi uygarlıklarını kurduğundan emindi.

Claire çerçöp dolu salonda tek başına kaldı. Nereden başlayacağını bilemiyordu. Dağınıklığı görmezden gelince, gözleri duvarlara kaydı. Bir tanesinde korkunç gözlü, uzun, ürkütücü yüz çizimleri vardı.

Gözler salonu izliyordu. Bir tanesi parıldadı. Claire bir an, birinin duvarın arkasından kendisini izlediği hissine

kapıldı, sonra kendine geldi. Gerçek bir göz değil, sadece camdı bu. İçeriyi yansıtıyordu. Kim neden gözlere... Hayır, *tek* bir göze cam koymuştu ki?

Yoksa...

"Çocuklar?" Claire duvar resminin yanındaki dolabı açtı, oradaki ıvır zıvırı bir kenara itip göz deliğinden bakan kamerayı buldu. Küçük, ileri teknoloji ürünü, kablosuz bir kameraydı bu. Bir yerlerde bir alıcı olmalıydı. Claire kafasını dolaptan çıkarıp içeri seslendi. "Etrafta hiç bilgisayar gördünüz mü?"

"Burada var," dedi Eve. Yatak odasında, dağınık yatağın yanındaki çürük masada bir Mac duruyordu. Ekran koruyucu devredeydi. Claire boşluk tuşuna bastı ve bilgisayar şifre istedi. Claire Eve'e bakınca kız, *ne bileyim,* der gibi omuzlarını kaldırdı.

Claire, Eve'in adını denedi. Olmadı. Morganville'i denedi, olmadı.

Çılgınca bir fikre kapılarak istemeye istemeye zorla *Shane* yazdı.

Ekran açıldı ve Claire kendisiyle yüz yüze geldi. Şaşkınlıkla geriye çekilince ekrandaki görüntü de aynısını yaptı. *Ha.* Bilgisayarın kamerası açıktı. Claire kamerayı kapatıp masaüstüne baktı. Kolay erişilmek istenen şeyler oraya konmuş olmalıydı. GERÇEKLİK PROJESİ KAMERA 72 adında bir dosya hemen göze çarpıyordu.

İçinde video dosyaları vardı. Claire birine tıkladı. Kim ekranı doldurdu. Kameraya doğru eğilmişti. "Projenin yir-

mi ikinci günü," dedi yüksek perdeden bir fısıltıyla. "Özel yerlerdekilerin keşfedilip keşfedilmediğinden hala emin değilim ama çekimleri mümkün olduğunca sürdüreceğim. Şimdiye kadar çok iyi gitti. Resmi tarih projesi hala sürse de vampirlerin çoğu konuşmak istemiyor. Önemli değil, çok daha iyi olacak. Bana Oscar vermek için çırpınacaklar." Bir soda şişesi alıp iki eliyle birden tuttu ve ağlak bir yüz ifadesi takındı. "Ah, çok teşekkür ederim. Böyle bir onura layık görüldüğüm için o kadar mutluyum ki. Akademiye çok teşekkür ederim..."

Claire videoyu durdurup Eve'e ve banyodan gelip izlemeye başlayan Shane'e baktı. Michael da onlara katıldı.

"Bu ne şimdi?" dedi Claire. Gözlerini ekrandan ayıramayan Eve, başını iki yana sallıyordu. "Cidden bilmiyor musun?"

"Hayır. Neden bahsediyor?"

Claire, Kim'in Oscar konuşmasını atlayıp videoyu tekrar başlattı. Kim coşku doluydu. Bahsettiği şeylere ne kadar önem verdiği belliydi.

"İnanılmaz ama son Kurucu Evi'ne de koymayı başardım. Bağlantılar iyi görünüyor. Görüntü akışı hazır. Nasıl oluyor da insanlar en aptalca şeylere inanabiliyor? Bin yıllık banyo numarasını bile yutuyorlar. Ortadan kaybolup on dakika her yeri kurcaladım, kızın ruhu bile duymadı." Kim gizli bir şey söyleyecek gibi eğildi. "Bazılarını kendime saklamam gerekecek. Shane'in çıplak hali... Of of."

"Anlamadım?" dedi Shane. "Bu da ne demek?"

Eve'in gözleri faltaşı gibi açılmıştı. "Bu ne zaman çekilmiş?" diye sordu, siyah rujlu dudaklarını yalayarak.

Claire tarihe baktı. "Geçen hafta başında."

"Olamaz," dedi Eve. "Kim'le seçmelerde karşılaştık. Onu tanıyordum ama yakın sayılmazdık. Çok... İlginç birine benziyordu. İşimiz bittikten sonra bize geldi. Sen okuldaydın, Michael dışarıdaydı, Shane de çıkmak üzereydi..."

"Lavaboyu kullanmak istedi, değil mi?" diye sordu Claire.

Eve acınacak haldeydi. "Evet. Biraz gecikti ama ne yaptın diye de sorulmaz ki, değil mi? Hem o kadar iyiydi ki."

"İyidir," dedi Shane. "Aynı zamanda dalaverecinin önde gidenidir. Ben o kızla çıktım, unuttun mu? Bana sormalıydın. Beni çıplak görmesi saçmalığı nereden çıktı? Orada değildim bile!"

Eve iki eliyle ağzını kapattı. "Tanrım! Beni kullandı, değil mi? Beni kullandı."

"O herkesi kullanır," dedi Shane. "Yedi gün, yirmi dört saat. Kusura bakma ama sen onunla içli dışlı olunca endişelendim."

Claire haklı çıktığına sevinmesi gerekip gerekmediğini bilmese de sevinmemişti. "Evimizde ne yapmış olabilir?"

"Oscar'ı neye veriyorlar?"

Shane'le Michael aynı anda konuştu. "Filmlere."

Bir an hepsi sessizce birbirine baktı. Claire diğerlerinin ne hissettiklerini bilmiyordu ama kendisi dipsiz bir kuyuya düşüyordu sanki.

Ekrana dönüp videoyu kapattı ve dosyaya baktı.

Shane, "Ne oldu?" diye sorunca Claire ekranı gösterdi.

"Bu Kim'in özel video günlüğü," dedi Claire. "Her şeyini buraya kaydetmiş."

"Eee?"

"Numaraya bak."

"Gerçeklik projesi kamera..." Eve ani bir nefes aldı. "Eyvah."

"Morganville'de yetmiş bir kamera daha var," dedi Claire. "Kim bilir neresinde."

"Ve en az bir tanesi bizim evde," diye ekledi Shane.

Kim'in dairesindeki Mac'te, videoların nereye kaydedildiğine dair başka iz yoktu. Yetmiş bir kamerayı daha kaldırmak için bir laptoptan fazlası gerekirdi. Özellikle de terrabytelarca data kaydedilecekse. "Ona bir sunucu gerekir," dedi Claire. "Ya da çevrimdışı bir depo birimi. Belki belirli saatlerde kaydedip görüntüleri DVD'ye falan çekiyordur."

"Üniversitede olabilir mi?" diye sordu Eve. "Orada bir sürü sunucu var, değil mi?"

Claire bir an düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Yeterli alan var ama kimseye farkettirmeden bir şey yapamaz. Kayıtlı bir öğrenci bile değil. TPÜ'nün bilgisayar güvenliği de hayli sıkıdır. Vampirler, dışarı bilgi sızdırılmasın diye her şeyi kontrol ediyor." Claire'in aklına rahatsız edici bir düşünce takıldı. "Kim kendini isyankar bir bağımsız film yapımcısı falan sanıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Eve. "Bundan çok bahseder. Televizyon, kablolu yayın falan. Takıntı derecesinde. Oyunculuğu işin arka planını, tekniğini öğrenmek için kullanıyor."

Shane, Kim'in çöküк yatağına oturunca, Claire'in gözünde hiç de hoş olmayan görüntüler canlandı. "Bütün şehri izliyormuş," dedi Shane. "Neden? Vampirlerle ilgili aşmış bir belgesel yapmak için mi?"

"Daha kötüsü," dedi Claire. "Aynı anda çalışan yetmiş iki kamerayı düşünürsek... Kafasında bir *dizi* olmalı. Morganville hakkında bir reality şov." Claire klavyeye dönüp Kim'in e-postalarını açtı. Gelen kutusu boştu ve Claire'in görebildiği kadarıyla hiç kullanılmamıştı. "E-postaları mutlaka olmalı."

"Webmail," dedi Michael. "İz bırakmak istemiyorsa Webmail kullanmıştır. Dışarıdan biriyle görüştüğünü mü düşünüyorsun?"

Claire web tarayıcının girdiği adreslere baktı ama geçmiş tamamen temizlenmişti. "Yardımcı bir program kullanıyor. Geçici dosyaları ve internet geçmişi, yirmi dört saatte bir kendiliğinden siliniyor."

Shane, "O kıza yardım eden biri var," dedi ve herkes ona bakınca omuz silkti. "Mantıklı değil mi? Webkameralar ağaçta yetişmiyor ya. O kadar kamerayı satın almak kolay mı? Hırdavattan yaptığı eserlerle o parayı nasıl kazansın?"

"Morganville'in dışındaki biri her şeyi biliyor," dedi Claire. "Vampirler bunu öğrenmiş olabilir mi? Kim'in kaybolmasında onların parmağı mı var?"

"Oliver pek ilgilenmedi. Biz öğrenseydik, bu alet burada duramazdı," dedi Michael, bilgisayarı işaret ederek. *Biz* demişti, *onlar* değil. Claire, Eve'in de bunu farkettiğini anladı.

Shane kızlara baktı. O da biz-onlar çekişmesinin farkındaydı. "*Biz* de ne demek?"

"Efendim?"

"Kendini artık vampirlerin takımında mı görüyorsun?"

Michael iç çekti. "Şimdi bunu tartışmasak olmaz mı? Daha ciddi sorunlarımız var."

"Hayır, yok," dedi Eve. "Kim kayboldu. Belli ki çok tehlikeli bir işe bulaşmış ve vampirler de dahil onu durdurmak isteyecek bir sürü kişi var. Ama senin ne düşündüğünü bilmeliyim, Michael. Vampirlerin yanında mısın, bizim yanımızda mısın?"

"Biz ne demek? İnsanlar mı? Eve..."

"Biz demek, ben, Shane ve Claire demek," dedi Eve. "Cevabın ne? Olanları Amelie'yle Oliver'a anlatıp bir cadı avı mı başlatacaksın?"

Michael bir süre cevap vermedi. Shane oturduğu yerden kalkarken yatak gıcırdadı. "Michael?"

"Bana bunu yapma," dedi Michael, Eve'e. "Bu bir seçim değil. Elimde seçenekler yok."

"Her zaman bir seçeneğin var, biliyorsun. Amelie seni dönüştürürken de vardı, şimdi de var. Sam sürüye katılmadı. Sen de katılmak zorunda değilsin. İyi şeyler de yapabilirsin."

"Vampirlerin her yaptığı kötü değil."

Shane duvara vurunca, silah patlaması gibi bir ses duyuldu. Hepsi susup ona baktı. "Bu işi durdurmamız için bize yardım mı edeceksin yoksa koşup muhbirlik mi yapacaksın?" diye sordu. "Basit bir soru, dostum."

"Bu konu üçünüzle ilgili değil. Kim hepimizi yok etmeye, bir televizyon yıldızı olmaya çalışıyor."

"Olabilir," dedi Shane. "Belki hala bunun önüne geçebiliriz. Video görüntüleri bir yerlerde olmalı. Onları hala birleştirmeye çalışıyordur belki de. Onu bulup durdurabiliriz. Başka kimsenin bilmesine gerek yok."

"Onu neden korumak istiyorsunuz?" dedi Michael. Shane, Claire'le bir an göz göze geldi. Claire, oğlanın yüzündeki suçluluk duygusunu hemen farketti. "Eski kız arkadaş nostaljisi mi?"

"Çeneni kapatsan iyi olur."

"Eve arkadaş oldukları için onu kurtarmak istiyor. Bunu anlarım. Claire herkesi kurtarmak ister zaten..."

"Herkesi değil," dedi Claire.

"Ama sen kin tutarsın. Elinden gelse gözünü kırpmadan Monica'yı otobüsün önüne itersin ama Kim'e hiçbir şey olmasın istiyorsun."

"Çok ciddiyim," dedi Shane. "Kapa çeneni."

"Nasıl oluyormuş, gördün mü?" dedi Michael alçak sesle. "Ben de gerekçelerimin sorgulanmasından hoşlanmıyorum. Ben vampirim. Elimde değil. Kan içerim. Bunu kabullen ve beni suçlayıp durma. Kim'i kurtarmak mı istiyorsun?

Peki. Ama onu yirmi dört saat içinde bulamazsak, birilerine haber vermek zorundayım. Süre başladı."

"Süre başladı," dedi Eve, tekrar ederek. Gözlerinde gümüş taneleri gibi beliren yaşları, gözlerini kırparak savuşturdu. "Ve her şey bitti. Haberin olsun, Michael."

Arkasını dönüp yoluna çıkan döküntüleri iterek uzaklaştı. Claire bir süre onun peşinden bakıp bilgisayara döndü. "Shane," dedi. "Yan odadaki dolaptan kamerayı getir. IP numarasından belki görüntüyü nereye yolladığını bulabiliriz."

Michael, Eve'in peşinden giderken Claire, Mac'i ve kablolarını laptop çantasına koydu. Bu sırada Shane biraz oyalandı. "Hey," dedi, Claire'in saçlarına hafifçe dokunarak. "Ben... Bak, ona aşık falan değilim. Sadece..."

"Onunla bir kere yattın. Evet, biliyorum." Fermuarını çekip çantayı omzuna aldı. "İçinde yer etmiş."

Shane kızın yolunu kesti. Claire direnmesine rağmen, oğlanın yüzüne bakmadan edemedi. Shane'in gözlerindeki ışık, Claire'in nefesini kesti. Shane parmak uçlarıyla Claire'in yüzüne dokundu ve eğilip onu öptü. "Hayır," dedi Shane. "İçimde sen varsın."

Claire bir şey diyemeden, Shane kamerayı almaya gitti. Yan odada Michael'la Eve konuşuyordu. Daha doğrusu Michael, arkası dönük duran Eve'e bir şeyler anlatıyordu. Claire'le Shane'in geldiğini farkettiler.

Eve birden ön kapıyı çarparak kapattı ve merdivenlere koştu. Ona ancak arabada yetiştiler. Ön koltuğa oturmuş,

yüzünü cama dönmüştü. Claire kızın ağlayıp ağlamadığını göremedi. Bir vampir arabasının içinde kesinlikle ihtiyaç duyulmayacak simsiyah bir güneş gözlüğü takmıştı.

"Peki," dedi Michael direksiyonun başına geçerek. "Nereye?"

"Beni eve bırak," dedi Claire. "Teknik konularda çalışacağım."

"Ben Common Grounds'ta inerim," dedi Eve. "Birileriyle konuşmam gerekiyor."

Michael gırtlağını temizledi. "Eşlik etmemi ister misin?"

"Hayır." Sesi sakin ve kararlıydı. Claire dönüp Shane'e baktı. Loş ışıkta çok net göremiyordu ama Shane *eyvah* der gibi bakıyordu. "Yapman gerekenler var, değil mi?"

Eve haklı olmalıydı çünkü Michael itiraz etmedi.

"Ben de evde oturup televizyon izlerim. O da önemli bir iş. Bu kadar baskı altında herkes beceremez," dedi Shane.

"Sen benimle gel," dedi Eve. "Yardım gerekebilir." Hem de Michael'ın teklifini reddetmişken. *Of.*

Shane de bunu düşünmüş olacak ki özür diler gibi Michael'a baktı. Michael hafifçe başını salladı.

"Tamam," dedi Shane. "Yaşasın." Shane yumruğunu Eve'e uzattı, yumruklarını tokuşturdular. "Claire, sen yalnız kalabilecek misin?"

"Tabii," dedi Claire, kucağındaki laptop çantasına sarılarak. "Ne olabilir ki?"

Michael dikiz aynasından kıza baktı.

"Onca kötü şeyin dışında yani."

11

Claire evdeydi, yani Cam Ev'de. Ailesini böyle bir olayın ortasına çekmek, Claire'in en son isteyeceği şeydi. Kim'in bilgisayarını çıkarıp webkamerayı açtı ve data akışına ulaşmaya çalıştı. Kameranın IP adresini bildiği için zorlanmadı. Kim, gerekli bilgileri gizlememişti. Asıl sorun, diğer uçtaki sinyal karıştırıcıydı. Bu özel program, gelen datayı birkaç dakikada bir alıp internet üzerinden farklı adreslere yönlendiriyordu. Paketleme zamanlarına bakılırsa Morganville sınırları içindeydi ama nerede? Claire bilgisayar kurdu sayılmasa da bazı şeylerden anlıyordu. Belli ki Kim bazı önlemler almıştı.

Ne olursa olsun Claire kolay kolay pes etmeyecekti. Kim'i sevmese de çok şey söz konusuydu; Michael da dahil bütün vampirlerin hayatı, tüm zorluklara rağmen inşa edilen o kasaba, Kim...

Michael haklıydı. Kim'in tüm bunları kişisel hırslarına kurban etmesine izin verilemezdi. Gerçek bir gün ortaya

çıkabilirdi ama bu şekilde, bir röntgencilik şovu halinde değil.

Claire, Kim'in evinde izledikleri videoyu yeniden açtı. *İnanılmaz ama son Kurucu Evi'ne de koymayı başardım. Bağlantılar iyi görünüyor. Görüntü akışı hazır.*

Claire, Cam Ev'deki kameraları aramaya girişti.

İlkini Shane'in odasındaki havalandırma boşluğunda buldu. Shane'in yatağına oturup ellerini başının arasına aldı. Kamera tam yatağa odaklanmıştı.

Eyvah. Olamaz. Önce Kim'in Shane'i saatlerce izlediği düşüncesiyle kıvrandı. Derken başka şeyleri hatırladı.

Buradaydık. Birlikte. Bizi izledi.

Claire başını kaldırıp kameraya baktı. Yüzünde nasıl bir ifade vardı, bilmiyordu ama içini yakıp kavuran öfkeye yakın bir şeyse, Kim'in bu görüntüyü izlemekten zevk alacağını hiç sanmıyordu. "Umarım sesi de alıyordur," dedi. "*Kaltak.* Cehennemin dibine git. Olur da internete bir şey koyarsan elimden kurtulamazsın."

Claire bir sandalye çekip havalandırma kapağını duvardan söktü. Kapağın arkasındaki kamera, örümcek Bob'un gözleri kadar donuk cam gözüyle ona bakıyordu.

Claire kamerayı çıkarıp odasına götürdü ve Kim'in evinde bulduğu kameranın yanına koyup diğer odaları aramaya gitti. İki kamera daha buldu. Biri oturma odasındaki kitaplığa gizlenmişti, diğeri Michael'ın odasında, yatağı çekiyordu.

"Sapık," diye mırıldandı Claire, masadaki sahte bitkinin içinden kamerayı çekip alırken. IP adresleri birbirini tutu-

yordu. Claire bunları web tarayıcıya girmeyi denedi. Sinyal vardı ama anlamsız şeyler gösteriyordu.

Kim sinyal karıştırıcıya ek olarak, şifreleyici de kullanmıştı.

Sinyalin peşine düşecekti ki ensesinde yine o tanıdık karıncalanmayı hissetti. Sanki dünya yerinden çıkıp başka bir rotaya oturuyordu.

Geçit.

Claire yerinden kalkıp silahlarına sarılarak bekledi. Geçit sanki yukarıda, tavan arasında açılmıştı. Tepesindeki ahşap zeminden gıcırtılar geldi. *Örümcek olamaz*, dedi içinden. Örümcekler o kadar ağır değildi.

Örümceklerin gerçekten de o kadar ağır olamayacağını umuyordu. Korkunç bir düşünceydi bu. Kendi evinde yapayalnızdı ve kendini B sınıfı bir korku filminin içinde bulmuştu! Dev bir örümcekle!

Ya da bir vampirle.

Ki öylesi daha kötüydü.

Uzun dakikalar geçti ama kızı yemeye gelen yoktu. Claire'in elleri terlemiş, gümüş bıçağı sıkmaktan kasları acımıştı. *Haydi*, dedi içinden. *Ne olacaksa olsun.* Myrnin, Oliver ya da Amelie gibi çok güçlü biri de olabilirdi. O zaman Claire bıçağı indirip özür dilerdi.

Ama Claire, gelenin Ada olduğunu tahmin ediyordu. Ada şansını bir kez daha denemek istiyordu.

Gıcırtılar durdu, sonra gerilemeye başladı.

Geçit yeniden açıldı ve birden kapandı. Orada olma-

sa, birinin gelip gittiğinden Claire'in hiç haberi olmayacaktı.

Claire başını uzatıp kenardan koridora baktı. Gizli kapı kapalıydı ve hiç ses yoktu. Kapı ses geçirmez olduğundan, ses gelmemesi doğaldı ama yine de... Claire'in bir şeyler hissetmesi gerekiyordu sanki. Normalde evde bir tehlike havası eserdi. Esmiyorsa, demek ki Amelie...

Amelie.

Claire gizli kapıyı açıp merdivenden çıktı ve basamakların tepesindeki ışığı buldu. Renkli camdan yansıyan loş ışık, duvarları kendi rengine boyuyordu. Amelie bir elini alnına koymuş, kanepede yatıyordu.

Şık bir geceliğe benzer, bol, beyaz bir elbise giymişti ve üstünde kan lekeleri vardı. Yaralanmaktan öte, yaralı birinin yanında kalmış gibiydi. Claire içeri girince, Kurucu gözlerini açsa da kımıldamadı.

"Bir sorunumuz var. Ada," dedi Amelie. "Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Deli olduğunu mu? Evet. Anladım."

Claire, bıçağın hala elinde olduğunu farketti. "Ah, pardon."

"Bu zor zamanlar için mantıklı bir önlem," dedi Amelie usulca. Claire bekledi ama Amelie, mezarların tepesindeki mermer melekler kadar kıpırtısızdı.

"Ne oldu?" diye sordu Claire sonunda.

"Anlayacağın bir şey değil." Amelie gözlerini kapattı. "Yoruldum, Claire."

Sesindeki teslimiyet, Claire'in tüylerini ürpertti. "Acaba... Ben birisini mi arasam, yoksa..."

"Ben şimdilik burada dinleneceğim. Teşekkürler." *Beni rahat bırak* demekti bu. Claire rahatladı. Amelie boşluğa düşmüş gibiydi.

"Tamam. Ama olur da bir şey istersen..."

Amelie gözlerini birden açtı. Claire de hissetmişti. Geçit açılıyordu.

Amelie'nin iradesi geçidi kapattı.

"Biri seni arıyor," dedi Claire. "Kim o?"

"Seni ilgilendirmez."

"Buraya geliyorsa ilgilendirir! Peşinde biri mi var?"

"Korumalarım," dedi Amelie. "Eninde sonunda beni bulacaklar ama ben şu anda burada olmak istiyorum. Burada. Sam'in..." Gözyaşları, yanaklarından solgun saçlarına aktı. "Sam'in bana 'seni asla bırakmayacağım,' dediği yerde. Ama bıraktı, Claire. Bırakacağını biliyordu ve bıraktı da. Herkes gider. Herkes."

Geçit açılırken Amelie bu kez müdahale etmedi. Birkaç saniye sonra tavan arasının kapısı açıldı. İçeri giren, siyah, Gizli Servis üniformalı korumalar değildi.

Oliver. Üstünde hala o bowling tişörtü vardı. Kırlaşan saçlarını sıkı sıkı at kuyruğu yapmıştı. Amelie'ye bakarken, bir an için farklı biri gibi göründü.

Hayır, bu mümkün değildi. Amelie için bir şeyler *hissediyor* olamazdı. Olabilir miydi yoksa?

"Sen," dedi Claire'e. "Bizi yalnız bırak. *Hemen*."

"Kal," dedi Amelie, otoriter bir sesle. "Kendi evimde benim hizmetkarlarıma emir veremezsin, Oliver. Daha o günler gelmedi."

"Çocukların arkasına mı saklanıyorsun?"

"Ben saklanmıyorum. Senden bile." Doğruldu. Lambanın çok renkli ışığında genç ve çok yorgun görünüyordu. "Oyunumuzu oynadık, değil mi? Planlar yaptık, hileye başvurduk, yüzyıllarca birbirimizi kullandık. Elimize ne geçti? Barış mı? Bize asla barış yok. Olamaz da."

"Barıştan bahsedemem," dedi Oliver, bir dizinin üstüne çöküp Amelie'nin yüzüne bakarak. "Sen de edemezsin. Geçen gece mezarlıkta Morley seni öldürmeye çalıştı ve sen hala tek başına dolanıp kendi sonunu arıyorsun. Durman gerek."

"Bunları, yardımcım olarak mı söylüyorsun?"

"Hayır, arkadaşın olarak söylüyorum," dedi, onun elini tutarak. "Amelie. Sen ve ben birbirimizden farklıyız. Hep de böyle kalacağız. Ama senin böyle acı çektiğini görmek istemiyorum. Morganville şu an sana fazla geliyor. Etrafta fazla heyecanlı çok sayıda vampir var. Kontrol yeniden sağlanmalı ve bunu sen yapmayacaksan, yetkini daha güçlü ellere teslim etmelisin. Benim ellerime."

"Başkalarını bu kadar düşünmen ne hoş," dedi Amelie. Elini onun elinden çekmedi ama sesi o kadar sıcakkanlı değildi. "Teklifin nedir?"

"Yas sürecini atlatana kadar kasabayı bana ver. Düzeni sağlayabileceğimi biliyorsun. Vekilin gibi davranırım. Sen yeniden hazır olunca, her şeyi geri alırsın."

"Yalancı." Amelie'nin sakin sesinde suçlayıcı bir vurgu yoktu. Oliver gerildi. "Hem yalancı hem zorbasın. Böyle taktiklerin, Bishop'ın kızına sökeceğini mi sanıyorsun? Ya hiç sempati göstermemeliydin ya da samimi olmalıydın. Böyle arada kalmayı hiç beceremiyorsun, Oliver."

"Kasaba zaten elinden kayıp gidiyor. Morley sana karşı çıkan vampirlerin daha ilki. Devamı da gelecek. İnsanlar da ayaklandı. Çeteler geceleri bize saldırıyor. Bu konuda benden yardım istendi bile."

"Demek ki bu bir komplo. Gücü elimden almak için kurulmuş bir komplo. Sen de beni uyarmaya gelen sadık hizmetkarımsın." Güldü. "Ah, Oliver. Babam buradayken bana ihanet etmemenin tek sebebi, şansların eşit olmasıydı. Babam sana biraz yaklaşsaydı, aşık bir genç kız gibi onun koluna bacağına sarılırdın. Bıçağı da sırtıma bizzat sen saplardın."

"Hayır," dedi Oliver, Amelie'yi çekip dizlerinin üstüne yere indirerek. "Saplamazdım. Artık kraliçe değilsin, Amelie. Tahtında oturuyormuş gibi hakkımda atıp tutamazsın!"

Amelie bir elini kurtarıp Oliver'a tokadı yapıştırdı. İki vampirin bakışları birbirine kilitlenirken, Claire bir iki adım geriledi. "Neyi uygun görürsem onu söylerim," dedi Amelie. "Senin bu küstahlıklarına katlanmak zorunda değilim. İstediğin kadar plan yap. Hepsi boşuna. Morganville benim. Asla da senin olmayacak. Asla. Artık tetikteyim. Bana karşı kurulan bütün tuzakların ortaya çıkarılıp yok edileceğinden emin olabilirsin. Seninkiler de dahil."

Amelie itip Oliver'ı yere serdi. Göz açıp kapayana kadar, Claire'in masaya bıraktığı gümüş bıçağı alıp Oliver'ın gırtlağına dayadı. "Eee?" dedi. "Ne diyeceksin, hizmetkar?"

Oliver teslim olmuş gibi kollarını iki yana açtı.

Amelie önce Oliver'a, sonra Claire'e baktı. "Arabamı getirsinler. Vakit geldi. Halkım beni görsün ve hafife alınamayacağımı hatırlasın."

Bıçağı yere, Oliver'ın o kadar yakınına sapladı ki vampirin yanağı çizilip kanadı. Amelie kasırga gibi kalkıp merdivenden indi. Claire telefonunu çıkarıp Amelie'nin korumalarını aradı ve onu evin önünden Limuzin'le almalarını söyledi.

Telefonu kapadığında, Oliver kanepede oturuyordu. Yanağındaki kesiğe bakarken Claire'in beklediğinden çok daha sakindi.

"Aman Tanrım. Bunu planlamıştın, değil mi?"

Oliver omuz silkti. "Sam'i seviyordu. İçindeki boşluğu dolduracak birine ihtiyacı var. Ya bir sevgili ya da bir düşman."

"Ve o düşman sensin."

Oliver üstünü başını silkeledi. "Tüm o uzun yıllar boyunca aramızda hep aynı şeyler vardı. Öfke ve saygı." Hafifçe gülümsedi. "Bazen de başka bir şeyin kıvılcımları. Ama bunu birbirimize asla itiraf etmeyiz. Hayır, düşmanlık daha kolay. Amelie düşmanım olmaktan memnun. Ben de onun düşmanı olmaktan memnunum."

Claire hiç ama hiçbir şey anlamamıştı. Oliver da bunu umursayacak değildi.

"Hey," dedi Claire. "Geçitten geldin, değil mi? Hiç garip bir şey oldu mu?"

"Garip mi? Nasıl yani?"

"Şey... Boş ver. Geçitler kafamı kurcalıyor da. Sistemi yeniden ayarlamak istiyorum."

"Ben zaten yürüyerek dönmeyi planlıyordum. Morganvilleliler'in, Amelie kadar beni de görmeleri gerekiyor." Oliver tişörtünü düzeltip ayağa kalktı. "Böylece... Dengeleniyoruz."

"Oliver?"

Oliver merdivenin başında durdu.

"Birileri kasabayla ilgili bir şeyleri dışarı sızdırırsa ne olur?"

"Dışarı mı?"

"Dış dünyaya. Anla işte."

"Ha, daha önce de oldu. Kimse inanmıyor. Asla inanmazlar."

"Ya... Ya ortada kanıt olursa?"

"Tek kanıt bir vampir olabilir ama bu imkansız. Zaten her türlü kanıt kolayca reddedilebilir."

"Ya... Video görüntüleri?"

"Claire. Sinemaya gidiyorsun, değil mi? Bu dijital çağda bir vampir filmine kim inanır?" Başını iki yana salladı. "Bize en az bu çağda inanırlar. Hikayelerinizdeki vampirlerin ünü bizi koruyor." Claire'e dik dik baktı. "Neden sordun?"

"Merak ettim."

"Merak etme. Sağlıklı bir şey değil."

Oliver gidince, Claire kanepeye oturup avuçlarını kotuna sildi.

Vampir haklıydı. İnsanlar büyük ihtimalle inanmazdı. İnsanların büyük çoğunluğu, hayaletli reality şovlara da inanmıyordu. Sorun şu ki bu çağda reality şovların popüler hale gelmesi için gerçek olmaları gerekmiyordu ve Morganville o kadar popülerliğe dayanamazdı.

Her şey mahvolmadan Kim'i durdurmak zorundaydılar.

İşin ikramiyesi olarak, kameralar yüzünden Kim'e haddinin de bildirilmesi gerekiyordu.

Claire evde fıstık ezmeli sandviçini yerken önce Eve'le Shane geldi. Claire onlara Amelie'yle Oliver'ın ziyaretinden bahsetmedi. Zaten yeterince öfkeliydiler. Başka bir şeyi takacak halleri yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Claire. Shane geçerken tabaktaki sandviçin yarısını aldı. "Hey!"

"Bayan Yaramaz'ın peşinden koşarken karnım acıktı," dedi Shane, ekmeği ağzına tıkarak. "Çok ilginç yerlere gitmiş. İlginç derecede korkunç yerlere."

"Claire'e o kulüpten bahsetme," dedi Eve, metalik güneş gözlüğünü çıkararak. Makyajı akmış, gözleri kızarmıştı. Vampir kırmızısı değildi tabii, belli ki Eve ağlamıştı. "Hem ben durduk yere oraya gitmedim ki. Kim seviyor oraya gitmeyi."

"Ne kulübüymüş bu?" diye fısıldadı Claire, Shane'e.

"Deri," dedi Shane. "Eve haklı. Bilmek istemezsin."

"Kim iki gündür oraya uğramamış," dedi Eve. "Ama tarih projesi için yakın zamanda onunla çekim yapan birkaç vampir bulduk."

Shane'in yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla, hikayenin devamı da vardı. "Size her şeyi anlatıverdiler, öyle mi?"

"Ayrıntıları öğrenebilmek için bazı anlaşmalar yapmak zorunda kaldım," dedi Eve, gözlerini kaçırarak. Siyah, deri ceketini çıkarıp bir köşeye attı ve Claire'in sandviçini ısırdı. "Hmm, güzel. Bal mı koydun?"

"Ne yaptın ne yaptın?" Morganville'de herhangi bir vampirle herhangi bir anlaşma yapmak delilikti. Deri kıyafetlerle gidilen bir bardaki vampirlerle anlaşmak yapmaksa... İntihardı. Claire, Shane'e döndü. "Buna nasıl izin verdin?"

"Eve zıvanadan çıkınca ben ne yapabilirim ki? Ben korumayım. Onu bir güzel bağlamamı istiyorsan..."

"Bak, anlaşmaları bozabilirim," dedi Eve. "Amelie kozunu oynayarak anlaşmaları iptal edebiliriz. Kim'i bulmak istiyorum ve bilgiye ihtiyacımız var. Sihirli değneğini sallayıp her şeyi çözebiliyorsan o başka."

Claire başını iki yana salladı.

"O zaman temizlik sıramı savmışım falan gibi bakma bana." Claire, bu durumun Eve'i fena halde rahatsız ettiğini farketti. Kız, vampirlerle konuşmak için büyük ihtimalle kendini çok zorlamıştı. Oturup hatalarını uzun uzun analiz etmek istememesi doğaldı.

Claire gırtlağını temizledi. "Ne buldunuz?"

"Kim'in çekim yaptığı ya da yapmak üzere sözleştiği dört vampir bulduk. Demek ki henüz kasabadan ayrılmayı düşünmüyormuş. Bir de Kim'i evinde ziyaret eden birkaç insan vardı."

"Takıldığı tipler," dedi Shane. "Tam Kim'den beklenecek hareketler. Gerçi nasıl tiplerden hoşlandığını çözemedim. Anlaşılan çıtayı bayağı bir düşürmüş."

"Peki daha önce bilmediğimiz ne öğrenmiş olduk? Sahi vampirlere ne söz verdiniz?"

"Bazı şeyler işte," dedi Eve, uzatmadan. Shane başka tarafa bakıyordu. "Şu an bunlar önemli değil. Vampirlerden ikisiyle Common Grounds'ta çekim yapmış, diğer ikisini ise stüdyo gibi bir yere götürmüş."

"Stüdyo ha? Oradan bir şeyler çıkabilir."

"Biz de öyle düşündük. Çöp ev gibi değilmiş, o yüzden kendi dairesi olamaz."

"Yerini söylediler mi?"

"Hayır," dedi Shane, Eve'in omzunun üstünden eğilerek. "O bilgi için daha fazlasını istediler. Ben de bir taraflarına sokmalarını söyledim."

Claire gözlerini kırpıştırdı. Vampirler. Bar. Deri kıyafetler. "Bir şey demediler mi?"

"Pek demediler. Daha çok, bizden iyi atıştırmalık olacağına karar verdiler."

"Shane!" Claire oğlana yalvaran gözlerle baktı. "Sen onlarla kavga..."

"Hayır hayır. Gerek kalmadı." Shane daha fazla açıklama yapmaya fırsat bulamadan ön kapı açılıp kapandı ve kilit sesi duyuldu. Eve siyah ojeli tırnaklarını avuç içlerine gömerek ellerini yumruk yaptı ve başını yere eğdi.

Michael kötü bir barda zor bir gece geçirmişe benziyordu. Üstü başı dağılmış, giydikleri dikiş yerlerinden yırtılmıştı. Gömleğinde kana benzer koyu bir leke vardı.

"İyi misin?" Claire ayağa kalkıp Michael'e baktı. Yüzünde morluk falan yoktu ama bitkin görünüyordu. Gözlerinde kırmızının açık bir tonu parlıyor, elleri titriyordu.

"İyiyim. Bir şeyler içsem iyi olur. Hemen dönerim."

Michael mutfağa gitti. Sessizlik rahatsız ediciydi. Claire, kollarını göğsünde bağlayan Eve'e baktı.

"Ona gel bizi kurtar demedim," dedi yere bakarak. "Gelmesini bile istemedim."

Michael siyah bir şişeyle geri döndü. İçinde ne olduğunu hepsi biliyordu ama Michael pipetten sıvıyı içerken hiçbiri ağzını açmadı.

"Gitmek için bazı sebeplerim vardı," dedi Michael, Eve'e bakmadan. Eve de ona bakmıyordu. "Onu oradan götürdüğün için sağ ol, Shane."

Shane başını salladı. "Önemli değil. Ne oldu?"

Michael bu soruyu cevaplamayacaktı anlaşılan. Omuz silkmekle yetindi. "Kavga." Giysilerine ve açlığına bakılırsa feci bir kavgaydı bu. "Değdi. Bir tanesi, Kim'in çekim için onu nereye götürdüğünü söyledi. Daha önce bilmediğimiz bir yer."

Eve gözlerini kısarak başını kaldırdı. "Peşimizden geldin. Beceremeyeceğimizi düşündün."

"Nereye gittiğinizi biliyordum. Hem haklı da çıktım, değil mi?"

"Hayır, haklı falan çıkmadın! Michael..."

Michael şişeyi bırakıp Eve'in ellerini tuttu. Eve kurtulmaya çalıştı ama Michael onu gözlerinin içine bakmaya zorladı.

"Ben vampirim," dedi Michael. "Bir daha asla başka bir şey olmayacağım. Bu durumu kabullenip kabullenmeyeceğine karar vermelisin, Eve. Ben kabullendim."

"Ya kabullenemezsem?" Sesinde bir çocuk masumiyeti vardı. "Ya senin vampir Michael değil de sadece Michael olmanı istiyorsam?"

"Olamam ki. Ben sadece Michael değilim artık. Sen bu eve taşınmadan önce bu durum değişti. O zamanlar bilmiyordun."

Michael onun ellerini bırakıp şişeyi aldı ve kapağını açarak, Eve'e göstere göstere başına dikti. Gözleri yakut kırmızısına dönerken dudaklarını yaladı ve Eve'e bakarak boş şişeyi elinden bıraktı.

Eve hızla arkasını dönünce, Michael acıyla gözlerini kapattı. Yeniden açtığında karşısında üzgün bir insan vardı.

Claire bir ayrılığa mı tanık olduğunu merak ediyordu. Bunu hiç istemezdi.

Shane gırtlağını temizledi. "Eee. Kim'in gittiği bir yer buldun demek. Hadi onu konuşalım. Lütfen."

tg: kaktusunx

Michael gitarının durduğu koltuğa gitti ve gözlerini Eve'den ayırmadan gitarı kollarına aldı. Birkaç saniye sonra duygu dolu bir melodi çalmaya başladı. Claire, ağlamamaya çalışan Eve'in sarsılan omuzlarını görebiliyordu.

"Kim eskiden KVVV'de çalışıyormuş," dedi Michael. "Kapanmadan önce orada stajyermiş. Vampirin dediğine göre çekimi orada, kasabanın sınırında, verici kulesinin yanındaki eski bir stüdyoda yapmışlar."

Claire heyecanına engel olamadı. "Tamamdır. Orası olmalı, değil mi? Kapanmış mı dedin?"

"Evet. Amelie birkaç yıl önce kapattırdı. Orada bir kaza olmuştu," dedi Michael. "Belediye meclisi bir radyo istasyonuna daha gerek olmadığına karar verdi. O zamandan beri kilitli duruyor."

"Oraya gidip bakmalıyız!" Claire ayağa fırladı ama Shane kızı kolundan çekip oturttu.

"Sakin ol. Gece vakti gidemeyiz. Vampir dolu bir kasabada gece yarısı terkedilmiş bir binaya girecek halimiz yok."

"Ama ya hemen oraya gitmeye karar verirse?" dedi Eve. "Öldürülebilir. Onu uyarmak zorundayız."

"Uyarmak mı?" Claire gülmemek için kendini zor tuttu. "Eve, anlamıyor musun? Kim evimize kamera yerleştirdi. Bizi *izliyordu*. Her şeyi. En özel şeyleri bile."

"Hayır," dedi Eve. "Böyle bir şey yapmaz. Yanılıyorsun."

"Yatak odalarımızda kamera buldum!"

Claire kızı hiç bu kadar çaresiz görmemişti. Ağzı açık kalan Eve kanepeye oturdu ve porselen beyazı yüzünü ellerine gömdü.

Shane, Claire'in yüzüne bakakalmıştı.

"Hangi odalarda?"

"Seninkinde," dedi usulca. "Ve Michael'ınkinde."

Shane bir süre hiç kımıldamadı. Derken eline geçen ilk şeyi -bir DVD kutusuydu- alıp bütün gücüyle karşı duvara geçirdi. "Aşağılık yaratık," dedi. "Seni haysiyetsiz..."

Michael gitar çalmayı kesmişti. Nasıl çalınacağını unutmuş gibi bakıyordu. "Bizi kaydediyormuş. Kendine özel bir 'Biri Bizi Gözetliyor' şovu çekiyormuş. Vampirlerle."

Eve hiçbir şey söylemedi. Claire kızın ne düşündüğüne dair tahminde bile bulunamıyordu.

"Gitmek zorundayız," dedi Eve sonunda. "Kayıtları sakladığı yeri bulup her şeyi silmeliyiz. Her saniyesini. Böyle bir şey yapamaz."

"Çoktan yapmamıştır umarım," dedi Claire. "Nerdeyse bir aydır uğraşıyor. Bitirmek üzeredir muhtemelen. Kasaba dışından bir sponsoru olduğu konusunda haklıysak..."

"Hemen gitmeliyiz. Şu anda."

"Hayır," dedi Michael. "Geceleyin olmaz."

"Paçayı kurtaracak!"

"Bu riske girmek zorundayız," dedi Michael. "Shane haklı. Karanlığın içine dalamayız. Sabahı bekleyeceğiz." Yeniden gitar çalmaya başladı. Müziğe odaklanıyormuş gibi

başını eğmişti ama Claire, Mihael'ın ses tonunda bir tuhaflık sezmişti. "Şu sandviçlerden yapsak nasıl olur?"

Eve, dolu gözlerle Michael'a baktı. "İnanamıyorum. O kayıtlarda olanları biliyorsun. Onları satmasını mı istiyorsun?"

"Aklımızı kullanmak zorundayız. Plansız çıkıp gidersek..."

"Başlatma planından!" diye bağırdı Eve. Kanepeden hırsla kalkarak merdivene koştu. "Yazıklar olsun sana!"

"Haksız değil," dedi Shane. "Kusura bakma, dostum."

Michael onlara yalan söylemiş, Claire de onu yakalamıştı.

Shane'in kollarında kıvrılıp yatmayı düşünerek banyoya giderken, Michael'ın odasında konuştuğunu duydu. Kapısı aralıktı. Shane'le Eve, aşağıda mutfağı topluyordu.

Michael telefondaydı. "Hayır," dedi. "Hayır, eminim. Bu gece gidip bakacağım. Dikkat edin de kimse orayı..."

Claire kapıyı ardına kadar açınca, Michael dönüp ona baktı. Kötü yakalanmıştı. "Ben sonra ararım."

"Tahmin edeyim," dedi Claire. "Oliver. Ona her şeyi anlatıyordun, değil mi?"

"Claire..."

"Sana sorduk. Bizimle misin diye sorduk, sen de kabul ettin. Bize *söz vermiştin.*"

"Claire, lütfen..."

"Hayır." Michael elini uzatınca Claire geriledi. "Eve haklı. Sen artık Michael değilsin. Sen vampir Michael'sın. *Biz* ve *onlar* gerçekmiş ve sen onlardansın."

"*Claire.*"

"Ne var?"

"Oliver değildi."

"Kimdi peki?"

"Dedektif Hess'le konuşuyordum. Bu gece onunla istasyonda buluşup orayı baştan sona kontrol edeceğiz. Eve haklı, sabahı bekleyemeyiz." Michael'ın yüzünde tehlikeli bir ifade vardı. "Kim sınırı aştı. Bizi kandırıp buraya girdi. Birçok şeyi affedebilirim ama bu yaptığını affedemem."

"Bizi bırakıp gidecektin, öyle mi?"

Michael'ın gözleri alev alevdi. "Çünkü size değer veriyorum. Evet. Bu gece Eve ölüme ne kadar yaklaştı, haberin var mı? Ya Shane? Yeter. Artık sizi riske atmayacağım. *Kim* için olmaz."

"Hey! Sen bizim babamız değilsin! Korunmaya ihtiyacımız olup olmadığına da sen karar veremezsin. Bu işte hep birlikteyiz!"

"Hayır," dedi Michael. "Değiliz. Bazılarımız, diğerlerinden daha kolay zarar görüyor ve ben sizi seviyorum. Sizi kaybedemem. Bu şekilde olmaz."

Yırtık gömleğini çıkarıp yenisini giydi. Masadan anahtarlarını aldı ve yoluna çıkan Claire'i nazikçe kaldırıp kenara bıraktı. "Yapma," dedi. "Claire, ciddiyim. Nereye gittiğimi onlara söyleme. Bu işi bana bırak."

Claire bir şey söylemedi.

Michael'a yalan söylemek istemiyordu.

Michael bir süre kızın yüzüne baktı. Claire neredeyse aklının okunduğuna inanacaktı. Sonunda Michael anahtarlarını cebine koyup merdivenden indi.

Claire yatağa oturup kamerayı bulduğu havalandırma boşluğuna baktı. Aşağıdan Michael'ın yeni arabasının sesi gelene kadar, ne yapacağından emin değildi. Kalkıp mutfağa gitti ve Shane'le Eve'in derin muhabbetini böldü. "Michael, Kim'i bulmaya gitti. Biz de hemen yola çıkmalıyız."

İkisi de dönüp ona bakakaldı. Eve'in kolları dirseklerine kadar sabunlu suyun içindeydi. Shane'in elinde bir bez ve tabak vardı.

"Hemen," dedi Claire tekrar. "Lütfen."

Eve lavabonun tıpasını çıkarıp Shane'in elindeki bezi aldı ve kurulandı. Bezi tezgahın üstüne üç sayılık bir atışla yolladıktan sonra anahtarlarını almaya koştu. "Arabaya." Elinde tabakla durmayı sürdüren Shane ağzını açtı.

"Sakın bana gelemezsin deme," dedi Claire. "Sakın, Shane. O görüntülerde ben de varım. Sen de biliyorsun."

Shane tabağı bıraktı. "Michael tek başına mı gitti?"

"Bay Süper Kahraman Vampir'in desteğe ihtiyacı yok." Bunu söylemek haksızlık sayılırdı. "Orada Dedektif Hess'le buluşacakmış. Ama yine de..."

Mutfak kapısı hızla açıldı ve Eve siyah beyaz bir giysiyle içeri dalarak anahtarlığını salladı. "Silahlar."

Kimse, karşılarına sadece Kim'in çıkacağını söyleyerek ona itiraz etmedi. Shane tezgahın altından siyah bir çanta çıkardı. Diğer kasabalarda insanlar acil durum için muhte-

melen yiyecek ve su saklardı. Morganville'de ise acil durum çantasından kazıklar ve gümüş kaplı bıçaklar çıkardı. "Tamamdır," dedi Shane, çantayı omuzlayarak. "Claire..."

"Aklından bile geçirme!"

Shane sırıtarak kıza ikinci bir çanta fırlattı. "Su tabancasında su ve gümüş nitrat," dedi Shane. "Kendi icadım. Beş metreye kadar etkili. Sinek ilacı gibi."

"Bana hep en güzel hediyeleri veriyorsun."

"Mücevheri herkes alır. Onların hepsi gösterişçi."

Eve gözlerini devirdi. "Komedyenliği bırak da gidelim."

Shane kızın attığı anahtarları havada yakaladı. "Ben komedyen olabilirim ama sen de pantomimciye benziyorsun. Sana bunu söyleyen olmuş muydu?"

Shane hemen kapıya koştu. Eve onu takip etti. Claire çantayı omuzlayıp kapıyı kapatmaya hazırlanırken, birden yoğun bir duyguya kapıldı. Ev, Michael'ın evi, endişeliydi. Böyle anlarda evin canlı olmadığına inanmak çok zordu.

"Bir şey olmaz," dedi tezgaha pat pat vurarak. "Ona bir şey olmayacak. Hepimiz sağ salim döneceğiz."

Claire kapıyı kapatırken ışıklar kısıldı.

Eve'in arabası çalışmıyordu.

"Bu hiç iyi olmadı," dedi Eve, Shane anahtarı çevirirken. Çıt diye bir ses geliyordu, o kadar. "Şaka gibi. Hiç sırası değil, aptal metal yığını!" Torpido gözüne vurmanın da bir yararı olmadı. "Hadi, *çalışsana!*"

Dışarısı zifiri karanlıktı. Sokak lambaları yanmıyor, yoğun bulutlar ayı ve yıldızları kapatıyordu. Gösterge panelinin ışığında Shane ve Eve endişeli görünüyordu. Shane aşağıdan bir kolu çekince motor kapağı açıldı. "Dışarı çıkmayın," dedi Shane. "Ben bir bakayım."

"Erkeksin diye otomatik olarak benden daha iyi bir tamirci mi oluyorsun? Hiç sanmıyorum," dedi Eve, arabadan inerek. Shane başını hızla koltuğa vurdu.

"Neden hiç laftan anlamıyor bu?"

"Şu an çok endişeli," dedi Claire.

"Hepimiz endişeliyiz. Bari sen arabada kal."

"Ben arabalardan hiç anlamam."

"Nihayet mantıklı bir kız gördüm." Arkaya uzanıp Claire'i öptü ve motorun başındaki Eve'in yanına gitti. Claire motor kapağı ve karanlık yüzünden neler olup bittiğini göremiyordu.

Köşeden gelen arabanın farları geceyi aydınlattı. Tüm görkemiyle Cam Ev, güneşten solmuş çitler, kaldırım diplerindeki otlar...

Sonra karanlıktan çıkan bir grup vampir, Shane'le Eve'e doğru ilerledi. Bir tanesi Morley'di. Diğerleri de onun arkadaşlarıydı büyük ihtimalle. Kasabadaki diğer vampirler gibi iyi giyimli değillerdi. Aç ve acımasız görünüyorlardı.

Claire koltukların arasından uzanıp kornaya bastı. Motor kapağı gümleyince iki arkadaşından birinin kafasını çarptığını anladı.

"Çocuklar!" diye seslendi. "Başımız dertte!"

Bir eliyle başını tutan Shane, arka kapıyı açıp onu dışarı çekti. "Kapıya," dedi. "Eve dönüyoruz. Araba çalışmıyor."

Claire itiraz etmeden kotunun cebinden ev anahtarını çıkardı. Koşup bahçe kapısından geçti ve ön kapıda durdu. Verandanın ışığı titreşiyordu.

Shane basamakların başında durup arkasına baktı.

Eve, arabayla ev arasında sıkışmıştı. Vampirler etrafını sarmıştı. Claire nefesini tuttu. Ne Shane'in ne de Eve'in çantadan silah çıkaracak vakti olmuştu.

Claire'in çantası hala yanındaydı.

Morley bir hamleyle, Eve'i arabanın tamponuna dayadı. Eve'in çığlığı geceyi inletti. Shane montunun cebinden bir kazık çıkararak koştu ama ne yapabilirdi ki? Karşısında altı vampir vardı.

Shane kendi ölümüne koşuyordu.

Claire çantadan büyük, plastik su tabancasını çıkardı. Parlak, gülünç renkli silah su doluydu.

Tanrım, n'olur işe yarasın. N'olur.

Claire koşarak geldi ve tetiğe bastı. Tazyikli su, kaldırımı bulmuştu. Claire nişan alarak suyu Shane'in arkasından, onu karşılamak için bekleyen vampirlere doğrulttu.

Sıvı, vampirleri yakıp yılbaşı ağacı gibi aydınlattı. Shane'e yönelen zayıf, esmer kadın haykırarak kavrulan yüzünü tuttu, sonra da eriyen ellerine baktı.

Claire oyuncak silahı omzuna dayadı ve durup tetiği tekrar çekti. "Geri çekilin!" diye bağırdı. "Herkes dursun! Onu bırak!" Bunu Eve'i omzundan tutup kızın arkasına

saklanan Morley'e söylemişti. Giydiği kirli yağmurluk, Morley'i gümüş suyundan korumuştu. Yanağındaki bir bölge yanıyordu ama ciddi değildi.

Shane nefes nefese Claire'in yanına döndü. Claire silahı, Morley'le Eve'e doğrulttu.

"Bırak onu," dedi bir kez daha. "Biz size hiçbir şey yapmadık."

"Şahsi bir mesele değil," dedi Morley. "Açız, hayatım. Siz de çok lezzetlisiniz."

"Iyyy," dedi Eve. "Sana mezarlık gibi kokuyorsun diyen oldu mu?"

Morley ona bakıp gülümsedi. "Sen ilksin. Ben Morley. Senin adın ne? Ha, doğru. Sen Amelie'nin arkadaşısın. Seni mezarlıktan hatırlıyorum. Sam Glass'ın mezarından."

"Memnun oldum. Beni yeme, olur mu?"

Morley güldü ve Eve'in saçlarını geri taradı. "Çok tatlısın. Seni vampir yapıp yanımda tutabilirim."

"Hey!" dedi Claire sertçe, öne doğru bir adım atarak. "Beni duymadın mı? Onu bırak dedim! O kız Amelie'nin koruması altında!"

"Ben bileklik görmüyorum," dedi Morley, Eve'in kolunu ışığa tutarak. "Hayır, burada hiçbir şey yok." Eve'in elini öptü ve bileğindeki damarlara yapışmaya hazırlanarak dişlerini çıkardı.

Eve dönüp onun ağzına yumruğu indirdi.

Morley arabaya yapışınca Claire tetiğe bastı ve vampiri sırılsıklam etti. Morley kollarını sallayarak Eve'den uzakla-

şıp karanlığa daldı. Claire öfke ve acıyla bağıran diğer vampirleri de ıslatıp kaçırttı.

Shane bahçe kapısından geçip Eve'i yerden kaldırdı. "İyi gitti," dedi. Sesi titriyordu. "Diş izi yok, değil mi?"

"Şanslıyım," dedi Eve gülerek. "Silah çantasını al. Çantayı arabada bıraktığına inanamıyorum. Hangi kasabada büyüdün sen?"

"Arabayı tamir etmene yardım ediyordum!"

"Şapşal." Eve sımsıkı sarılıp Shane'in başına vurdu ve Shane çantayı almak için arabaya eğilince derin bir nefes aldı. "Ya sen?"

Claire oyuncak silahı indirdi. "Ne? Ben ne yaptım?"

"Hayatımı kurtarmadın mı? Muhteşem lafını yeni baştan tanımlamadın mı?"

"Ha. Tamam." Claire gülümseme isteğiyle dolup taştı. Bir an için her şey yolundaydı.

Dünya çok güzel bir yerdi.

"Hanımlar," dedi Shane, kapıyı kapatarak. "Şampanyalarımızı içeride içelim, olur mu? Hem arabayı kimin bozduğunu ve Michael'a arabasız nasıl yardım edeceğimizi de konuşuruz."

Haklıydı. Claire kapıya yürüyen Shane'le Eve'i silahıyla korurken, kendini Rambo gibi hissedip gülümsedi. Eve kapıyı kapatıp kilitledi ve rahat bir nefes aldı.

Claire silahını indirir indirmez, Shane kızı kucaklayıp öptü. Şefkatli, sıcak ve tutkulu. Çok güzeldi.

"Hey," dedi Eve. "Michael'ı unuttunuz mu? Nasıl gideceğiz? Taksiyle mi?"

Morganville'de bir tane taksi durağı vardı ve o da gece çalışmazdı. Bunu tartışmadılar bile. "Bir yol daha var," dedi Claire gönülsüzce. "Ama pek hoşunuza gitmeyecek."

"Mezar gibi kokan bir vampir tarafından taciz edilmekten daha mı kötü?"

"Bir geçit açabilirim," dedi Claire. "Ama radyo istasyonuna hiç gitmedim. O yüzden körü körüne geçit açma riskine giremem. Yakınındaki tanıdık bir yerde olmalıyım. Etrafında neler var?"

"Bir dakika," dedi Shane, silah çantasını yere bırakarak. "Ya Ada ne olacak? Senin peşinde değil miydi?"

"Hoşunuza gitmeyecek demiştim."

"Ada seni öldürmek istiyor, sense onun kontrol ettiği bir geçide girmek istiyorsun, öyle mi?"

"Şey..."

"Hayır, Claire. Başka?"

"Ama..."

"Olmaz."

Claire düşünceli bir tavırla iç çekti. "Ya geçidi Myrnin'e açtırırsam? O bu işi daha iyi biliyor. Ada doğrudan ona bir şey yapmak istemez."

"Myrnin'e ne diyeceğiz peki? İyi bir fikir değil. Herif zaten yarı deli."

"*Senin parlak fikrin* neymiş o zaman?" dedi Claire. Shane ellerini iki yana açtı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Claire telefonunu çıkarıp baktı. Şarjı azalmıştı. Morganville'deki en önemli kurallardan biri olmasına rağmen,

telefonunu şarj etmeye fırsat bulamamıştı. Koridordaki masada duran ev telefonuna gidip Myrnin'in laboratuarını aradı.

Sayısız çalıştan sonra Myrnin telefona baktı. "Ne var? Yemek yiyordum."

"Yardıma ihtiyacım var."

"Claire, sen benim yardımcımsın. Tersi değil. Belki de üstünde taşıman için bir organizasyon şeması çıkarmalıyım. Hatta koluna dövmesini yaparız."

Hiç iyi bir gününde olmadığı belliydi. Claire dudaklarını ısırdı. "Lütfen," dedi. "Küçük bir iyilik."

"Peki. Neymiş?"

"Kasabanın sınırındaki eski radyo istasyonu var ya? KV..." Zihni birden boşalıverdi. Yardım için Eve'e baktı. Eve ağzını oynatarak onu aydınlattı. "KVVV. Benim için bir geçit açabilir misin?"

"Hmmm," dedi Myrnin. Claire bir kaba dökülen sıvının sesini duydu. Myrnin sıvıyı yutup dudaklarını yaladı. "Seni içeri olmasa da yakınlarına çıkarabilirim sanırım. İşe yarar mı?"

"Elbette."

"Neden kendin yapmıyorsun?"

"Ada."

Myrnin birkaç saniye sustu. "Ada daha iyi," dedi. "Kızımızın kafasına ne girdi, bilmiyorum ama onunla konuştum. Artık çok daha iyi."

"İyi." Gerçekten iyi olabilirdi, bunlar doğru olsaydı tabii. Ne var ki Claire, Myrnin'in Ada konusundaki yargılarına güvenmiyordu. "Geçitle ilgili..."

"Tamam, hemen geliyorum."

"Myrnin, dur..."

Claire onun gelmesine gerek olmadığını söyleyemeden telefon kapandı. Gerçi Claire'i zaten dinlemeyecekti.

"Deli patron geliyor," dedi Shane, Claire'in yüzündeki ifadeyi yorumlayarak. "Ne güzel. Eğlenceli olacak."

Beş saniye kadar sonra Claire, bütün evi saran psişik bir akım hissetti. O kadar şiddetliydi ki Shane'le Eve'in de hissetmemesine şaşırdı. Oturma odasının karşı duvarında bir geçit belirdi ve Myrnin içeri adımını attı.

"Onun gardırobundakileri o kadar çok isterdim ki," diye hasretle iç çekti Eve. "Çok mu özentiyim yoksa sadece garip miyim?"

"Kendini küçümseme. Sen ikisine de sahipsin," dedi Shane, Myrnin'e bakarak. Vampirin giysileri... İlginçti. Bu Viktorya dönemi-hippi sentezini bilerek mi yapmıştı yoksa dolabında ne bulduysa üstüne mi geçirmişti? Claire emin olamıyordu.

Ayağında da tavşanlı terlikleri vardı.

Ama bu sefer tavşanların sivri dişleri vardı.

Bir süre gözlerini terliklerden alamadılar. "İşte bunlar fena olmamış," dedi Shane. "Manyakça ama hiç fena değiller."

Myrnin kaşlarını çatıp odadakilere baktı, sonra bakışlarını ayaklarına yöneltti. "Ha, bunlar. Uygun gibi geldi bana."

"Uyumsuz giyinmek hoş olmaz tabii," dedi Claire. "Gelmene gerek yoktu."

"Aslına bakarsan vardı. Radyo istasyonuna geçit açmayı denedim ama olmadı." Myrnin'in siyah gözleri heyecanla parlıyordu. "Bunun anlamını biliyor musun, Claire?" Tavşanların kulaklarını hoplatarak yürüdü. "Biri o bölgeyi kilitlemiş. Ve bunu yapan ben değilim."

"Başka kim olabilir?"

"Kimse."

"Ama..."

"Aynen öyle!" Elleriyle coşkuyla birbirine vurdu. "Bir gizem! Beni arayıp haber verdiğin için çok sağol, Claire. Durum çok heyecan verici. Kaos, yıkım, kıyamet! Biri arkamdan iş çeviriyor. Ah, bunlara birkaç aydır hasret kalmıştık, değil mi?"

"Hayır," dedi hepsi aynı anda. Claire, Shane'in elini tuttu. "Myrnin, kasabanın bazı bölgelerini kilitleyip geçitleri donduran kim olabilir?"

"Amelie. Ama yapan o değil. Onun eylemlerinde belirli bir imza olur. Bu arada, kısa süre önce buradaydı, biliyor muydun? Bugünlerde çok acı çekiyor."

"Konuyu dağıtmasana," dedi Eve. "Başka kim olabilir?" Claire'e *neden soruyorum ki* der gibi baktı ama Myrnin kafasını toplamıştı.

"Morganville tarihinde bunu yapabilecek altı kişi var," dedi. "Ama hepsi öldü. Sen hariç, Claire."

Herkes kendisne bakınca, Claire gözlerini kırpıştırdı. "Ama ben yapmadım!"

"Ya. Tüh. O zaman ben de bilmiyorum."

Claire gırtlağını temizledi. "Ya Ada?"

"Her kapının arkasında Ada gizlenmiyor, hayatım," dedi Myrnin, Michael'ın koltuğuna kurulup gitarla şaşırtıcı bir melodi çalarak. "Senin aksine Ada kendine söyleneni yapar, ki bu, bir laboratuvar asistanı için hiç de hoş bir huy değil."

"Bunları o yapabilir mi?"

Myrnin bir eliyle telleri susturup başını kaldırdı. Bir an için gayet ciddi göründü. "Ada her şeyi yapabilir," dedi. "Bence kendisi bile bunun farkında değil. Ama ihtimal dahilinde olmayan..."

"Karşımda sivri dişli tavşanlı terlikler giyen bir vampir var. Buralarda ihtimal dahilinde olmayan diye bir şey yok," dedi Eve. "Bizi ne kadar yakına götürebilirsin?"

"Oraya neden gitmek istiyorsunuz? Gönülsüz kan bağışçılarının geceleri ortalıkta dolaşması tehlikeli. Mümkün olan en sıkı korumayı taşımasına rağmen, Claire için bile tehlikeli. Tavsiye etmem." Gitarı bırakıp parmak uçlarını birbirine vurdu. "Siz bu işi sırf heyecan için yapacak kadar akılsız değilsiniz. Bir sebebiniz vardır. Anlatın."

Claire arkadaşlarıyla göz göze geldi. "Michael oraya yalnız gitti. Ona yardım edeceğiz."

"Michael bir vampir. Vampirler gece dışarı çıkar." Myrnin omuz silkip kadife ceketini silkeledi. Kıyafet balosuna gidiyorsanız, çok şık bir seçim olabilirdi bu ceket. "Başı derde girecek diye düşünmüyorsanız neden tüm bunlara zahmet ediyorsunuz? Gerçeği saklamak da yalan söylemektir, Claire. Bana her şeyi anlatın. Hemen."

Eve başını iki yana salladı. Shane de olanları anlatma taraftarı değildi. "Ona güvenebiliriz. Ona güvenmek zorundayız," dedi Claire.

"İlginç," dedi Myrnin, arkasına yaslanarak. "Lütfen devam et."

Claire patronunun sözünü dinledi. Hatta kablosuz kameralardan birini getirip büyük bir zevkle nasıl çalıştığını da anlattı. "Hayret," dedi Myrnin, kamerayı evirip çevirerek. "Bu kız tam bir girişimciymiş. Bunlardan kaç tane var demiştin?"

"En az yetmiş."

Myrnin gülümsemeyi kesti. "Bunu yalnız yapamaz. Ortada daha büyük bir amaç olmalı. Bir plan. Belki Kim, durumu kendi çıkarına kullanıyordur. Bunu düşündünüz mü?"

"Onun çıkarı olduğunu zaten biliyoruz," dedi Claire. "Ama demek istediğin... Fikrin kızdan çıkmadığı mı?"

"Aynen öyle."

Kim kameraları yerleştirmekle görevlendirilmiş, sonra da reality şov hayali için bunları kendi çıkarına kullanmış olabilirdi. Bu durumda işin en tepesinde bir başkası vardı.

Yakalanmayacak, hiç şüphelenilmeyecek kadar akıllı biri.

"Oliver'a haber vermelisiniz," dedi Myrnin. "Çok sevilesi bir müttefik değil, biliyorum ama uygun koşullarda çok etkili olabilir. Nükleer bomba gibi."

"Oliver'a söylersek Kim ölür," dedi Eve. "Aşağılık biri olabilir ama infaz edilmesini de istemem."

"Mantıklı," dedi Myrnin. "Ama durum kötüye giderse zaten ölecek. Ben de geliyorum. Yanınızda bir yetişkin olmalı."

"Bir kez daha terliklerden bahsetmek istemiyorum," dedi Shane. "Ama siz yine de bir daha düşünün."

"Evet, terliklerim kirlenir. Ben hemen dönerim." Myrnin koltuktan kalkıp geçide koştu. Diğer tarafa geçtiği anda geçit yok oldu.

"Sizce..."

Shane lafını bitiremeden geçit yeniden açıldı ve Myrnin tek ayağının üstünde sekerek içeri girdi. Dizlerine kadar gelen deri, korsan çizmeleri giymeye çalışıyordu. Sol ayağını da çizmeye sokunca durup poz verdi. "Daha iyi mi?"

"Şey... Galiba."

"Gidelim o zaman."

Myrnin dönüp geçide odaklanırken Eve, Claire'in tişörtünü çekiştirdi.

"Efendim?"

"Çizmeleri nereden aldığını sorsana."

"*Kendin* sor." Claire'e kalsa, vampir tavşanlı terlikleri tercih ederdi.

12

Myrnin onları ancak birkaç sokak yakına götürebildi. Claire, nereye çıkacaklarını önceden bilmediğine sevindi. Yoksa geçitten kolay kolay geçemezdi.

German Lastik Fabrikası en az otuz yıl önce kapatılmış çok katlı, devasa, korkunç bir yapıydı. Claire oraya daha önce iki kere gelmişti ve ikisi de birbirinden beterdi. Üstelik bu kez geceydi.

O fabrikada olduklarını, Shane'in çantasından çıkan el fenerleri sayesinde anlamışlardı. Claire'in gözüne ilk çarpan, duvardaki kapı ağızlı palyaço resmiydi. Claire o aptal palyaçonun suratını hiç unutmamıştı.

"Yine mi," diyen Shane'in de buraya bayılmadığı belliydi.

"Hiç olmazsa sen burada gelecek ayın ana yemeği gibi buzlukta kilitli kalmadın. Ben kaldım," dedi Eve.

Myrnin bu sözlere alınmıştı. "Genç hanım, sizi oraya güvende olasınız diye koydum. Seni yemeye niyetlensem, yerdim."

"İçime su serpildi," dedi Eve.

"Bu taraftan." Myrnin fenerden korunmak için elini gözlerine siper etti ve maceraperest liselilerden kalan bira kutularının, lekeli, yırtık pırtık bir battaniyenin ve boş kasaların arasından ilerledi. "Buraya biri gelmiş."

"Haydi canım."

"Yakın zamanda diyorum. İnsan değilmiş. Vampirler. Hem de bir sürü." Şaşkındı. "Benimkiler değil. Siz de biliyorsunuz, benim dönüştürdüklerimin hepsi öldü."

Önceki -daha- deli günlerinde Myrnin, bazı talihsiz kurbanları vampir yapmaya çalışmış, hastalığı ilerleyince başarısız olmuştu. Sonuç hiç hoş değildi: Vampirden çok zombiye benzeyen, öldürmekten başka bir şey düşünmeyen yaratıklar. Claire onların nasıl öldüğünü düşündü ama bunu bilmek istemediğine karar verdi. Myrnin bir bilim adamıydı. Bir deneyin sonunda kobayların işini bitirmeye alışıktı.

"Bu vampirler hala buralarda mı?" diye sordu Shane. Sol elinde bir kazık, sağ elinde gümüş kaplı bir bıçak vardı. Bir et bıçağını, araba aküsü ve kimyasal madde dolu bir akvaryum yardımıyla vampir silahı haline getirmişti. Ucuz ve etkili bir yöntemdi bu. "Önceden bilsek iyi olur da."

"Hayır, gitmişler." Ama Myrnin çok rahatlamışa benzemiyordu. "Merak ediyorum da..."

"Sonra merak edersin. Hadi gidelim," dedi Eve. Telaşlıydı, feneri sağa sola çevirip duruyor, her hışırtıda irkiliyordu. Sıçanlar, kuşlar, yarasalar. Fabrika vahşi bir orman gibiydi.

Claire, fenerini yürüdüğü yoldan ayırmıyordu. Paslı metallerle yaralanmaya niyeti yoktu. Shane'in hemen önünden yürümek, içini rahatlatıyordu. Elindeki su tabancası da öyle.

Myrnin, karşılarına çıkan metal kapıyı tutan zincirleri kırdı ve kapıyı iterek açtı. "İşte," dedi dışarıyı işaret ederek. Bulutlar izin verince birkaç kilometre ötede duran beton binayı ve bir iskeleti andıran uzun, metal kuleyi ayışığının yardımıyla gördüler. Kulede büyük, beyaz harflerle KV V yazıyordu. V'lerden biri uzun zaman önce gitmişti. Bir tanesi de sarhoş gibi yana yatmış, kayıp arkadaşına katılmayı bekliyordu. Etrafta kimse yoktu. Rüzgarlar dümdüz araziyi dövüyor, tozu toprağı önüne katıp götürüyor, metal kuleye çarpıp uğursuz bir ıslık sesi çıkarıyordu.

"Michael'ın arabasını göremiyorum."

"Emin olmanın tek yolu var," dedi Myrnin. "Hemen gidiyoruz."

Tesis, yaklaştıkça daha da ürkütücü bir hal aldı. Claire endüstriyel binalara pek düşkün sayılmazdı ve Morganville böyle yapılarla doluydu. Yarı yıkılmış hastane, German Lastik Fabrikası, hatta eski belediye binası bile sevimsiz yerlerdi.

İstasyon ise tek kelimeyle çirkindi. Çok büyük olmayan, tuğla bir binaydı. Önündeki tek pencere, yıllar önce kırılıp tahtalarla kapatılmıştı. Tuğlaların üstünde sprey boyayla 'GİRMEYİN' yazıyordu ve duvarların bir kısmına renga-

renk grafitiler yapılmıştı. Her yerde bira kutuları, sigara izmaritleri, kağıt parçaları vardı.

"İçeri girebileceğimiz bir yer göremiyorum," dedi Eve fısıltıyla.

"Neden fısıldıyorsun?" dedi Myrnin aynı şekilde fısıldayarak. "Vampirler bizi her şartta duyar zaten."

"İçeride vampir mi var?" diye sordu Claire.

"Ben medyum muyum? Ne bileyim?"

"Lastik fabrikasında bildin ya!"

Myrnin burnunu gösterdi. "Beş duyum var, altı değil. Binanın dışından koku almak kolay değil." Su tabancasının ucunu hafifçe yana itti. "Lütfen. Zaten banyo yaptım. Vampirlere biber gazı gibi gelen şu şeyle yıkanmak istemiyorum."

"Pardon."

Binanın kuleye yakın olan cephesine geçtiler. Michael'ın arabası oradaydı.

Ve boştu.

"Michael?" diye seslendi Eve. "Michael!"

"Şşş," dedi Myrnin. Işık hızıyla koştu ve Claire'in zar zor görebildiği bir kapıdan girip gözden kayboldu.

"Dur!" dedi Claire, peşinden koşarak. Kapıya gelince el fenerini açtı ama çamurlu, boş bir koridordan başka bir şey göremedi. "Myrnin, neredesin?"

Yanıt gelmedi. Bir el omzuna dokununca sıçradı, Shane'i görünce rahat bir nefes aldı. Onun arkasından da Eve göründü.

Koridorun sonunda sağa sola ayrılan iki koridor daha vardı. Duvarlardaki solmuş boyaların arasında bir resim göze çarpıyordu. Batı Teksas'ı akla getiren, sığırlı ve kovboylu bir şeydi. Kenarında da KVVV harfleri vardı.

İçerisi küf ve leş kokuyordu.

"Bu taraftan," dedi Myrnin alçak sesle. Bir cızırtı duyuldu, ampuller çatırdayarak yandı ve ortalık az da olsa aydınlandı.

Claire koridoru takip etti. Yol, sağa dönüp küçük bir stüdyoya bağlanıyordu. Oraya biri -muhtemelen Kim- gelmişti. Cihazlar eski ama temizdi. Her şey çalışır durumda bırakılmıştı. Mikrofonlar, bir koltuk, bir sahne arkası fonu, ışıklar... Tripoda bağlı küçük bir dijital kamera da dahil, bir stüdyoda çekim yapmak için gereken her şey vardı.

Odanın diğer ucundaki karmaşık kurgu masası, monitörlere bağlanıyordu. Bu teçhizatın oraya sonradan getirildiği belliydi. Ses sistemine göre çok daha yeniydiler. Bazı küçük parçalar sisteme eklenmiş, ortaya bir Frankenstein çıkmıştı.

Bir dizi siyah, harici sabit disk yan yana duruyordu.

Michael kurgu masasının başında oturuyordu. "Michael!" diye bağırdı Eve, kendini onun kollarına atarak. Michael kalkıp onu kucakladı. "Seni adi herif!"

Michael onun başını öptü. "Tamam, biliyorum."

Eve onun koluna vurdu. "Çok ciddiyim. Ne kadar adisin!"

"Orasını anladım." Michael onun yüzüne baktı. "Sen iyi misin?"

"Sayende hayır. Gece vakti hoşça kal bile demeden çekip gitmişsin."

"Yerinizde durmayacağınızı biliyordum."

"Dedektif Hess nerede?" diye sordu Claire. "Hani onunla buluşacaktınız?"

"Buluştuk."

"Nereye gitti?"

"Birazdan söyleyeceğim." Michael onlara, hoşlanmayacakları bir şeyi nasıl açıklayacağını düşünüyordu sanki. "Kim'in her şeyi burada. Claire, bu bir yönlendirici, değil mi? Sinyalleri bu istasyona yolluyor olabilir."

"Sinyalleri yükseltmek için kuleyi kullanıyormuş," dedi Claire. "Bizimle ilgili görüntüler..." Claire daha fazlasını söyleyemeyecekti. Michael başını olumlu anlamda sallayınca, Claire yıkıldı. "Ya diğerleri?"

"Hiç yerinde durmamış," dedi Michael. "Belediye binasından, Common Grounds'tan, kasabanın dört bir yanından görüntü var. Hepsine bakmak saatler, belki de günler sürer ama kaba bir kurgu yapmış." Birkaç düğmeye bastıktan sonra ortadaki monitörü gösterdi. "Ham dosya bu."

Eski tarz bir geri sayımdan sonra, rüzgarda gıcırdayan Morganville tabelası ekranda göründü. Bir özel efektle, kırmızı bir VAMPİRLER yazısı tabelanın altında belirdi.

"Ustaca," dedi Eve gülerek. "Hollywood'da parlayabilir."

Kim'in sesi, görüntünün üstüne bindi. "Isırıklar kasabası Morganville'e hoş geldiniz. Batı Teksas'ın çorak topraklarından geçmişseniz, insanların neden bu kuş uçmaz kervan

geçmez yerde yaşadığını merak etmişsinizdir. Artık merak etmenize gerek yok. Buradalar çünkü ne oldukları ortaya çıkmadan, başka yerde yaşayamazlar."

Morganville'deki sıkıcı günlük hayata dair görüntüler çıktı.

Bir vampirin -Morley birinin boynundan kan emiyordu- gece çekimi görüntüsü bir anda ekranı kaplayınca, Claire donakaldı. Hem de yakın çekim. Vampirin gözleri, gümüş paralar gibi parlıyordu. Kan simsiyahtı.

Tüm gotikliğiyle kafedeki tezgahının arkasında çalışan Eve. Kendisini gören Eve, irkilse de sesini çıkarmadı. Bir kısmı el kamerasıyla çekilmiş Morganville görüntüleri. Claire öğrencileri görünce, Kim'in kampüste dijital kamerasıyla yaptığı çekimleri hatırladı.

Claire ekrandaydı.

"Sana iki lafım var," diyordu. "İkincisi *git*. İlkini sen tahmin et."

Claire iki eliyle ağzını kapattı. Ne kadar kızgın görünüyordu. Tam bir cadalozdu.

Anlatıcının sesi, durumu daha da kötüleştirdi. "Morganville'deki sıradan insanlar bile o kadar sıradan değil. Mesela bu evde yaşayan arkadaşlarım."

Gündüz vakti Cam Ev. Gizli kamera görüntüsüyle Kim'in kapıyı çalışı, Eve'in açışı.

Birkaç kare Shane. Sonra Michael.

"Dehşet dolu bir kasabada yaşamanız, gerçek aşkı bulamayacağınız anlamına gelmiyor. Ya da gerçek seksi."

Claire ve Shane, Shane'in odasında. *Eyvah...* Claire kıpkırmızı kesildi. Az daha dengesini kaybedip kendini Shane'in kollarına atıyordu. Ağzı açık kalan Shane, en az Claire kadar dehşet içindeydi. Claire ekrana bakamazken, Shane gözlerini ekrandan alamıyordu.

"Eyvahlar olsun," dedi Myrnin alçak sesle. "Benim bunu izlemem sakıncalı olabilir. Yaşım yetmez."

"Kapat şunu," dedi Shane. "Michael. Kapatsana."

Michael kapatmak yerine o kısımları ileri sardı ve sahne değişince filmi yeniden oynattı. Kim'in röntgenciliğinden başka örnekler. Bu sefer Michael'la Eve. Kim'in sesi yoktu. Claire onun anlatıcı olarak bu kısımlarda ne diyeceğini hayal bile edemiyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Eve. Sesi sakindi ama kendisi sakin değildi. "Neden bana bunları gösteriyorsun?"

Michael, Eve'e döndü. Yüzündeki sert ifade, Claire'i ürküttü. "Otur," dedi Michael, koltuğu Eve'e doğru çekerek. Eve bir koltuğa bir Michael'a bakıp kaşlarını çattı. "Güven bana."

Eve kaşlarını çatmayı sürdürerek ekrana dönerken sahne değişti.

Karanlık bir odada, büyük, yuvarlak bir masa. Ortada süslü bir buket çiçek. Masada pek çok kişi vardı ama Claire bunlardan üçünü anında tanıyarak şaşkınlıkla gözlerini daha da açtı. "Amelie." Amelie kameradan tamamen habersizdi. Kamera yüksekteydi ama yüzleri çok net alıyordu. Amelie'nin yanında, şık takım elbisesiyle belediye başkanı

Richard Morrell oturuyordu. Richard'ın sağındaki Oliver, her zamanki gibi öfkeliydi. Masada bir sürü kişi tek bir ağızdan konuşuyor, tartışıyordu. Sonunda Oliver masaya güm diye vurarak herkesi susturdu.

Kim'in sesi. "Morganville bir belediye meclisi tarafından yönetiliyor ama bu meclis diğerleri gibi değil. Bu kişileri kimse seçmiyor. Bu, Amelie. Morganville'in kurucusu. Bin yaşından büyüktür ve acımasız bir katildir. Oliver yaşça ondan çok da küçük değil ve ondan daha acımasız. Richard Morrell yeni belediye başkanı oldu ama ailesi, Morganville'in insanlarını yüzyıldır yönetiyor. Richard ayrıca meclisteki tek insan. Oylamalarda da sürekli tek başına kalıyor."

Masadaki konuşmalara geçildi.

"...Jason Rosser'la ilgili önceki kararımızı yeniden gündeme getirmek istiyorum," dedi Richard.

"Ne olmuş ona?" dedi Oliver sabırsızca. "İddialarını dinlemiştik. Geçelim."

"Onu infaz edemezsiniz. Kendisi teslim oldu. Kızı kurtarmaya çalıştı."

"Claire'i kurtarmaya çalıştığı doğru değil," dedi Amelie. "Kızı ölüme terketti. Polise gidip cinayetlerdeki rolünü anlatması, Jason'ı masum kılmaz. Geçmişi, kendisine güvenemeyeceğimizi gösteriyor."

"O hala çocuk," dedi Richard. "Bir duruşma bile olmadan onu öldüremezsiniz."

"Çoğunluğun oyuyla yapabiliriz," dedi Oliver. "İki lehte, bir aleyhte. Bildiğim kadarıyla buna çoğunluk

deniyor. Halka açık olmayacak. Sessizce ortadan yok oluverecek."

Eve gözlerine inanamıyordu. Eğilip çılgınlar gibi ekranda bir ipucu aradı. "Bu ne zamanmış? Michael? Bu çekim ne zaman yapılmış?"

"Bilmiyorum. Sen bilebilirsin diye düşündüm. Kardeşin ölüm cezası almış."

"Oliver... Hiç... Hiçbir şey söylemedi."

"Gerek görmemiştir," dedi Myrnin. "Sessiz bir şey planlamışlardır. Bir kaza gibi. Ya da intihar."

Eve koltuğa çöküp Michael'ın eline uzandı. "Jason'ı öldüremezler. Onu bir sıçan gibi öldüremezler. Ah, Michael..."

"Dedektif Hess buradaydı demiştim. Bunu görür görmez yola çıktı. Jason'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek için kodese gidecek. Onu korumaya alacak, merak etme."

Eve acı acı güldü. "Merak etme mi? Bunları gördükten sonra nasıl merak etmem?"

"Doğru," dedi Shane. "Michael, Kim meclis toplantısını kayda almış. Nasıl becermiş bu işi?"

"Yapamaz," dedi Myrnin. "İnsanların yaşadığı bölgelerde istediğini yapabilir ama vampir bölgesinde olmaz. Resmi dairelere ya da Amelie'nin evine yaklaştığı an farkedilip yakalanırdı." Harici disklerden birini alıp üstündeki etikete baktı. "Ya da Oliver'ın evine."

Claire nefesini tuttu. "Laboratuvar?"

"Hayır. Garip ama hiçbir şey yok. Buradaki kanıtlar ona yeter de artar zaten."

"Bunlara kimse inanmaz," dedi Eve. "Tamam, kablolu-dan yayın yapan kanallardan birine çektiklerini yayınlatabilir ama herkes bunların sahte olduğunu düşünür."

"Önemli değil," dedi Claire. "Kimse inanmasa bile kasaba turist dolar. O zaman gerçeğin ortaya çıkması kaç hafta sürer sence?"

"Bence bir hafta," dedi Myrnin. Neşesini yitirmişti. "Burası bizim sığınağımız, Claire. Dünyada bizim için güvenli kalan tek yer. Taviz vermemiz, sizi aldatmasın. Bölgemiz olmadan yaşayamayız. Kim bu işten yakasını kurtaramaz."

"Bunu yalnız yapmadı. Kendin söyledin. Çekimleri yapmak için vampirlerden yardım almak zorundaydı."

"Onları bulacağız," dedi Myrnin. "Ve yok edeceğiz. Morganville'de kurallar var ve Kim'le vampir yandaşı, bu kurallara tamiri olanaksız zararlar verdi. Amelie bunu asla duymamalı. Onun yapacaklarından korkarım."

"Neden? Onları yakalayacağız, değil mi? Görüntüler elimizde."

"Öyle mi?" Myrnin sabit disklere baktı. "Yetmiş kamera. Ben burada sadece altmış kadar sabit disk görüyorum. Eksiğimiz var, Claire. Amelie'yi tanıyorsun. Onun önceliği, kendi halkıdır. Tehlikede olduğumuza karar verirse, yüklerimizden kurtulmak isteyecektir."

"Yük dediğin de insanlar oluyor herhalde," dedi Shane.

"Yer değiştirmeyi ve arkamızda kalan tüm kanıtları yok etmeyi seçer. Her zaman için onun son seçeneğiydi bu. Son

yıllarda bu karara kaç kere yaklaştığını tahmin bile edemezsiniz."

Claire yutkundu. "Buna izin veremeyiz."

"Onu durduramayız," dedi Myrnin. "Ben bile durduramam. Ama kanıtları ortadan kaldırabiliriz."

Elindeki sabit diski çöpe attı ve hemen bir sonrakine uzandı.

Michael, Eve'in koltuktan kalkmasına yardım ettikten sonra, koltuğu kaldırıp kurgu masasına indirdi. Sisteme bağlı sabit diski de çıkarıp duvara çarptı.

İki vampir stüdyoyu yerle bir ederken Claire'le Eve, el ele tutuşup sırtlarını duvara verdi. Bir süre sonra tüm cihazlar paramparça olmuştu. "Daha iyi gelir sanmıştım," dedi Shane.

"Daha bitmedi," dedi Myrnin. "Bütün kameraları bulup ortadan kaldırmalıyız. Kim'i de bulup ona yardım eden vampirin kim olduğunu söyletmeliyiz. Bu konu tartışmaya kapalı. Hain bir vampirin yaşamasına izin verilemez."

Kurgu masasından kalanların yanındaki dolapta, kameraların bir listesini buldular. Morganville'in dört bir yanında yetmiş dört kamera vardı. "Saatler sürecek," dedi Eve. "Ayrılıp kameraları onar onar bölüşmeliyiz. Myrnin'le Michael vampir bölgesindekileri alsın. Biz diğerlerini halledelim."

"Kim ne olacak?" dedi Claire, listeyi alarak. "Onu da bulmalıyız."

"Ada'ya onun yerini soracağım," dedi Myrnin.

"Bunu yapabilir mi?" diye sordu Claire. Sonra bir daha düşündü. "Elbette yapabilir. Ama yapar mı?"

"İyi bir günündeyse... Ama bildiğin gibi bundan asla emin olamayız. Yine de seni temin ederim, Ada artık sana kızgın değil." Myrnin yeleğinin cebindeki ejderhayı andıran altın saatine bir göz attı. "Güneş doğmadan toplanmalıyız. Nerede?"

"Issız bir yer olsun," dedi Claire. "Ne kadar nefret etsem de, German'a ne dersiniz? Kimse bizi duymamalı."

"Paranoyak mı oldun?" dedi Eve. "Ben de oldum. Yemin ederim, bir daha hiç soyunmayacağım."

"German'da buluşuyoruz o zaman," dedi Myrnin. "Geçit frekansını biliyorsun. Şafak sökmeden orada olun ve ölmemeye bakın."

Myrnin onları stüdyodan çıkardı. Michael arabasını alıp kendi listesinin peşine düştü. Myrnin, German'daki palyaçonun ağzı şeklindeki kapıya dalıp gözden kayboldu. Shane, Eve ve Claire el fenerleriyle baş başa kaldı.

"Eee?" dedi Eve. "Başla bakalım, Teleport kızı. Hemen halledelim şu işi."

Claire listeye baktı. "İlk yirmisi kolay. Hepsi açık alanlarda. Eve, Shane'le ikinizi Common Grounds'un arkasındaki çıkmaza yolluyorum. Ben de üniversiteye giderim."

"Olmaz," dedi Shane. "Bir dakika. Tek başına dolaşmanı istemiyorum."

"Üniversite," dedi Claire, üstüne basa basa. "Korunaklı bölge. Hem bilekliği olan da benim." Claire kolunu kaldı-

rıp bilekliğini gösterdi. Shane istemeye istemeye sustu. "Zaten tartışacak zamanımız da yok. Gidelim."

Shane geçide adımını atarken, başını çevirip Claire'e baktı. Claire bir an, Shane'i bir daha göremeyeceği korkusuna kapıldı. Morganville tehlikeli bir yerdi. Her veda, aslında bir elveda olabilirdi.

Aş bunları artık.

Claire geçide konsantre olup frekansı değiştirdi ve kamera yok etme görevine başladı.

Myrnin'in Ada konusunda haklı olduğunu umuyordu.

Dört saat sonra güneşin doğuşu yaklaşırken Claire çok yorulmuş ama listesindeki bütün kameraları da almıştı. Doğrusu içlerinde en ilginç olan, futbol takımının soyunma odasındaki kameraydı. Belli ki Kim işiyle, özel zevklerini birleştirmişti. Claire, Shane ve Eve'le buluşmak üzere Common Grounds'un arkasındaki çıkmaza döndü ama görünürde kimse yoktu. Shane'in telefonunu yokladı. Çalıyordu ama ses boğuktu ve sinyal kötüydü.

Claire onları bulduğunda Eve, Shane'in omzuna çıkmış, bir kulübenin çatısındaki kameraya yetişmeye çalışıyordu. "Aldım!" dedi Eve, dengesini zor sağlayarak. Shane onu yeniden kaldırıma indirdi. "Kesinlikle bir sirke falan katılmalıyız."

"Zaten birimiz şimdiden palyaçoya benziyor."

"Selam çocuklar," dedi Claire. İkisi de irkilerek kıza döndü. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim."

Shane ona sarıldı. "Nasılsın?"

"Yirmi kamera. Biri kayıp. Üniversite merkezinden biri bulup kaldırmış olmalı. Sizde durum nedir?"

"Listedeki sonuncu buydu. Vampir ekibinin yaptıklarını öğrenme zamanı geldi galiba."

Hep birlikte, Claire'in, German Lastik Fabrikası'na açtığı geçide girdiler. Geçit arkalarından kapanır kapanmaz, Claire el fenerini yaktı.

"Hmmm..." Eve de fenerini yaktı. "Yanlış numara, Claire."

"Hayır," dedi Claire. "Olamaz. Frekans doğru. Ne oldu bilmiyorum ama şu an German'da olmalıyız."

"Ama değiliz," dedi Shane, feneriyle etrafı tarayarak. Rutubetli, karanlık ve pis kokulu bir yeraltı tünelindeydiler. Morganville'in altındaki diğer vampir tünelleri kadar sık kullanılmadığı anlaşılıyordu. "Yanlış adres."

"Hem de çok yanlış," dedi Eve, ileriyi göstererek. Claire karanlıkta hareket eden gölgeler gördü. Solgun tenli, kırmızı gözlü gölgeler. "Of of of. Bizi buradan çıkarır mısın lütfen?"

Tek sorun, geçit sisteminin çalışmamasıydı. Orada kalmışlardı.

Claire diğerlerine bakıp başını iki yana salladı. Kalbi dakikada bin kere atarken ellerinin titremesi, fenerin ışığından belli oluyordu. "Buraya hapsolduk," dedi.

Shane çantasını yere bırakıp fermuarı açtı ve çıkardığı silahları Eve'e uzattı. Kendine de gümüş uçlu çiviler atan yaylı bir tüfek aldı. "Bir yerlerde senden hiç hoşlanmayan birileri var, Claire."

Claire su tabancasına sarıldı. "Ada," dedi. "Bu sefer Myrnin'i dinlemeyeceğim."

Vampirler -daha doğrusu, Myrnin'in daha deli olduğu günlerde girişiği, insanları vampire çevirme denemelerinin sonucunda oluşan vampire benzer *şeyler*- yarasaları anımsatan tiz çığlıklarla üstlerine koştu. Claire bağırmamak için kendini zor tutarak tetiği çekti ve vampirlerden üçünü havada yakaladı. Yaratıklar daha da yüksek sesle haykırarak yere kapaklandı. Gümüşün erittiği çıplak tenlerinden mavi alevler yükseldi. İnsandan çok lağım farelerine benzedikleri için neredeyse tüm gövdeleri açıktaydı zaten.

Shane sıçramaya hazırlanan bir tanesine ateş edip tüfeğini hemen doldurdu. Eve'in elinde, barlarda oynanan dartlara benzeyen küçük oklar vardı. Ona birkaç metreden fazla yaklaşan her yaratığı istisnasız şişliyordu.

Claire'in oyuncak silahındaki gümüş suyu azalmaya, Shane de cephane sıkıntısı yaşamaya başlarken vampirler kaçıyordu. "Gidelim," dedi Eve, arkasını dönen vampirlerden birini kalçasından vurarak. "Tam on ikiden!"

"Amma da eğleniyorsun," dedi Shane. "Dartları nerden buldun?"

"Şu senin elektrikle gümüş kaplama olayına girdim de. Takılarımdan sonra ucu sivri şeylere el attım." Eve, dartlarından birini uzatıp gösterdi. Sapında -elbette- bir kurukafa deseni vardı. "Güzel, değil mi?"

"Evet. Gitme vakti."

Claire su tabancasını omzuna atıp her zamanki gibi onlardan hızlı koşan Shane'i takip etti. Shane hızını antrenmana değil, bacaklarının uzunluğuna borçluydu. Sadece kovalandığı zaman koşardı o. Ağırlık kaldırmayı, koşmaya tercih ederdi.

Tünelin yukarı yönelmesi iyiye işaretti. Yakında yer seviyesinin üstüne çıkabilirlerdi. Claire nerede olduklarını, doğru dürüst çalışan bir geçit açıp açamayacağını bir an önce anlamak istiyordu. Acilen yapılması gerekenler vardı. Kim'i bulacak, ona yardım eden vampirin kim olduğunu onun ağzından alacak ve Ada'nın *reset* tuşuna basacaklardı.

Kolay.

Ama dile kolay.

Claire yavaşlayan Shane'e az daha çarpıyordu. Shane koşup tünelin ağzından dışarı baktı. "Ne görüyorsun?" dedi Eve nefes nefese.

"Biri geliyor," dedi Shane. "Şşş."

Eve öksürmemeye çalıştı. "Sigarayı bıraksam iyi olacak."

"Sen sigara içmiyorsun ki," dedi Claire fısıltıyla.

"O zaman daha fena."

Shane gelip elleriyle ikisinin de ağzını kapattı. Onun öfkeli bakışları karşısında, iki kız başını salladı.

Karanlıktı ama çok da değil. Tünelin ilerisinden biri geliyordu. Sonra iki oldular. Derken daha da çoğaldılar. Altı, hayır, on kişi. Claire, Eve'in faltaşı gibi açılan gözlerine bakınca onunla aynı şeyi düşündüğünü anladı. Lağım fareleriyle baş etmişlerdi ama bunlar *gerçek* vampirlerdi.

Avcı vampirler.

Morley beş metre ötelerinde durup elini kaldırarak peşindekileri de durdurdu. Claire vampirlerin bir kısmını hatırlıyordu. Bazıları Claire'in silahının yakıcı izlerini hala taşıyordu.

"Bakın ziyarete kimle gelmiş," dedi Morley, onlara dönerek. "Claire ve dostları. Yemeğe de kalmak isterler mi acaba?"

Shane yaylı tüfeğini Morley'e doğrulttu. "Aklından bile geçirme."

Morley ellerini pis yağmurluğunun ceplerine soktu. "Korkudan tir tir titriyorum, çocuk. İnan ki upuzun hayatım boyunca kimse bana silah çekmemişti." Ses tonu birden değişti. "Canını seviyorsan o tüfeği indir."

"Yapma," dedi Eve.

Morley gülümsedi. "Oğlanın iki oku kalmış. Senin birkaç tane dartın var. Küçük Claire'in su silahı boşalmak üzere. Stratejik konumlarınızdan da haberdarım. Bir daha söylemeyeceğim. Yaşamak istiyorsanız silahlarınızı indirin."

"Başka şansımız yok," dedi Shane yutkunarak. Eğilip yaylı tüfeği yere bıraktı ve ellerini kaldırdı.

Tetiği bir kez daha çekebilirim, dedi Claire içinden. Ama bu iyi bir fikir değildi. Oyuncak silahını elinden bıraktı.

"Lanet olsun," dedi Eve, dartlarını yere atarak. "Şimdi ne olacak? Başımıza Nosferatu mu kesileceksiniz? Vampirlik taslarsanız size o dişlerinizi yediririm."

Morley kıza kaşlarını çatarak baktı. "İnanırım," dedi. "Ama ben kavga değil yandaş arıyorum."

"Yandaş mı?" dedi Claire. "Bizi öldürmeye çalıştın."

"Sizi değil. İlk seferinde Amelie'nin yanındaydınız. İkincisinde birine iyilik yapıyordum. Bir başka yandaşa."

"Ne istiyorsun?"

"Özgürlük istiyoruz," dedi Morley. "Tanrının bize uygun gördüğü hayatı yaşamak istiyoruz. Bu çok mu fazla?"

Claire vampirlerden bazılarını görünce gözlerine inanamadı. "Jacob?" dedi. "Jacob Goldman? Patience?" Theo Goldman'ın ailesinden iki kişi... Theo, Claire'in tüm bunlara karışmasını bekleyebileceği en son vampirdi. Çocuklarıysa... Claire onları pek tanımıyordu.

Jacob gözlerini kaçırdı. Patience ise dosdoğru Claire'in yüzüne baktı. Sanki bir şey söylemesi için ona meydan okuyordu. Claire, Goldman'larla en son karşılaşmasında, yeni neslin eskilerin felsefesinden nefret ettiğini öğrenmişti. Morganville'de onlara kucak açacak bir vampir arayıp bulduklarına şaşmamalıydı.

"Amelie ve Oliver bizi hiç olmadığımız bir şey haline getirmek istiyor," dedi Patience. "Evcil kaplanlar. Oyuncu ayılar. Dişsiz aslanlar. Ama biz bunlar gibi olamayız. Vampirler, insanların bakıcısı değildir. Kusura bakma ama hiçbir zaman da olmayacaklar."

"*Hadi arkadaş olalım* önerinizle ilgili yol almış değilsiniz," dedi Eve. "Bilesiniz."

Morley sabırsızca iç çekip diğer vampirlere baktı. "Bizi kasabanızda istemiyorsunuz," dedi. "Biz de zaten gitmek istiyoruz ama Amelie bırakmıyor. İki seçeneğimiz var. Ya Morganville'i yok ederiz ya da Amelie'yi. İlki pek çok açıdan daha kolay görünüyor."

Claire anlamaya başlıyordu. "Kim'le ortak hareket ediyordunuz. Kameraları o önerdi, değil mi?"

"O kız için de, bizim için de uygun bir yöntem. Morganville'in sonu, Kim'in kariyerinin başlangıcı. Casusluk hoş bir şey değil ama cinayet işlemeye tercih edilir."

"Kameralar size çevrilene kadar," dedi Eve.

"Doğru."

"Vampir bölgesindeki kameraları koyan sendin, değil mi?"

"Ben mi?" Morley kalın kaşlarını kaldırdı. "Hayır. Orada sevildiğim pek söylenemez. Yanımdakiler için de aynı şey geçerli. O işi nasıl başardığını bilmiyorum."

"Öyleyse bizi bırakın da gidip öğrenelim."

"Sizinle pazarlık yapmak zorunda olmadığımı unutmayın. İsterseniz sizi arkadaşlarımın arasında bölüştürebilirim."

"Hayır," dedi Jacob Goldman. Patience'la bir an sessizce tartışır gibi bakıştılar. "O kız olmaz, Morley. Ona dokunursan biz gideriz."

"Patience?"

Patience başını iki yana salladı. "Bize yardım etti," dedi. "Theo ona zarar vermemizi istemez."

"Sizi bir hücrede Bishop'ın ellerinde bıraktı!"

"O bizim hatamızdı, Claire'in suçu yok," dedi Jacob. "Özgürlüğümüz için çok şey yaparım ama bu kıza dokunmam."

Ortalık geriliyordu. Claire yutkundu. "O zaman bir anlaşma yapalım," dedi Claire. "Biz Kim'i ve size vermiş olabileceği bütün görüntüleri istiyoruz."

Morley kaşlarını çattı.

"Karşılığı ne olacak?"

"Amelie'den gitmenize izin vermesini isteyeceğim."

"*İstemek* zor değil, istemenin bir garantisi de yok. Önemli olan *yapmak*. Amelie'nin bize izin vermesini *sağlayacaksın*. Şöyle söyleyelim. Gerekli izni alamazsan, bu iki arkadaşın benimle hayat boyu sözleşme imzalar." Morley, Jacob'la Patience'a dönünce, genç vampirler başlarını salladı. "Gördün mü? Onlar bile buna katılıyor."

"Hayatta olmaz," dedi Eve.

"Pazarlık etme gücünü nereden alıyorsun?"

Shane, Eve'i sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Hayat boyu sözleşme olmaz," dedi. "Ayda yarım litre, o da kan bankasından. Ve gelirimizin yüzde onu."

"Hmmm." Morley yarı kapalı gözlerini ona dikti. "Cezbedici. Ama bildiğin gibi sizi hayat boyu sözleşmeye zorlayabilirim. Kabul etmezseniz de öldürebilirim."

"Bunu yapmayacaksın," dedi Shane. Morley gözlerini tamamen açtı.

"Nedenmiş? Jacob'la Patience açıkça söylediler. Onlar bir tek Claire'i umursuyor, sizi değil."

"Çünkü bizi öldürürsen onu kendine düşman edersin. Bunu sana ödetene kadar her şeyi yapar."

Claire hiçbir şey anlamamıştı. Shane'in bahsettiği duygular, Claire'e göre değildi. Sonra Shane'le Eve'in cansız bedenlerinin yerde yattığını gözünün önüne getirdi.

Ve anladı. "Senin peşine düşerim," dedi. "Bütün imkanlarımı kullanırım. Sonunda kazanacağımı biliyorsun."

Morley etkilenmişe benziyordu. "Ufak tefek bir kız ama ne demek istediğini anlıyorum, çocuk," dedi Shane'e. "Amelie, Oliver ve Myrnin'le bağlantıları var. Hepsini birden kızdırmak istemem. Peki. Bir yıllık sözleşme, ayda bir kan bankasından yarım litre kan. Gelirinizin yüzde onu da nakit olarak bana teslim edilecek. Avlanmayacağım, kimseyi ısırmayacağım, sözleşmelerinizi başkasına devretmeyeceğim ama standart ceza maddelerinin geçerli olmasında ısrarcıyım."

"Bir dakika," dedi Eve. "Benim oy hakkım yok mu?"

"Elbette var," dedi Morley. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ölürüm daha iyi," dedi Eve. Shane kulaklarına inanamayarak ona döndü. "Bana öyle bakma. Kaç kere dedim. Ben asla sözleşme imzalamayacağım. *Asla.* Bu Morlock beni öldürmek istiyorsa onu durduramam. Ben yavaş yavaş ölmek zorunda değilim, Shane. Bu kasaba bize bunu yapıyor. Geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalar koparıyor bizden. Sözleşme *imzalamayacağım!*" Eve'in gözleri dolmuştu ama korku değil, öfke gözyaşlarıydı bunlar. "Isır beni, vampir. Bitsin bu iş. Ama bu zevki ancak bir kere tadacaksın."

Morley omuz silkti. "Ya sen, çocuk?"

Shane derin bir nefes aldı. "Eve kabul etmiyorsa sözleşme olmayacak."

Ağzı kuruyan Claire, çılgınlar gibi ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Tam arkalarında bir geçit açmaya çalıştı ama sistem reddediyordu.

Ada.

Claire, Shane'in elini tuttu. "Beni de öldürmek zorundasınız," dedi. "Ama sonuçlarına katlanmadan öldüremezsiniz."

Morley'nin neşesi kaçmıştı. "Off! Çok karıştı. Tamam, o zaman şöyle yapıyoruz. Sana görüntüleri veririm. Bir ay içinde Amelie'den izin almayı başaramazsan, arkadaşlarının hayatı tehlikeye girer. Tamam mı?" Claire tereddüt edince Morley kararmış dişlerini gösterdi. "Bu bir teklif değil. Artık sabrım taşıyor."

"Tamam," dedi Claire.

Morley avucuna tükürüp elini uzattı. "Eee?"

"Ben o eli sıkmam," dedi Shane. "Tükürdün."

"Anlaşmalar böyle mühürlenir." Morley öfkeyle homurdanıp elini pantolonuna sildi. "Artık öyle değil anlaşılan. Daha mı iyi?"

"Pek değil," dedi Shane.

Claire öne çıkıp Morley'nin elini sıktı. Daha kötülerini de yapmıştı.

Morley kirli yağmurluğunu savurarak döndü ve diğer vampirlerle birlikte yürümeye başladı. Jacob arkada kalıp Claire'e baktı.

"Bir şey yapmasına izin vermezdim," dedi. "Hiçbirinize."

"Biliyorum," dedi Claire. Claire bundan emin değildi ama Jacob'la takışmak istemedi.

Üçü birlikte silahlarını yerden alıp vampirlerin peşinden karanlığa yürüdü.

Morley'nin sığınağı, kireçtaşından oyulmuş bir dizi mağaradan oluşuyordu ama mağaraların içlerinde, kapıları ve pencereleri olan gerçek odalar vardı. Yeraltında bir şehir. Lüks değilse de, güneşi çok aramayacaksanız yaşanabilir bir yerdi. Orada başka vampirler de vardı. Çoğu Amelie-Bishop savaşında taraf tutmamayı seçip kaçanlardan oluşuyordu.

"Görünüşe bakılırsa evsiz kalmış sayılmazsınız," dedi Claire. Morley çok eski bir kapıyı açarken dönüp vampire baktı. "Ama her şeye rağmen ben olsam su tesisatı kurardım." İçerisi -ve vampirlerin çoğu- kötü kokuyordu.

"Biz su tesisatının, dere demek olduğu çağlarda yetiştik," dedi Morley. "Modern lükslere düşkün değiliz."

"Küvet gibi mi?"

"Eskiden de küvet vardı. Biz onlara kazan derdik." Morley kapıdan içeri girdi ve duvar boyunca uzanan mumları yaktı. Claire içeriyi görebildiğini farkedince fenerini söndürdü. "Aradığınız şey burada, bu kutuda."

Kutu, tutacakları halattan, dengesiz bir sandıktı. İçinde istasyonda bulamadıkları sabit diskler ve bazı DVD'ler vardı. Bir tanesinde MICHAEL & EVE yazıyordu. Claire

güçlükle yutkunarak DVD'leri hızla taradı ama hiçbir kutuda SHANE & CLAIRE yazmıyordu.

"Merak etme," dedi Shane. "Bizimkinde ışık zaten çok kötüydü."

"Hiç komik değil."

"Biliyorum." Shane kolunu ona doladı. "Biliyorum. Komik değil demişken, Kim nerede? Bizi yıldız yapacağım diye girdiği bunca zahmet için ona şükranlarımı sunmak istiyorum."

Morley başını salladı. "Peşimden gelin."

Üç kapı sonra hücreyi andıran, çok daha küçük bir mağaraya geldiler. Morley demir bir anahtarlıktaki çok eski görünen anahtarların arasında aradığını buldu ve paslı kilidi açtı. "Kendi iyiliği için onu burada tutuyorum. Görecek-siniz."

Kapı açılınca Kim, el fenerlerin ışığında gözlerini kırpıştırdı. Ama karşılarındaki Kim değildi. Yüz onun yüzüydü ama boyalı saçları dışında eski halinden ve ukala tavrından eser kalmamıştı. Kendisi de giysileri de kir pas içindeydi.

Claire kendini öfkeyle bağırmaya hazırlamıştı ama karşısındaki zavallı kızı görünce... "Kim?" Tepki yoktu. "Kim! Ona ne yaptınız?"

"Hiç. Adına tepki vermiyor," dedi Morley. "Aklını kaybetmişe benziyor."

"Saçmalık," dedi Eve. "O bir oyuncu."

"Provalarını gördüm," dedi Morley. "İyi rol yapamıyor."

Eve vampirin yanından hızla geçip Kim'in yanına eğildi.

Kim yüzünü kapatıp top gibi kıvrıldı. "Hey!" dedi Eve onu sarsarak. "Kim, kendine gel! Benim, Eve! Bana bak!"

Kim çığlık atınca Claire nefessiz kaldı. O çığlıkta gerçek bir dehşet ve acı vardı. Eve geri çekilip duvara yaslandı.

"Kim'e ne oldu?" dedi Shane. Morley omuz silkti.

"Kötü bir şey," dedi. "Anladığım kadarıyla kalıcı. Yanlış birinin ayağına basmış."

"Kızı korumak için burada tuttuğunu söylemiştin."

Morley, Claire'e bakarak kurnazca gülümsedi. "Şarap mahzeni gibi. Sohbeti hoş olmayabilir ama hala iyi bir hasat."

"Kız bana lazım," dedi Claire. "Onu yanımda götürmeliyim."

Morley'nin vampirleri buna pek sevinmedi. "Ailesi yok," dedi Patience. "Onu kimse özlemeyecek. Arayanı bile yoktu."

"Biz arıyorduk."

"Cezalandırmak için! Biz sizin yerinize yapacağız."

Shane bile yüzünü buruşturdu. "Biz cezamızı kendimiz veririz, sağ olun," dedi. "İnsanlar yani, bizzat ben değil."

Morley gözlerini kıstı ama sonunda umursamazca omuz silkti. "Götürün," dedi. "Şu çok önemsediği siyah kutuları da götürün. Ama sözünü unutma, Claire. Amelie'den bizim adımıza Morganville'i terketme izni alman için bir ayın var. Alamazsan arkadaşlarını ziyaret edeceğim."

Kim direnemeyecek kadar korku içindeydi ama Shane bezlerle onun el ve ayak bileklerini bağladı. Eve sabit disk-

lerin ve DVD'lerin durduğu kutuyu alırken, Shane de Kim'i sırtladı.

Morley ve diğer vampirler yollarını kesti.

"Bir ay," dedi Morley. "Ne dediğimi unutmayın."

Vampirler ikiye bölünüp yolu açınca tünelin ucundaki ışığa doğru yürüdüler.

Karanlığın sınırında Ada dikiliyordu. Gözleri, yanmış kağıt deliklerine benziyordu.

"Onu bulmuşsun," dedi Ada. "İyi. Onu istiyorum."

"Neden? Neden bizi buraya getirdin?"

"Morley'nin sizi öldürmesi gerekiyordu. Galiba bugünlerde işini başkasına bırakmayacaksın."

Claire birden her şeyi anladığı hissine kapıldı. "Sen," dedi. "Kameraları biliyordun. Kim ilk kamerayı koyduğu anda bile biliyordun."

Ada gülümsedi.

"Ona izin verdin."

"Hayır," dedi Ada. "Ona yardım ettim. Bana görüntüler sayesinde Amelie ve Oliver'dan kurtulacağımızı söyledi. Ona her şeye erişim hakkı tanıdım. Kameraları yerleştirmesine yardım ettim. Ama o bir yalancı. Hileci. Hırsız." Ada'nın görüntüsü bir an için bir canavara dönüştü, sonra eski haline döndü. "İntikam almamı engelleyip Morganville'i tamamen yok edecekti. Buna göz yumamam. Morley ve sürüsü gibi çekip gidemem. Ben Morganville'im. Hayatta kalmalıyım."

"Sen Morganville değilsin," dedi Claire. Shane'in omzundan Ada'yı gören Kim, çıldırmış gibi bağırıp debelenmeye

başladı. Shane onu güçlükle zaptediyordu. "Sen bozuk bir makineden başka bir şey değilsin."

"Bu sahte kasabayı bir arada tutan şey benim," dedi Ada, Claire'in dibine girerek. Claire ondan yayılan soğuk titreşimleri hissedebiliyordu. "Ben Morganville'in tanrıçasıyım."

"Benden bir tavsiye," dedi Eve. "Bir din değişikliğinin vakti gelmiş."

Ada elini uzattı. Claire kaçmamak için kendini zor tuttu. *O gerçek değil. Sadece bir görüntü...*

Ada'nın parmakları Claire'in yüzüne değdi. Tam anlamıyla gerçek değilse de, gerçeğe çok yakındı.

Claire geriye kaçtı. "Dışarı!" diye bağırdı. "Dışarı koşun!"

Ada gülümsedi. "Yakında görüşeceğiz."

Bir başka engelle karşılaşmadan dışarı çıktılar. Güneşin ilk ışıkları görünüyordu.

Claire yanlarından geçen bir devriye arabasını durdurup Kim'i polislere teslim etti. Kim çığlık çığlığa direnince, bayıltıcı tabancayla onu etkisiz hale getirmeleri gerekti. Eve'le Shane gözlerini kaçırdılar.

Claire kaçırmadı. Olanlardan zevk alıyor değildi ama Kim için üzülemiyordu. *Karma*, dedi içinden. Duvarları yastıklı bir hücreye konacak, kim bilir, belki de iyileşecekti. Daha iyi bir insan bile olabilirdi. Claire kendisiyle bir daha konuşmak zorunda kalmadığı sürece buna içerlemezdi.

Saat onda Cam Ev'deydiler. Michael onları bekliyordu. "Neredeydiniz?" dedi, kapı açılır açılmaz. Claire bir şey söy-

lemedi. Zaten Michael gözlerini Eve'e dikmişti. "Kaç kere aradım, hep sesli mesaj çıktı."

"Telefonumu kapattım," dedi Eve. "Sessiz olmamız gerekiyordu."

"Ne zamandan beri telefonunu kapatıyorsun?" dedi Michael, ona sarılarak. Eve kendini onun kollarına bıraktı. Bir an için her şey yolundaymış gibi göründü.

Derken Eve onu bırakıp başını eğerek koridorda uzaklaştı.

Michael perişan görünüyordu. "Benim daha ne yapmam..."

Shane geçerken Michael'ın omzuna hafifçe vurdu. "Ona zaman tanı," dedi. "Şu son iki gün çok zorluydu. Myrnin nerede?"

"Buluşma yerine gelmedi," dedi Michael. "Ben onu değil sizi merak ettim."

"Şey... Morley'le bir anlaşma yapmak durumunda kaldık. Şu mezarlıktaki eleman var ya. Onunla."

"Ne anlaşması?"

"Bedelini ödemek istemeyeceğimiz türden," dedi Shane. "Claire'e sor."

Claire başını iki yana sallayarak yoluna gitti. "Shane'e sor," dedi. "Benim daha işim var."

"Efendim?" Shane kızı bileğinden tuttu. Yüzü gergin ve solgundu. "Ciddi olamazsın. Daha ne işin var? Görüntüleri aldık, kameraları aldık, Kim'i bulduk. Ne kaldı?"

"Myrnin," dedi Claire. "Buluşmaya gelmemiş."

"Eee? Herif manyak. Kelebek yakalamaya falan gitmiştir."

"Gelirdi. Başına bir şey geldi." Claire, Myrnin'e ne olduğunu gayet iyi biliyordu. "Ada bir şey yaptı. Morley'nin bizi öldüreceğini düşünerek bizi ona yolladı. Kendisi de Myrnin'in peşine düşmüştür. Onu bulmak zorundayım."

"Tek başına olmaz."

"Olmaz," dedi Michael, ona destek olarak.

"Herhalde," dedi Eve, dolaptan yeni bir silah çantası çıkararak. "Herhalde olmaz."

Claire, Shane'i sona saklayarak hepsine sırayla baktı. "Emin misiniz? Tehlikeli olacak."

"Ada'yı bulmaya gideceksin, değil mi?" Eve ceplerine kazık koyduktan sonra yaylı tüfeği Shane'e fırlattı. "Desteğe ihtiyacın olacak. Özellikle de Myrnin Ada'nın elindeyse. Hem burada oturup beklersek, istediği zaman gelip bizi yakalayabilir."

"Arabayı almalıyız," dedi Claire, kendi silah zulasına bakmak için dolaba giderek. "Geçitler artık güvenli değil."

Yanındaki duvarda siyah bir delik şekillendi. Claire, evin kasırgaya tutulmuş gibi sarsıldığını hissetti. Ev karşı koymaya çalışırken geçit titreşip dalgalandı ama varlığını korumayı başardı. *Ada.*

Claire kaçmaya fırsat bulamadı.

Ada'nın mavi-beyaz elleri karanlıktan çıktı ve onu tişörtünden yakalayıp geçide çekti.

Geçit, evde kalanların öfkeli bakışları arasında kapanıverdi.

Claire, Shane'in bağırarak kendine seslendiğini duyabiliyordu.

Demek Ada gerçekten fiziksel temas kurabiliyordu. Claire bunu daha önce öğrenmediğine çok pişmandı.

Kendine geldiğinde soğuk, nemli, taş bir zeminde yatıyordu. Kollarında yürüyen bir şey vardı; sıçandı belki. Claire, hamamböceği dışında her şeye razıydı.

Karanlık, bir örtü gibi kızı sarmıştı. Yerden doğrulup adımını attığında, ayak sesinin yankılandığını duydu.

Mağara. Büyük ihtimalle Ada'nın mağarasında değildi. Öyle olsa boruların ve birbirine çarpan metal parçaların sesi gelirdi. Ada yerin altı da dahil Morganville'in herhangi bir yerine geçit açabilirdi. Cam Ev'deki mücadeleye bakılırsa, her geçidi istediği kadar tutamadığı da anlaşılıyordu.

Gücü giderek artıyordu ama Claire artık Ada'yı daha iyi tanıyordu.

"Ada," dedi zayıf bir ses. "Ada, beni bırak. Beni bırak diyorum sana."

"Olmaz." Ada'nın sesi her yerdeydi ve hiçbir yerde değildi. En azından Claire'in telefonundan gelmediği kesindi. Claire ceplerini yokladı. Ne telefonu ne de bir silahı vardı. Ada her şeyini almıştı. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Yıllarca bekledim. Beni sev diye kaç yıl bekledim."

"Ada, lütfen." Claire bu cılız sesin Myrnin'den çıktığına inanamıyordu. "Seni seviyorum. Hep sevdim. Lütfen kes

şunu. Ne yaptığının farkında değilsin. Sen rahatsızsın. Sana yardım etmeme izin ver..."

Myrnin birden acıyla inlemeye başladı. Ona acı çektirmek kolay değildi ve Ada bunu rahatlıkla yapıyordu.

Claire, elini en yakındaki duvara koyup karanlıkta ilerlemeye başladı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Ada'nın sesi kulağının dibinden geldi. Claire haykırarak kolunu savurdu ama hiçbir şeye değmedi. "Seni buraya getirdim çünkü hem Myrnin'i iyileştirmeme yardım edeceksin hem de senden sonsuza dek kurtulacağım. Ne kadar akıllıyım, değil mi?"

Sesi bir insan sesinden çok gürültüyü andırıyordu. "Nasıl konuşuyorsun?" dedi Claire. "Telefonumu kullanmıyorsun."

"Ne önemi var?"

"Doğru," dedi Claire. Korkudan ölecek gibiydi ama neyse ki sesi kızı ele vermiyordu. "Sadece merak ettim."

"Merakını kendi otopsine sakla," dedi Ada, tuhaf kahkahalar atarak.

"Myrnin nerede?"

"*Sakın onu benden almaya kalkma!*" diye bağırdı Ada. Sesi, Claire elleriyle kulaklarını kapatmak zorunda kalana kadar yankılandı. Ses dalgalarını teninde hissedebiliyordu. "Myrnin benim, her zaman benimdi, onu asla bırakmayacağım, asla!"

"Onu almaya çalışmıyorum!" dedi Claire. "Durumunu görmek istedim, o kadar!"

Yankılar da ses de bir anda kesildi. Claire yavaşça ellerini indirdi ve tekrar duvara dokundu. İnsan, gözünün hiçbir şey göremeyeceği bu karanlıkta başka türlü yürüyemezdi.

"Claire?" Myrnin'in zor duyulan sesi Claire'in sağından geliyordu. "Git buradan. Lütfen git."

"Öyle bir şansım yok," dedi Claire. "Ada bana bir geçit açmak isterse o başka."

Ada güldü.

"Anlaşılan açmayacak." Claire birkaç adım daha attı ama tünel, Myrnin'in sesinden uzaklaşıyordu. "Myrnin, hiçbir şey göremiyorum. Sana ulaşmam için konuşmaya devam etmelisin."

"Hayır. Buraya gelme. Claire, lütfen. Olduğun yerde kal. Çıkabiliyorsan dışarı çık. *Bana yaklaşma.*"

Claire patronunu duymazdan geldi çünkü karanlıkta tek başına durup Ada'nın Myrnin'e yaptığı işkenceleri dinlemek, Myrnin'in Claire'e yapabileceği her şeyden daha kötüydü. "Konuşmaya devam et," dedi Claire. Myrnin'in derin bir nefes aldığını duydu ama vampir konuşmadı. Cesaretlendirilmezse, Claire'in vazgeçeceğini umuyordu belki.

Demek ki Claire'i hala tanımıyordu.

"Dur!" Myrnin'in sesi mağarayı çınlattı. Claire'in sağ ayağı havada kaldı. "Geri git. İki adım. Hemen, Claire!"

Claire dikkatle iki adım gerileyip durdu. "Ne oldu?"

"Zemin sağlam değil. Oradan geçersen yıkılabilir. Olduğun yerden sakın kıpırdama!"

tg: kaktusunx

"Yeni kızı çok düşünüyorsun," dedi Ada, mağara duvarlarını titreterek. "Beni hiç bu kadar düşünmedin, değil mi? Seni ne kadar sevdiğimi bilmene rağmen. Kanımı içmene izin verdim, Myrnin. Her şeyimi almana izin verdim. Bana yaptığına bak."

"Sızlanmayı kes," dedi Myrnin. "Vampir olduğuna zaten çok seviniyordun. Aşık ve budala bir liseli gibi davranmanla onun bir ilgisi yoktu. Sen dünyayı gezmek, keşfetmek, öğrenmek için binlerce yıllık hayatın olsun istiyordun. Ben de sana bunu verdim, Ada."

"Benimle ilgilenmen gerekiyordu."

"Kim demiş?"

"Ben dedim!" Yankılar yine başlayınca Claire eğilip kulaklarını tıkadı. Sesler kesilince doğruldu ve zemini yoklayarak ilerlemeyi sürdürdü. Taş zemin yeterince sağlama benziyordu.

"Claire, lütfen dur," dedi Myrnin. "Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu göremiyorsun."

"Anlat o zaman. Bana yardım et! Etmezsen yürümeye devam ederim."

"O da bunu istiyor. Bana doğru yürümeni istiyor..." Myrnin acıyla inledi.

"Myrnin?" Claire dikkati falan boş verip adımını attı. Fazla hızlı hareket etmişti. Taşlar çatırdayıp gümbürdedi. Claire kendini dünyanın merkezine giden bir deliğin dibinde dengesini sağlamaya çalışırken buldu. Düşen taşların yere çarpıp çarpmadığı duyulmadı bile.

Claire ağırlığını yavaşça arkadaki ayağına verip sağlam tarafa doğru geriledi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi atarken, nefesini bir türlü kontrol edemiyordu.

"Myrnin, bana yardım etmek zorundasın," dedi. "Ne taraftan yürüyeceğimi söyle. Başarabiliriz."

"Bana ulaşsan bile bir faydası olmaz. Beni yakaladı. Senin de ölmen bir işe yaramaz."

"Oraya nasıl ulaşacağımı söyle."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "İki adım sağa, bir adım öne." Claire söyleneni yaptı. "Claire, Ada haklı. Onu kullandım. Beni seviyordu. İstediğimi elde etmek için bundan faydalandım."

"Bir erkek olarak mı demek istiyorsun? Tamam. Şimdi ne tarafa?"

"Bir adım öne, sonra bir adım sol çapraza. Düşündüğünden de kötü bir şey yaptım. Beni seven ve hep güvenebileceğim bir asistanım olsun diye Ada'yı vampir yaptım. Bir köle."

"Şimdi? Bana sorarsan Ada ne sana ne de bir başkasına köle olur. Hem sen de sevmişsin. Yoksa bunca yıl madalyonunu saklamazdın."

"Tam sola bir adım, sonra altı adım öne. Saf olma. Ben sakız kağıtlarını da saklıyorum. İçlerindeki sakızlara da aşık mıyım yani?"

Claire adımlarını sayarken Myrnin konuşmadı. "Şimdi? Ada konusunda yanılmıyorum. Onu seviyordun."

"Bir adım ileri."

"Yanıldığımı söylemeyecek misin?"

"Ne önemi var? Üç adım sağa."

"Önemi, konuşmayı sürdürmemizi sağlayarak benim korkudan delirmemi önleyecek olması. Ada'ya ne yapacağız?"

"Hiç. Yapabileceğimiz bir şey yok."

"Geldim. Şimdi? Bir şey olmalı. Mesela..." Sıfırlama kodu diyecekken Myrnin, kızın söyleyeceğini tahmin etmiş olacak ki tiz bir ses çıkararak onu susturdu.

"Odaklan," dedi Myrnin. "Öne doğru üç küçük adım. Fazla ileri gitmemeye dikkat et."

Claire oraya vardığında uyarının sebebini anladı. Parmak uçları yeni bir deliğin boşluğundaydı.

Myrnin'in sesi artık çok yakından geliyordu. "Şimdi?"

"Burası zor kısmı. Sıçramak zorundasın."

"Sıçramak mı? Önümü göremiyorum ki!"

"Yanıma gelmek istemedin mi? Başka yolu yok. Orada kalmak istiyorsan..."

"Hayır. Ne yapmalıyım?"

"Önce iki adım sola, sonra atlayabildiğin kadar ileri atla. Ben seni yakalarım."

"Myrnin..."

"Ben yakalarım," diye fısıldadı Myrnin. "Atla."

Claire koşar adım soluna gitti ve ne yaptığını düşünmemeye çalışarak atladı.

Kendini Myrnin'in soğuk kollarında buldu. Myrnin metal kokuyordu.

Claire'i bırakmadı.
"Özür dilerim," dedi Myrnin.
Ve Claire'i ısırdı.

13

Claire gözlerini yeniden açtığında, mağarada az da olsa ışık vardı. Myrnin mağara duvarının dibine büzülmüş oturuyordu. Claire gürültü yapmış olmalıydı ki Myrnin başını kaldırıp kıza baktı.

Claire hayatı boyunca bu kadar üzgün bir yüz görmemişti. Bir an onun neden bu kadar üzgün olduğunu anlayamadı ama sonra her şeyi hatırladı.

Boynu zonkluyordu.

İçinde hissiz bir boşluk vardı.

Paniğe kapılan kalbi, az miktardaki kanını damarlara yollamaya çabaladı.

"Beni ısırdın," dedi Claire. Sesi şaşkın ve hüzünlüydü. Doğrulmaya çalıştı ama başaramayıp tekrar taş zemine kapaklandı. Midesi bulanıyor, başı dönüyor, dünyası kararıyordu.

"Kımıldama," dedi Myrnin. "Tansiyonun çok düşük. Durmaya çalıştım. Çok uğraştım, Claire. Lütfen beni anla."

"Beni ısırdın," dedi Claire yine. Sesinde hala hayret vardı ama Claire artık şaşkın değildi. *Ona güvenemezsin.* Shane böyle demişti. Michael da. Eve de. Hatta Amelie de.

Bana güvenemezsin.

Daha en başında Myrnin de söylemişti bunu. Ne var ki Claire buna hiç inanmamıştı. Myrnin heyecanlı bir yolculuk gibiydi. Bir korku tüneliydi. Korku tünellerinde insanlara hiçbir şey olmazdı.

Claire artık yanıldığını anlamıştı.

"Bunu yaparsan seni öldüreceğimi söylemiştim. Yemin etmiştim."

"Çok üzgünüm," dedi Myrnin, başını eğerek. "Yere uzan. Yatarsan kendini daha iyi hissedersin." Myrnin'in sesi yorgun geliyordu. Vampir, yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. Claire kararan gözlerini kırpıştırıp bilincini açık tutmayı başardı ama Myrnin biraz yan dönünce, bayılmadığına pişman oldu. Vampire ne olduğunu sonunda görebiliyordu.

Sol koluna gümüş bir çubuk saplanmıştı. Çubuk, Myrnin'in koluna iki yandan gümüş zincirlerle sabitlenmişti ve zincirler, duvardaki gümüş bir halkaya tutturulmuştu. Yaradan akan kanlar Myrnin'in kolundan ve elinden süzülüp yerde birikiyordu.

Claire, Amelie'nin, yaraları iyileşmesin diye, gümüşü nasıl kullandığını hatırladı. Ama o Amelie'nin seçimiydi. Myrnin ise tutsaktı.

Vampir titreyince zincirler şakırdadı. Gümüş, onun gibi yaşlı bir vampire bile çok acı veriyordu muhtemelen. Kolun-

dan dumanlar çıkıyordu. Elini de gümüşten uzak tutuyordu. Cildi kırmızı yanıklarla kaplıydı.

"Özür dilerim," dedi yine. "Seni uyarmayı denedim ama... Susuzluk..."

"Biliyorum," dedi Claire. Ne diyecekti? *Önemli değil* mi? Ama önemliydi. *Anlıyorum* mu? Belki. "O kadar da kötü değil." Bu da yalandı. Her şeye rağmen Myrnin biraz rahatlamış gibi baktı. "Bunu sana kim yaptı?"

Myrnin'in yüzündeki rahatlamanın yerini öfke aldı. "Sence?"

Kristal damarlarının hafifçe parıldadığı duvarlarda yumuşak bir kahkaha dolandı.

"Bana dokundu," dedi Claire. "Beni buraya sürükledi. Bunu yapabildiğini bilmiyordum."

"Tamamen teorik bir düzlemde mümkün olsa da pek çok şeyi yapabileceğini ben de bilmiyordum. Budalalık ettim, Claire. Sen beni uyarmaya çalıştın. Amelie bile beni uyardı ama ben yarattığım şeyi, hizmetkarımı tanıdığımı sandım."

Gümüş rengi ve siyah giysileriyle Ada süzülerek ortaya çıktı. "Artık sen bana aitsin. Cömert bir efendi değil miyim yoksa? Beni o kadar süre aç bıraktın ki. Sadece hayatta kalacağım kadar besledin. Ben sana ziyafet sunuyorum." Ada, kibirle Claire'e döndü. "Ah, Myrnin. Yemeğini bitirmemişsin. Yazık olacak."

Myrnin kadife ceketinin sağ kolunu çıkarıp sol kolundaki zincirin üstüne koydu. Kumaşın yardımıyla zinciri sağ

eliyle tutup çekti. Ona yardım etmek için doğrulmaya çalışan Claire'in başı yine döndü. Yan döndü ve Myrnin'in zinciri koparmaya çalışırken titreyen sağ koluna baktı. Gücü yetmeyen vampir nefes nefese duvara yaslandı.

Paramparça etmek ister gibi Ada'ya baktı.

"Surat asma," dedi Ada. "Uslu durursan arada bir zincirleri de çözerim. Birkaç yıl sonra mesela."

"O hasta," dedi Claire. "Değil mi?"

"Çıldırmış. Ada, sevgilim, bizi öldürmeye çalışmasan ne iyi olurdu. Ölürsem burada çürüyüp gideceğinin farkındasın, değil mi? Kan bulamazsın. Hiçbir şey bulamazsın."

Ada buna yanıt olarak uzanıp Claire'i saçından kaldırdı. "Bence kendi kanımı kendim bulabilirim," dedi Ada. "Ne de olsa geçitler benim kontrolümde. İstediğimi tutup getiririm ama yine de haklısın. Karanlıkta tek başıma çok sıkılırım. Beni yıllarca kendine sakladığın gibi ben de seni kendime saklayacağım." Claire'i bırakıp elini, bilgisayarın yarattığı elbisesine sildi. "Seni *o kızla* paylaşamam, aşkım."

Myrnin'in gözlerinden kırmızı, sır dolu bir ışıltı geçti. "Haklısın," dedi. "Neden aramıza girsin ki? Artık anlıyorum. Claire'i buradan yollayalım. Geçitlere de erişemesin. O kızı bir daha görmek istemiyorum."

"Hemen," dedi Ada, Claire'i yine saçından tutarak. Claire geriye doğru sürüklenirken, zayıf bir sesle haykırıp taşlara tutunmaya çalıştı.

Gittikleri yöne bakmayı başardı.

Ada kızı deliğe sürüklüyordu.

"Hayır!" dedi Myrnin ayağa kalkarak. Zinciri sonuna kadar zorlayarak uzandı. Parmakları Claire'in ayağını santimlerle kaçırdı. "Dur! Ada, o kıza ihtiyacım var!"

"Yazık," dedi Ada. "Çünkü benim yok."

Claire eline takılan keskin bir taş parçasını -yoksa kemik miydi?- Ada'nın sırtına sapladı. Bir hologramı yaralamaya çalışmak saçma geliyordu ama Ada'nın eli gevşeyiverdi.

Ada, bir lekenin giderek büyüdüğü göğsünü iki eliyle tuttu.

Kanı akıyordu.

Yere değen kanlar buharlaşıp yok oluyordu.

Ama yarası iyileşmedi.

"Evet!" diye bağırdı Myrnin. "Evet. Sana dokunabilecek kadar ortaya çıktığı için iyaralanabiliyor. Claire! Bu tarafa! Buraya gel!" Claire yeterince yaklaşınca, Myrnin onu duvarın dibine çekip gizledi.

Ada hala aynı yerde durmuş, elbisesindeki lekeye bakıyordu. Görüntüsü titreşip dalgalandı ve yine sabitlendi.

O korkunç sesiyle kulakları tırmalayarak saldırdı. Myrnin önünü kesti ve zinciri iki boyutlu boynuna doladı. Zincir değdiği yerleri yakıp karartırken, Ada'nın sesi artık neredeyse duvarları yıkacaktı. Kurtulmak için çırpındı ama zincir onu bırakmadı. "Ben onu tutuyorum!" dedi Myrnin. Ama Claire, Myrnin'in tüm gücünü vermek zorunda kaldığını, bacaklarının titrediğini görebiliyordu. Elleri de gümüşten kavruluyor olmalıydı. "Kaç, Claire! Çık buradan! Gitmek zorundasın!"

Claire'in adım atacak hali yoktu. Sersem gibiydi. Mağara zemini çürüktü ve delik kaynıyordu. Claire nereye basması gerektiğini kesin olarak bilse bile, yarı yolda dengesini yitirip bir deliğe düşebilirdi.

Myrnin'i de terkedip gidemezdi.

"Claire!" Myrnin umutsuzca çabalıyordu. "Git çabuk. *Hemen.*"

Aydınlık sayesinde Claire mağaranın kenarından geçen, sağlam görünen bir patika farketti. Duvardan destek alıp zorla ilerlemeye çalıştı. Işıklar titreşti ve çığlıklar bir anda kesildi.

Claire arkasına bakmaya cesaret edemedi. Geçitteydi, önünde karanlık bir kapı duruyordu.

Hiçbir şey düşünemedi. Kafasını toparlayamıyor, gitmek istediği yerlerin frekanslarını hatırlayamıyordu.

Ada'nın kahkahalarla güldüğünü duydu.

Claire gözlerini açtı ve ne olacağını umursamadan kendini geçide attı.

Myrnin'in laboratuarının altındaki dehlizde yere yuvarlandı. Tepesinde tuzak kapısı açık duruyordu. Claire oradan gelen ışığın yardımıyla duvara tutunarak kalkıp dehlizin derinliklerine ilerledi.

On iki uzun adım sonra mağaranın gürültüsünü duydu. Duvarları yoklayarak ışığı bulup yaktı ve Ada'nın burnundan soluyup tıslamalarının arasında klavyeye koştu.

Bir kablo, zeminde kayarak kızı devirmeye çalıştı. Claire dengesini koruyup dev klavyeye tutundu ve bir an durup

derin bir nefes aldı. Tir tir titriyordu. Bütün vücudu buz kesmiş, bir vampirden farkı kalmamıştı. Tek istediği, kendini yere atıp uyumaktı.

Claire gözlerini kapatınca, semboller gözkapaklarını yakmaya başladı. Myrnin bir kağıda çizip verdiğinden beri Claire onları su gibi ezberlemişti. Kodu biliyordu.

Gözlerini açtı... Ve hayretle donakaldı. Tuşlar *yerinde yoktu.*

Karanlığın içinden Ada'nın küçümseyici kahkahası geldi. "Şaşırdın mı, küçük şıllık? Sandığın kadar kolay değil miymiş?"

Kodu biliyorsun. Claire gücünü toplamaya çalışarak gözlerini yeniden kapattı. Bu kez sadece sembolleri değil, büyük bir gayretle klavyeyi de gözünün önüne getirdi. Görüntüyü aklına kazıdı, gözlerini açtı ve ilk tuş boşluğuna dokundu.

Evet, doğruydu.

Tuşların boşluğuna basmak için harcadığı çaba inanılmazdı. Sanki bir taşı sıkmaya çalışıyordu. İlk sembolü girdikten sonra avucunu ikinci tuşa dayadı ve bütün ağırlığını koluna verdi. İkinci sembolü de halletmişti.

Ada'nın kahkahası kesildi.

Üçüncü sembol, Amelie'nin Kurucu sembolüydü. Aynısından Claire'in altın bilekliğinde de vardı ve yeri klavyenin tam ortasıydı. Avucuyla bastırıp orayı da kilitledi. Dördüncü tuş boşluğunu ararken dengesini kaybetti. Az daha düşüyordu.

Arkasındaki eski hoparlörlerden Ada'nın sesi yükseldi. "Dur. Hata yapacaksın."

"Yapmayacağım," dedi Claire, dördüncü boşluğa basarak. İki sembol daha vardı.

Beşincisini hatırlayamıyordu. Aslında sembolü çok iyi biliyordu ama bir türlü odaklanamadı. Her şey bulanık ve yabancıydı. Gözlerini kapatıp dikkatini topladı ve sembolü klavyenin sol alt kısmında görür gibi oldu.

Gözlerini açtığında Ada kızın önünde, tam dibindeydi. Claire çığlığı basıp geriye kaçarak yumruğunu savurdu.

Eli Ada'nın içinden geçti. Ada fiziksel formunu artık koruyamıyordu. Myrnin, canını fena yakmıştı. Boynunda ve ellerindeki yaralarla, elbisesinin neredeyse her yanına yayılan leke hala duruyordu.

Gözlerinde gümüşsü bir parıltı vardı.

"Dur," dedi Ada.

"Hayır." Claire gözlerini kapatıp adımını attı ve Ada'nın içinden geçip tuş boşluğuna bastı.

Bir tane kalmıştı.

"Peki," dedi Ada. "O zaman seni ben durdururum."

İçerisi bir anda soğurken bilgisayarın gürültüsü artmaya başladı.

Işıklar kesildi.

Ada'nın soğuk parmakları Claire'in ensesine dokundu.

Claire, arkasındaki karanlığa döndü. "Bu kadar mı?" diye bağırdı. "Elinden gelen bu mu? Işıkları söndürmek mi? Çok korktum! Tir tir titriyorum! Sen beni beş yaşında mı sandın?"

"Yenildin," dedi Ada. "Seni istediğim an, istediğim gibi öldüreceğim." Ada'nın görüntüsü yine somutluk kazanmıştı ama bu durum uzun süremezdi. Claire'in açtığı yara hala kanıyordu. Boynu ve yüzü yanık izleriyle kaplıydı. Başı tuhaf bir açıyla duruyordu. Fosforluymuş gibi hafifçe parıldıyordu.

"Karanlıkta tuşu asla bulamazsın," dedi Ada, kedi gibi mırlayarak. "Yenildin. Şimdi de öleceksin."

"Önden buyur," dedi Claire.

Claire hafızasının yönlendirmesi ve kör bir içgüdüyle uzanıp bir boşluğa yüklendi. Tuşun vidası biraz kımıldadıktan sonra tekrar yerine döndü.

Yanlış.

Ada buz gibi elleriyle Claire'in gırtlağına yapıştı. "Aptal çocuk," dedi. "Yaklaştın ama olmadı."

Nefessiz kalan Claire yumruğunu hemen sağdaki boşluğa indirdi.

Vida çat diye bir ses çıkararak yerine oturdu.

Makinenin gürültüsü kesiliverdi.

Bitmek bilmeyen bir saniye boyunca soğuk eller boğazında kaldı, sonra gevşeyip buhara dönüşerek...

Yok oldular.

Mağara çok parlak olmayan, güven verici bir ışıkla aydınlandı.

Claire klavyenin dibine çöküp derin derin nefes almaya çalıştı. Havada gümüş bir ışıltı belirip şekil kazandı.

Ada. Ama Ada gibi değildi. Kusursuz, tertemiz giysiler ve ifadesiz bir yüz.

"Hoşgeldiniz," dedi Ada. "Kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Claire. Adım Claire."

"Ben de..." Ada başını kaldırıp kaşlarını çattı. "Adımı hatırlayamıyorum. Addy miydi?"

"Ada."

"Ah, doğru. Ada." Ada'nın iki boyutlu görüntüsü gülümsedi. Anlamsız, sahte bir gülümsemeydi bu. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Az önce sıfırlandın."

"Hayır, onun farkındayım. Ama onun ötesinde bir his bu." İfadesiz yüzünde bir an yoğun duygular belirip yok oldu. "Korkuyorum, Claire. Beni düzeltebilir misin?"

"Şey..." Claire öksürdü. Çok yorgundu ve acı çekiyordu. "Bilmiyorum." İsteksizliğini belli ettiğinin farkındaydı. "Belki de istemiyorum."

"Ya," dedi Ada usulca. "Anlıyorum. Bende ciddi bir hata var, değil mi? Öyleyse yapacak tek bir şey var. Hoşça kal."

Duvardaki gösterge cızırdayıp patlayarak alev aldı. Claire eğilip başını korudu.

Işıklar söndü.

Ada'nın görüntüsü bozulmaya başladı. "Myrnin'e özür dilediğimi söyle," dedi Ada alçak sesle.

Ada yok oldu ve bilgisayarın uğultusu kesildi.

Claire bir süre yerde titreyerek oturdu ve makineden çıkan buharların sesini dinledi. Bilgisayardaki yuvarlak ekranlardan birinde Ada göründü.

Ada yandaki ekrana geçti. Sonra da onun yanındakine. Her geçişinde biraz daha soluklaşıyordu.

Ada, beyaz bir noktaya dönüştü ve ekranlar kararadı.

Sessizlik. Katıksız bir sessizlik.

Claire başını dizlerine dayadı.

Birazcık uyuyacağım, dedi içinden.

Claire uyandığında, sessiz bilgisayarın önünde Amelie duruyordu. Beyaz elini klavyeye koymuş, metal-kemik karışımı yüzeye dokunuyordu.

"Mümkün olan en kısa süre içinde bunu yine çalıştırmamız gerek," deyip, Claire'e döndü. "Uyanmışsın."

"Pek sayılmaz," dedi Claire. "Şu an, ne olduğumu bile bilmiyorum."

"Arkadaşların geliyor." Amelie'nin sesi sakindi, yüzü ise bir maskeden farksızdı. Claire kadının ne hissettiğine dair tahmin bile yürütemedi. "Onları ben çağırdım."

"Myrnin nerede?"

Amelie gri gözlerini onun boynuna dikti. "Seni ısırdı."

"Şey... Biraz." Claire elini yaraya götürdü. Canı yanınca irkildi. "Kötü mü?"

"Yaşarsın." Amelie klavyeye döndü. "Ada düzeltilemez durumda. Elektrik gücü kesilince, organik parçaları çalıştıran besinler zehre dönüşmüş."

"Öldü mü?"

"O hep ölüydü, Claire. Artık yeniden canlandırılamaz." Soğuk gözlerle Claire'e baktı. "Onu sen mi yok ettin?"

Claire yutkundu. "Hayır. Ben onu sıfırladım. O da düzeltilemeyeceğini anlayıp her şeyi kendi yaptı." Hüzünlü ve cesaret gerektiren bir yan vardı tüm bunlarda. "Myrnin nerede?"

"Buradayım," dedi Myrnin, kızın yanına eğilerek. Uzun kolları ve bacaklarıyla hem sakarca hem zarafetle hareket ediyordu. Üstünde hala o siyah, kadife ceket vardı. Claire ceketteki kanlı deliğe baktı. Deliğin altında hala kırmızı bir yara vardı. "Artık iyiyim. Merak etme."

"Etmiyorum," diyerek yalan söyledi Claire. "Canın yanıyor mu?" Myrnin kolunu tuhaf bir açıda tutuyordu.

"Biraz." Myrnin de yalan söylüyordu. "Claire..."

"Hayır, özür dileme. Mecburdun, biliyorum."

"Ada'yı durdurduğun için teşekkür edecektim. Kendisini senin yok edeceğini en başından beri biliyordu."

"Ne?" Claire ağrıyan başını ovuşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Senin kendisini öldüreceğini kafasına kazımıştı," dedi Amelie. "Buna inanıyordu. O yüzden önce o seni öldürmeye çalıştı. Böylece seni kendisini öldürmeye zorladı. Ne yazık ki başıma bir sürü dert açıldı. Ada çok değerliydi. O olmadan kasabada güvenlik ve ulaşım konularında çok zorluk çekeriz."

"Artık geçitler arası ağ yok," dedi Myrnin iç çekerek. "Kasabalıların buradan gitmesini önleyen bariyerler yok. Gidenlerin izini de süremeyeceğiz. Ada'nın yerine geçecek canlı bir gönüllü bulmalıyım. Aklına gelen biri var mı?"

Amelie'nin gözleri Claire'deydi. Claire yutkundu.

"Var," dedi Amelie alçak sesle. "Ama henüz vakti değil. Bakalım hayat ne gösterecek, Myrnin."

"Deneyimlerimden yola çıkarsam, beladan başka bir şey göstermeyecek. Ah, işte geldiler. Claire..."

Claire arkasına döner dönmez Shane kızı kucaklayıp öptü. Claire o şartlar altında ve o halde bile kanına bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Claire," dedi Shane, kızın saçını geriye tarayarak. "Nasıl..."

Claire'in boynundaki diş izini görünce donakaldı.

Myrnin ve Eve, kızın tam arkasındaydı. Claire, Eve'in boğuluyormuş gibi tuhaf bir ses çıkardığını duydu. Michael anında Myrnin'e döndü.

"Önemli değil," dedi Claire. "Biraz meyve suyu, bir iki lokma et... Hiçbir şeyim kalmaz. Kan bankasına kan verdikten sonra olduğu gibi. Öyle değil mi?"

Amelie, Myrnin'le göz göze geldi. "Kesinlikle," dedi Myrnin. Myrnin yerinden kalkıp bilgisayarın yanındaki Amelie'ye katıldı. "Birkaç gün izin yap. Ücretli."

Shane kıpkırmızı kesildi. "Seni adi..."

"Dur," dedi Claire, elini onun yanağına koyarak. "Shane, sana ihtiyacım var. Bunu yapma."

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi Shane. "Seni seviyorum. Nasıl 'önemli değil,' dersin?"

Myrnin o tarafa hiç bakmıyordu. Bir süre sonra ceketinin cebinden küçük bir taşınabilir sabit disk çıkardı.

Üstünde SHANE & CLAIRE yazıyordu.

"Galiba bu sizin," dedi Myrnin.

Claire'in dizleri titredi ve bunun kan kaybıyla hiç ilgisi yoktu. "Onu nereden buldun?"

"Ada'dan," dedi Myrnin. "Onunla bir şeyler yapmanın peşindeydi. Herhalde internete koyacak ya da ailene yollayacaktı. Eşek şakası gibi. Bana daha sonra teşekkür edersin."

Claire vampirin sırtına bakakaldı. "İzlemedin, değil mi?"

Myrnin arkasını dönmedi. "Elbette izlemedim."

Ses tonundan anlaşıldığı kadarıyla, doğru söylüyor bile olabilirdi.

"Arabam dışarıda," dedi Michael. "Hadi, seni eve götürelim."

"Biraz sonra," dedi Amelie, onlara dönerek. Ellerini kavuşturunca, Claire karşısında Ada'yı görür gibi oldu ve dehşete düştü. "Üçünüzle ilgili kararımı verdim."

Bu, kulağa çok da güzel gelmiyordu. Birbirlerine baktılar.

Claire'e garip bir şeyler oluyordu. Önce sıcak bastı, ardından bir soğuk dalgasına kapıldı. Bilekliği çıtlayarak açıldı ve taş zemine düştü.

Claire haykırarak bembeyaz bileğini ovuşturdu.

"Sizi Tarafsız olarak kayda geçirtmeye karar verdim," dedi Amelie. "Morganville'in dostları olacaksınız. Sürekli takacağınız özel broşlarınız olacak. Adlarınız arşive kaydedilecek. Bundan sonra hiçbir vampir size düşmanca yaklaşamayacak. Bunların karşılığında, diğer Tarafsızlar'dan talep ettiğim gibi sizden de hizmet talep edeceğim. Kasabanın çalışanı olarak görüleceksiniz."

Claire'in gördüğü kadarıyla Myrnin bile şaşkındı. "Cömertçe," dedi Myrnin.

"Gerekli," dedi Amelie. "Böylesi benim için de daha az dert anlamına gelecek. Dördü birlikte daha güçlüler. Morganville'de, kendi çıkarları için, onları bölüp zayıflatmak isteyenler olduğunu biliyorum. Hakkımızda bu kadar çok şey bilirken, ortalıkta hiçbir kurala tabi olmadan dolanan kişiler olmasını istemiyorum."

Claire dudaklarını yaladı. "Konu açılmışken... Morley'le bir anlaşma yaptım. Yanındakilerle birlikte onun Morganville'den ayrılmasına izin vereceksin yoksa Eve'le Shane'in canı yanacak."

"Ne akla hizmet böyle bir şey yaptın?" Amelie başını iki yana salladı. "Sizi eski anlaşmalarınızdan muaf tutamam. Morley talepte bulunursa size saldırma hakkı kazabilir. Yasalara göre bu mümkün. Kendi kendinizi korumak zorundasınız."

"Ama Morley'le yanındakilerin gitmesine izin de verebilirsin."

Amelie bir an suskun kaldı. "Hayır." Başka bir açıklama yapma gereği duymadı. Ne *kusura bakmayın* dedi ne de *umarım ölmezsiniz.*

Tekrar bilgisayara döndü.

"Ama..."

Shane başını iki yana salladı. "Hadi eve gidelim. Daha önümüzde bir ay var. Bir şeyler düşünüp bu sorunu da çözeriz."

Claire bundan emin değildi ama ses çıkarmadı. Michael onları birer birer tuzak kapısından laboratuvara çıkardı. Arabaya yürürlerken Eve'in telefonu çaldı.

"Alo? Ha, merhaba Heather." Eve iç çekti. "Sakın söyleme. Kovuldum, değil mi?"

Heather mı? Claire biraz düşününce, oyunun yönetmen yardımcısını hatırladı. Tüm bu yaşananlardan sonra tiyatro Claire'in aklının ucundan geçmemişti ama anlaşılan Eve kendisi gibi düşünmüyordu. Kızın yüzü birden aydınlandı. "Kovulmadım mı? Gerçekten mi? Yönetmen... Hadi ya! Tamam. Evet. Evet, tabii! Efendim? Bir saniye." Telefonu Claire'e uzattı. "Seninle konuşmak istiyormuş."

Claire telefonu hayretle kulağına götürdü. "Evet?"

"Claire, yeni bir Stella'ya ihtiyacımız var. Mein Herr senin bu role cuk oturacağını söyledi. Patronunla konuşmuş bile."

"*Ne yapmış?*" Myrnin böyle bir şeye nasıl karar verebiliyordu ki? "Ben oyuncu değilim! Rol yapmakla ilgili hiçbir şey..."

"Yönetmen de onu istiyor," dedi Heather. "Artık seçildin. Yarın provaya gel. Eve saatini söyler."

Telefon kapandı.

Claire bir an telefona bakakaldı.

"Galiba oyuna dahil oldum."

"İyi haber," dedi Eve. "Kamera deneyimin de var zaten."

"Ondan bahsetmişken. Kim ne olacak? Çok umrumda olduğundan değil de..." dedi Shane. Claire bakınca yutkundu. "Sadece merak ettim."

"Şef Moses'la konuştum," dedi Eve. "Kim'i bir süre tımarhanede tutup durumuna bakacaklarmış. İyileşirse de hapishanede uzun süre dinlenecek."

"Çok üzülmüyorsun ya?"

Eve derin bir nefes aldı. "Yok canım. İdare ediyorum."

Claire sabit diski Shane'e uzattı. "Bu onur sana ait olsun," dedi Shane.

Yere bir kere çarpılmak, aletin işini gördü. Shane ne olur ne olmaz diye birkaç deneme daha yaptıktan sonra, sabit diski sokağın ucundaki çöpe attı.

"Son," dedi Shane.

Ama henüz son gelmemişti. Michael ve Eve yan yana yürüyor ama birbirlerine dokunmuyorlardı. Claire, aralarındaki gerilimin farkındaydı. Ada ölmüştü ve vampirler en azından bir süre büyük tehlikelere açık olacaktı. Amelie'nin sözde hediyesinin mutlaka bir karşılığı olacaktı. Claire emindi bundan.

Daha hiçbir şey bitmemişti ama Claire memnuniyetle, şimdilik tüm sorunların sonu gelmiş gibi yapmaya hazırdı. Kollarını kavuşturup gülümsedi. Yanında Shane vardı, önündeyse belirsiz bir gelecek. Bugünlük sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanmaktan zarar gelmezdi.

Yarın elbette başka bir gündü.

- SON -

tg: kaktusunx

ŞARKI LİSTESİ

Bu kitabı yazmama katkısı olan şarkıları dinlemek istersenız, işte buradalar! Ama lütfen şarkıları satın alın. Sanatçılardan beslenen vampirler gibi olmayın.

"Ghost Town"	Shiny Toy Guns
"Falls Apart"	Hurt
"Under the Gun"	Supreme Beings of Leisure
"Auditorium"	American Princes
"Devil in Me"	22-20's
"John Barleycorn"	Traffic
"Glory Box"	Portishead
"The Hop"	Radio Citizen feat. Bajka
"Roads"	Portishead
"My Old Self"	Wide Mouth Mason
"I Got Mine"	The Black Keys
"C'mon C'mon"	The Von Bondies
"Every Inambition"	The Trews
"Ladylike"	Big Wreck
"Numb"	Holly McNarland

"Beauty of Speed"	Tori Amos
"Best Way to Die"	Jet Set Satellite
"Love Hurts"	Incubus
"Little Toy Gun"	HoneyHoney
"I Don't Care"	Fall Out Boy
"Many Shades of Black"	The Raconteurs
"Headfirst Slide Into Cooperstown"	Fall Out Boy
"U.R.A. Fever"	The Kills
"Manic Girl"	Radio Iodine
"Take Me to the Speedway"	The Dexateens
"Alsatian"	White Rose Movement
"Poison Whiskey"	Tishamingo
"Welcome Home"	Coheed & Cambria
"Tick Tick Boom"	The Hives
"Jockey Full of Bourbon"	Joe Bonamassa
"Leopard-Skin Pill-Box Hat"	Beck
"The Ballad of John Henry"	Joe Bonamassa
"Funkier Than a Mosquito's Tweeter"	Joe Bonamassa
"Happier Times"	Joe Bonamassa
"Faster"	Rachael Yamagata
"Around the Bend"	The Asteroid Galaxy Tour
"Slow Dance With a Stranger"	Danger Radio
"Ardmore"	Cardinal Trait
"Prayer"	Lizzie West
"Bounce"	The Cab
"Time Bomb"	Jessy Greene

Beni MySpace, Facebook, LiveJournal ve Twitter'dan bulun!

www.rachelcaine.com